

Jézus a mi sorsunk

WILHELM BUSCH

Wilhelm Busch

Jézus a mi sorsunk

clv

Christliche
Literatur-Verbreitung e.V.
Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld

Átdolgozott kiadás 2010

A könyv eredeti címe és kiadója:

Jesus unser Schicksal

© A német kiadás jogtulajdonosa:

1967 Aussaat- und Schriftenmissionsverlag Neukirchen-Vluyn

© A magyar kiadás

az Evangéliumi Kiadó / Budapest támogatásával készült; jogtulajdonosa:

1993 CLV · Christliche Literatur-Verbreitung

Postfach 11 01 35 · D-33661 Bielefeld

www.clv.de

Fedőlapot tervezte: CLV

Satz: CLV

Nyomta és kötötte: GGP Media GmbH, D-07381 Pöbneck

ISBN 978-3-89397-718-5

TARTALOM

ELŐSZÓ A MAGYAR KIADÁSHOZ	7
ISTENBEN HISZEK, DE JÉZUSSAL NEM TUDOK MIT KEZDENI	8
MIÉRT ÉLEK?	22
NINCS IDŐM!	34
VIGYÁZAT, ÉLETVESZÉLY!	47
MIT KELL TENNÜNK?	60
MIÉRT HALLGAT ISTEN?	73
A SZERETETHEZ VALÓ JOGUNK	87
LEHET ISTENNEL BESZÉLNI?	99
HOGYAN RENDEZŐDJÉK AZ ÉLETÜNK, HA MÁR NEM TUDUNK HINNI?	110
HOGYAN BOLDOGULJUNK AZ ÉLETTEL, HA BŰNEINK ÉS MULASZTÁSAINK ÁLLANDÓAN KÍSÉRNEK BENNÜNKET?	124
HOGYAN LEHET AZ ÉLETBEN HELYTÁLLNI, HA »A TÖBBIEK AZ IDEGEINKRE MENNEK«?	137
MINDENNEK MEG KELL VÁLTOZNI – DE HOGYAN?	148
NÁLAM NÉLKÜL!	160
LEHETSÉGES-E BIZONYOSSÁG A VALLÁS DOLGAIBAN?	170
MAGÁNÜGY-E A KERESZTYÉNSÉG?	184
MIKOR LESZ VÉGE A VILÁGNAK?	197
ÉRDEMES-E ISTENNEL ÉLNI?	211

ELŐSZÓ A MAGYAR KIADÁSHOZ

Wilhelm Busch német igehirdető szenvedélyesen prédikálta az evangéliumot, hogy embereket vezethessen Jézus Krisztushoz. Előadásai most »Jézus a mi sorsunk« címmel jutnak el a magyar olvasóhoz, a fordításban is megőrizve eredeti formájukat, stílusukat. Kívánjuk, hogy Wilhelm Busch előadássorozata ilyen módon is sokakat segítsen a Jézus Krisztus melletti döntésre, a vele való életre és üdvösségre. *A magyar Kiadó*

JÉZUS A MI SORSUNK

»Jézus a mi sorsunk« – ezt választotta Busch lelkész az 1958-ban Essenben tartott nagy evangélizációs sorozatának fő témájául.

Mint ifjúsági lelkész nagy örömmel szolgált a Ruhr-vidéki Essen városában, ezen kívül az evangélium szenvedélyes hirdetőjeként minduntalan úton volt. Számtalan előadásban hívta hallgatóit Jézus Krisztushoz – városban és falun, Keleten és Nyugaton, Európában és világszerte egyaránt.

Mennyire örült, amikor az emberek csak úgy özönlöttek előadásaira, hogy Isten üzenetét meghallgassák! Meg volt győződve arról, hogy az Úr Jézusról szóló evangélium minden idők legmegdöbbentőbb és legfontosabb üzenete.

Többezres tömeg hallgatta, mégis – mint igazi lelkigondozó – mindig személyesen szólította meg az egyes embert. Ez volt igehirdetéseinek különlegessége. Magnószalagon rögzített beszédeiből készült könyvével szóljon továbbra is személyesen olvasóihoz, mint a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztus hírvivője.

»Jézus a mi sorsunk« – ez volt egész igeszolgálatának fő mondanivalója. Szeretnéd hallgatni? Lehetséges! Ülj most gondolatban az ő szószéke elé, és hamarosan tudni fogod: »Jézus a mi sorsunk«, ez az egész világnak és a mi életünknek is legfontosabb kérdése.

Karl-Heinz Ehring

ISTENBEN HISZEK, DE JÉZUSSAL NEM TUDOK MIT KEZDENI

Látják, egy ilyen idős lelkész, mint én, aki egy életen át egy nagyvárosban szolgált, az évek folyamán állandóan ugyanazokat a megjegyzéseket hallja. Az egyik: »Hogyan engedheti meg Isten mindent?« Egy másik: »Káin és Ábel testvérek voltak. Káin agyonütötte Ábelt. Honnan vette Káin a feleségét?« Az egyik legkedveltebb szólam: »Lelkész úr, ön mindig Jézusról beszél. Ez fantasztikus! Hiszen így teljesen mindegy, hogy milyen vallású valaki. Fő dolog, hogy az ember tisztelje a Magasságost, a Láthatatlant.«

Ez csak világos, nem? Ugyanezt mondta nagy honfitársam, Goethe – ő is frankfurti –: »Minden az érzés! A név csak hang és füst ...« – Hogy mi Allahot, Buddhát, a sorsot vagy egy ›Felsőbb Lényt‹ mondunk, az teljesen mindegy. A fő dolog az, hogy egyáltalán legyen valamilyen hitünk. Fanatizmus lenne, ha pontosabban meg akarnánk határozni. Ugye, önök közül is sokan így gondolják? Még szinte látom magam előtt azt az idős hölgyet, aki ezt mondta nekem: »Jaj, lelkész úr, maga mindig csak Jézusról beszél! Hát nem maga Jézus mondta-e: ›Az én Atyámnak házában sok lakóhely van? Ott mindenki elfér!« Barátaim, hát ez óriási becsapás!

A berlini Tempelhof repülőtéren történt. Mielőtt a repülőhöz mehettünk, át kellett jutnunk az útlelvizsgálaton. Elöttem állt egy úr – szinte még most is látom, olyan két méter magas lehetett, hóna alatt egy nagy pokróccal –, sietve nyújtotta oda útlevelét a hivatalnoknak. De az így szólt: »Egy pillanatra! Az ön útlevele lejárt!« Az úr így válaszolt: »Ugyan, ne legyen már olyan kicsinyes! Fő, hogy van útlevelém!« – »Nem! – mondta a hivatalnok határozottan –, ›fő‹ hogy érvényes útlevele legyen!«

Ugyanígy van ez a hittel is. Nem arra van szükség, hogy általában higgyek, vagy legyen valamiféle hitem. Így mindenki hisz. Valaki ezt mondta a múltkor: »Én azt hiszem, hogy egy kiló marhahúsból jó húslevest lehet főzni.« Hát ez is hit, csak nagyon gyatra. Ugye megértik? Nem azon fordul meg a dolog, hogy vala-

miféle hite van-e, hanem azon, hogy valódi hite legyen, olyan hite, amiből élni lehet akkor is, ha nagyon sötét lesz; amely megtart a legnagyobb kísértések között is. Olyan hite legyen, amely elég a meghaláshoz is. A halál hitünk valódiságának nagy próbája!

Csak egyetlen igazi hit létezik, amellyel valóban élni és meghalni lehet, és ez: az Úr Jézus Krisztusban, az Isten Fiában való hit. Maga Jézus mondta: »Az én Atyám házában sok lakóhely van.« De csak egy ajtó van Isten lakóhelyéhez: »Én – Jézus – vagyok az ajtó, ha valaki énrajtam megy be, megtartatik.«

Jézus az ajtó! Tudom, ezt nem szívesen hallják az emberek. Istentől órák hosszat lehetne vitatkozni. Az egyik ember így képzelem el Istent, a másik amúgy. De Jézus nem vitatéma. Azt mondom önöknek: csak a Jézus Krisztusban, az Isten Fiában való hit a megmentő és üdvözítő hit, amivel élni és meghalni is lehet!

Egy kis élményemmel szeretnék rámutatni arra, hogy milyen nevetségesnek tartják az emberek ezt a hitet. Nyugodtan nevethetnek rajta. Évekkel ezelőtt történt. Egyszer, amint Essenben valahová mentem, két férfi állt a járdán, nyilván bányászok. Amint közelebb érek, az egyik köszön: »Jó napot, lelkész úr!« Odalépek hozzá: – »Ismerjük egymást?« Ekkor nevetve odaszól társának: – »Ez Busch lelkész. Egész rendes fiú!« – »Köszönöm« – mondom. Ő pedig így folytatta: – »Csak sajnós, van egy bogara!« Felindultan visszakérdeztem: – »Micsoda? Egy bogaram? Miféle bogaram?« Ekkor elismétli: – »Valóban, a lelkész úr egészen rendes fiú! Csak folyton Jézusról beszél!« – »Ember! – kiáltom örömmel –, ez nem bogár! Száz év múlva maga már az örökkévalóságban lesz, és akkor minden attól függ majd, hogy megismerte-e Jézust. Tőle függ, hogy a pokolban, vagy a mennyben lesz-e. Mondja, ismeri Jézust?« – »Látod – fordul nevetve társához –, már megint kezdi.«

Hát most megint ezzel kezdem! Van egy Ige a Bibliában, amit szeretnék az elején idézni: »Akié a Fiú, azé az élet.« Ön tanult az iskolában Jézusról, de Ő még nem az öné! »Akié az Isten Fia ... Hallja? ... Akié! – azé az élet« – itt és az örökkévalóságban. »Aki-ben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.– Ezt Isten Igéje mondja! Ismeri ezt a közmondást: »Akinek van, annak van!«

Pontosan erre utal ez az Ige is. Szeretném önt rábírní – saját érdekében –, hogy fogadja szívébe Jézust, és adja neki az életét. Nélküle csak nyomorúság az élet!

Megmondom, miért Jézus az egyetlen kincs, és miért csak a Jézusban való hit az egyetlen valódi hit. Vagy inkább hadd fejezzem ki így egészen személyesen: el szeretném mondani önnek, miért van szükségem Jézusra és én miért hiszek Benne.

1. Jézus Isten kinyilatkoztatása

Ha valaki azt mondja nekem: »Hiszek Istenben, de mit kezdjek Jézussal?«, akkor ezt felelem: »De hiszen ez ostoba beszéd! Isten ugyanis elrejtőzködő Isten, Jézus nélkül semmit sem tudnánk róla!«

Az emberek ugyan elképzelnek maguknak valamilyen Istent, például egy »Jóistent«, aki egy becsületes németet nem hagy cserben, ha naponta csak öt pohár sört iszik. De hiszen ez nem Isten! Allah, Buddha – ezek saját elképzeléseink kivetítései. De Isten? Jézus nélkül Istenről semmit nem tudunk. Jézus azonban Isten kinyilatkoztatása. Maga Isten Jézusban jött el hozzánk.

Egy képpel szeretném ezt önnek megmagyarázni. Képzeld el egy sűrű ködfalat. A köd elfedi Istent. Az emberek nem tudnak nélküle élni. Elkezdik hát keresni. Megpróbálnak behatolni a ködfal mögé. Pontosán így fáradoznak a vallások. Minden vallásban Istent keresik az emberek. Minden vallásban egy közös: eltévedtek a ködben, és nem találták meg az Istent!

Isten elrejtőző Isten. Valaki, akit a Bibliában Ézsaiásnak hívtak, megértette ezt, és szíve mélyéből felkiáltott: »Uram, mi nem jutunk el Hozzád. Bárcsak szétszakítanád az eget és leszálnál!« Gondolják csak el: Isten meghallotta ezt a kiáltást! Széttépte a ködöt és eljött hozzánk – Jézusban! Amikor az angyalok Betlehem mezején kórusban kiáltották: »Ma született nektek a Megtartó! Dicsőség Istennek a magasságban!« – akkor Jézusban Isten jött el hozzánk. Jézus azt mondja: »Aki engem lát, látja az Atyát.«

Jézus nélkül semmit sem tudnék Istenről. Ő az egyetlen, akitől bizonyosságot kaphatok Isten felől! Hogy is mondhatja valaki: »Megvagyok én Jézus nélkül!?«

Mindezt csak nagyon röviden mondhatom el. Pedig annyi mindent tudnék önöknek Jézusról mondani. De most csak a legfontosabb pontokat említhetem az ilyen kérdéssel kapcsolatban: »Minek nekem Jézus?«

2. Jézus – Isten mentő szeretete

Ezt meg kell magyaráznom önöknek. Nemrég beszélgettem egy újságíróval, aki interjút kért tőlem és azt kérdezte: »Tulajdonképpen miért tart ilyen előadásokat?« Azt válaszoltam neki: »Azért, mert attól félek, hogy az emberek a pokolba kerülnek.« Erre elmosolyodott és azt mondta: »De hát pokol nem is létezik!« – »Várja csak meg a végét – mondtam. – Száz év múlva tudni fogja, hogy magának volt-e igaza, vagy Isten Igéjének. Mondja csak, félt maga már Istentől?« – kérdeztem tőle. »Nem – felelte –, hiszen a Jóisten-től csak nem fél az ember.« Erre megmagyaráztam neki: »Akinek csak halvány sejtelme is van Istenről, annak meg kell értenie, hogy nincs félelmetesebb, mint Ő, a szent és igazságos Isten, aki az ön bűneinek is a bírója. Gondolja, hogy Ő el fogja nézni az ön bűneit? Maga a »Jóistenről« beszél. A Biblia nem így mondja, hanem sokkal inkább: »Rettenetes az élő Istennek kezébe esni!««

Félt ön már Istentől? Ha nem, akkor még egyáltalán nem látja sem a szent Istennek, sem a maga bűnös életének a valóságát. Ha azonban elkezdi félni Istent, akkor ezt fogja kérdezni: »Mi módon állhatok meg Isten előtt?« Azt hiszem, a mai idők legnagyobb ostobasága, hogy a legtöbb ember Isten haragjától nem fél már. Igen, a borzasztó eltompultság jele, ha egy nép már nem veszi komolyan az élő Istent és az Ő haragját a bűn miatt.

Karl Heim tübingeni professzor egyszer elmondta, hogyan jutott el kínai utazása során Pekingbe. Ott egy hegyre vitték fel, amelynek a tetején egy oltár volt: »A menny oltára«. Megmagyarázták neki, hogy a »kiengesztelés éjszakáján« ezen a hegyen emberek százezrei nyüzsögnek, akik mind lámpionokat visznek. Aztán felmegy a császár is – akkoriban még császárok uralkodtak Kínában –, és hozta népe számára a kiengesztelő áldozatot. Amikor Heim professzor mindezt elmondta, így folytatta: »Ezek a pogá-

nyok sejtettek valamit Isten haragjáról és arról, hogy az embernek kiengesztelésre van szüksége.«

A művelt közép-európai ember még úgy véli, beszélhet a »Jóistenről«, aki boldog lehet, ha látja, hogy szépen befizetik az egyházfenntartói járulékokat! – Kezdjük el inkább megint félni Istent! Hiszen mindnyájan vétkeztünk! Maga nem? Dehogynem!

Ha megtanuljuk Istent újra félni, akkor ez lesz a kérdésünk: »Mi módon menekülhetünk meg Isten haragja elől? Hol találunk menedéket?« És akkor érthetjük meg: Jézus személye Istennek mentő szeretete! »Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön.« De nem lehet igazságtalan. Nem nézi el a bűnt. Ezért adta oda a Fiát, hogy megmentsen, hogy kibékítsen.

Jöjjön velem képzeletben az ókori Jeruzsálembe. A város előtt egy domb van. Emberek ezreit látjuk ott. A sok ember feje felett három kereszt emelkedik. A bal kereszten olyan ember van, mint mi: egy bűnös. Jobbról is. De középen! Nézzen csak fel rá! Ott, az az ember a töviskoszorúval, az élő Isten Fia! Paul Gerhardt énekével mondvá:

*»Ékességed, te drága, melytől máskor szepeg
világ hatalmassága. Köpés mocskolta be.
Milyen halványná váltál! Szemed fényét, amely
szebb volt minden sugárnál, ki rútította el?«*

Miért függ a kereszten? Ez a kereszt az Isten oltára. Jézus, az »Isten Báránya«, aki hordozza a világ bűnét, aki áldozatával kiengesztelte Istent!

Nézzé: amíg Jézust nem találta meg, addig Isten haragja alatt van, akkor is, ha nem veszi észre, akkor is, ha tagadja. Csak az, aki Jézushoz jön, kap békességet Istentől: »Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen!«

Hadd mondjak el egy kis példát. Az első világháborúban tüzér voltam. Védőpáncéllal ellátott ágyúink voltak. Egyszer gyalogság nélkül álltunk egészen elől, és páncélosok támadtak meg bennünket. Mint a jégeső, úgy hullottak a lövedékek védőpáncéljainkra, de azok olyan erősek voltak, hogy megvédtek bennünket. Akkor

arra gondoltam, ha csak a kezemet nyújtanám ki a védőpáncél mögül, szitává lőnék, és akkor elvesznék, mert nyomorultul elvéreznék. De a védőpáncél mögött biztonságban vagyok!

Látják, ilyen védelem nekem Jézus. Tudom, hogy nélküle Isten ítélete elmarasztal. Jézus nélkül nincs békesség a szívemben, akármit is teszek. Jézus nélkül nem tudok halálfélelem nélkül meghalni. Jézus nélkül az örök romlásba jutok. Van kárhozat, várja csak meg a végét! De ha Jézus keresztje mögött állok, akkor védve vagyok, mint annak idején a védőpáncél mögött. Itt tudhatom: Ő az én Megváltóm! Ő az én Szabadítóm! Jézus – Isten megmentő szeretete!

Figyeljen rám! Isten minden emberen segíteni akar. Ezért adta oda a Fiát megmentőül és engesztelő áldozatul! Önért is!

Ne nyugodjék addig, amíg Isten békességét meg nem kapja, amíg meg nem menekült.

Miért kell Jézus?

3. Jézus az egyetlen, aki életünk legnagyobb problémáját megoldja

Tudja mi az életünk legnagyobb problémája? Az idősebbek bizonyára epéjükre, veséjükre vagy valamilyen betegségükre gondolnak. Micsoda problémák! A fiatalabbaknál: »egy leány« vagy »egy fiú«. Mindenkinek van problémája. De higgye el nekem, a legnagyobb probléma életünkben, hogy bűnösök vagyunk Isten előtt!

Ifjúsági lelkész voltam évtizedeken át. Mindig újabb képeket kerestem, hogy ezt a fiataloknak megmagyarázzam.

Így szoltam hozzájuk: Képzeljétek el, ha születésüktől fogva egy vasgyűrű lenne a nyakunk körül, és valahányszor vétkeznénk, egy láncszemet tennének hozzá. Egyetlen csúnya gondolat már egy láncszem. Szentelen voltam anyámmal? Újabb láncszem. Rosszat mondtam másokról, még egy láncszem. Egy nap imádság nélkül, mintha Isten nem is lenne: még egy láncszem. Becstelenség, hazugság: újabb láncszemek.

Gondolkozzon el rajta, milyen hosszú lehet az a lánc, amit magunk után húzunk. Értik ugye, a bűnláncot? Ilyen valóságosak a

bűneink Isten előtt – még ha nem is látjuk a mérhetetlenül hosszú láncot, de cipeljük magunkkal. Sokszor felmerül bennem a kérdés: az emberek miért nem tudnak örvendezők és boldogok lenni? Hiszen jó dolguk van! És ön boldog? Nem lehet boldog! – mert a bűnláncot viseli és húzza maga után. Ezt önről nem tudja levenni sem egy lelkész, sem egy pópa, de még egy angyal sem. Még Isten sem teheti félre, merő igaz, és a Bibliában leírta: »Amit vet az ember, azt aratja is.«

De itt van Jézus! Ő az egyetlen, aki életünk legnagyobb problémáját megoldja. Meghalt a bűneimért. Kifizette bűneim árát, amikor meghalt. Ezért van hatalma rá, hogy levegye rólam a bűnláncot. Ő az egyetlen, aki ezt meg tudja tenni.

Tapasztalatból szeretném önöknek elmondani: igazi felszabadulás azt tudni, hogy van bocsánat a bűneimre! Ez az életben a legnagyobb felszabadulás – hát még a halálban?! Idősek! Melyik jobb: meghalni úgy, hogy kaptunk bűnbocsánatot? Vagy cipelni magunkkal az örökkévalóságba a bűneinket?! Borzalmas!

Ismerek embereket, akik egész életükben azt mondták: »Én jó vagyok. Én igaz vagyok.« Aztán meghalnak, elengedik az utolsó emberi kezet – és rájönnek: életük hajója az örökkévalóság sötét folyóján úszik – Isten felé. Semmit nem vihettek magukkal: sem családi házat, sem bankszámlát, sem takarékbetétet – csak a bűnadósságukat. Így kerül az ember Isten elé. Iszonyú! Mégis, így halnak meg az emberek ... De önnek nem kell így meghalnia. Jézus bűnbocsánatot ad! Ez a legnagyobb szabadítás, ami csak létezik.

Tizennyolc éves fiatal voltam, amikor megtudtam, hogy van bűnbocsánat! A lánc lehullott! Egyik énekünk mondja:

»Bűnöd meg van bocsátva Jézus szent neve által.

Ez az élet szava, jöhetsz, bűnös haza.«

Kívánom önöknek, hogy megtapasztalják! Jöjjenek Jézushoz, még ma. Ő vár minket. Mondják neki: »Uram, az életem elakadt, teli van bűnnel. Mindig titkoltam ezt, és csak jót mondtam magamról. De most mind eléd teszem. Most hinni akarom, hogy véred eltörli az én bűnömet.« Ez a legnagyobb az életben: a bűnbocsánat.

Angliában, a XVII. században élt John Bunyan. Krisztusba vetett hite miatt éveken át börtönben volt. Az emberiség történetében a leg-szilárdabb dolgok: az Isten Igéje és a börtönök. A börtönben ez a Bunyan egy csodaszép könyvet írt, amely még ma is aktuális. (A zarándok útja címmel – magyarul is megjelent az Evangéliumi Kiadónál. – Kiadó megjegyzése.) Ebben egy keresztyén ember életét szemlélteti, mint valami kalandos, egészen veszélyes vándorutat. Így kezdi:

Élt valaki Világ városában. Egyszer csak nyugtalan lett és így szólt: »Itt valami nincs rendben. Nincs békességem. Boldogtalan vagyok. Ki kellene mennem innen.« Elmondta mindezt a feleségének. Az magyarázkodik: »Ideges vagy, üdülésre van szükséged.« De ez sem segít rajta. Nyugtalan-sága nem szűnik meg. Egy szép napon aztán rájön: »Nincs itt segítség. Ki kell jutnom ebből a városból!« Aztán elmenekül. Vándorlása közben észreveszi, hogy batyu van a hátán. Le akarja tenni, de nem szabadul meg tőle. Minél tovább megy, annál nehezebb lesz. Eddig nem érezte ennyire ezt a terhet, természetesnek tartotta. De amikor eltávolodik Világ városától, a terhe egyre nehezebbé válik. Végül már alig tud tovább menni. Fáradtan baktat felfelé egy hegyi ösvényen, nem jut tovább, a teher túl nehéz. Az útkanyarulatnál feltűnik egy kereszt. Szinte öntudatlanul esik össze a kereszt előtt, belekapaszkodik és felnéz rá. Abban a pillanatban érzi, hogy a teher leoldódik, és az dübörögve legurul a szakadékba.

Ez csodálatosan mutatja be, mit élhet át az ember Jézus Krisztus keresztyénél.

*»Isten Bárányát látom, szemem, ha feltekint,
véres kereszthalálban ott szenvedni annyi kint.
Két nagy csodát találok itt, s a szégyen elpirít:
Isten szeretetét látom, s szívem nagy bűneit.«*

Bűnbocsánat! A Megváltó kifizette adósságomat. A bűn láncát levette rólam, megszabadultam terhemtől! Ezt csak Jézus ajándékozhatja nekünk, Ő bocsáthatja meg bűneinket.

Minek Jézus? Még valamit szeretnék önöknek mondani, miért hiszek Jézusban.

4. Jézus a jó pásztor

Bizonyára mindannyian tapasztalták már, milyen végtelenül magányos tud lenni az ember és milyen üres az élet. Egyszerre megérik: »Nekem hiányzik valami! De mi?«

Én megmondom: Az élő Megváltó hiányzik önöknek!

Éppen most mondtam el, hogy Jézus meghalt a kereszten, hogy kifizesse bűnadósságunkat. Véssék szívükbe ezt a bibliai mondatot: »A büntetés rajta van, hogy nekünk békességünk legyen.« Aztán tetemét sírba fektették. Sziklásírba. Súlyos kőlapot hengerítettek elé. És hogy egészen nyugodtak lehessenek, a római helytartó még le is pecsételte a sírt, öröket állított oda, római légionáriusokat. Elképzelem, micsoda nagyszerű legények voltak ezek! Harcoltak a Föld minden országában: Galliában (ez a mai Franciaország), Germániában (tehát Németországban), Ázsiában és Afrikában. Sebhelyek borították a testüket. Ott álltak hát a reggeli szürkületben, pajzsral a karjukon, lándzsával a jobb kezükben és sisakkal a fejükön. 4 x 4 római légionárius örködött a sírnál, bennük meg lehetett bízni. Aztán egyszerre nappali világosság támadt. A Biblia így mondja el: »Egy angyal a mennyből félrelökte a követ«, és Jézus kijött a sírból! Olyan hatalmas erő volt jelen, hogy a harcosok eszméletüket veszítették. Néhány órával később Jézus találkozik egy szegény lánnyal. A Biblia elmondja róla, hogy hét démon volt benne, Jézus űzte ki őket belőle. A leány sír. Jézus közeledik hozzá, és ez a leány nem veszi el öntudatát. Ellenkezőleg. Örül, amikor felismeri a feltámadt Úr Jézust, és kimondja: »Mester!« Megvigasztalódik, mert tudja: »Jézus, a Jó Pásztor él, és velem van!«

Látják: ezért is akarom, hogy Jézus enyém legyen. Szükségem van valakire, akinek foghatom a kezét. Engem az élet nagy, sötét mélységekbe dobott. Ültem náci börtönökben a hitemért. Voltak órák, amikor azt gondoltam: »Még egy lépés, és benn vagyok az örület sötét birodalmában, ahonnan nincs visszaút!« És akkor jött Jézus! Minden elrendeződött. Erről tanúskodom.

Átélttem egy estét a fogházban, amikor elszabadult a pokol. Átmenő szállítmányt hoztak, olyan embereket, akiket koncentrációs táborokba akartak továbbítani – részben bűnözőket, rész-

ben ártatlan embereket, köztük zsidókat, akiknek semmi reményük sem volt többé a szabadulásra! Ezekre az emberekre egy szombat este rátört a kétségbeesés. Mindenki ordított. El sem tudja képzelni ezt, aki nem volt ott. Egy egész ház, tele a kétségbeesés zárkáival, ahol mindenki kiabál, dörömböl a falakon és ajtókon. Az örök idegesek, revolverekkel a mennyezetre lőttek, körbe rohagáltak, egy embert összeverték. Én a zárkámban ültem és azt gondoltam: »Ilyen lesz a pokol«. A helyzet leírhatatlan. Ekkor eszembe jutott: »Jézus! Hiszen Ő itt van.« Elmondom önöknek, amit valóban átéltem. Halkan, egészen halkan azt mondtam a zárkámban: »Jézus! Jézus! Jézus!!!« – És három perc múlva csönd lett. Értik? Hozzá kiáltottam, ezt senki sem hallotta, csak Ő – és a démonoknak távozniuk kellett. Azután hangosan énekeltem – pedig szigorúan tiltva volt: *»Jézus, életemnek, szívemnek öröme, és üdvösségem! Jövel, Uram, várlak, karjaimba zárlak, édes reményem! Bár vész hangja harsan, a te árnyékodban nem bánt félelem, Jézus, légy velem!«* Minden fogoly hallotta. Az örök egy szót sem szóltak, pedig hangosan énekeltem. Barátaim! Akkor megéreztem valamit abból, hogy mit jelent, ha valakinek élő Megváltója van.

Nekünk mindnyájunknak át kell egyszer mennünk a meghalás nagy-nagy nyomorúságán. Valaki egyszer szemrehányást tett nekem: »Ti, papok, mindig a meghalással ijesztgetitek az embert!« Erre azt feleltem: »Azzal nem kell ijesztgetnünk senkit, hiszen úgyszólván félnünk tőle!« Majd akkor, az utolsó óráinkban milyen jó lesz, ha a Jó Pásztor kezét foghatjuk. Erre azt válaszolják – és ez igaz is –, hogy: »A mai ember jobban fél az élettől, mint a meghalástól. Az élet borzasztó, rosszabb, mint a halál.« De olyan is létezik, barátaim, hogy már ebben az életben élő Megváltónk lehet!

Mondok még egy történetet, amit már sokszor elmondtam. Hihetetlen, de igaz. Egyszer Essenben megismerkedtem egy iparmágnással, egy jó kedélyű úrral: »Lelkész úr, kedves öntől, hogy a gyermekeket jóra tanítja. Itt van 100 márka a munkájára.« Erre azt mondtam: »Na, és saját maga?« – »Nem, nem, lelkész úr, nekem

már van saját világnézetem ...» – Értik? Egy derék fickó, de olyan messze Istentől, mint a Hold a Szíriuszról.

Egy napon eskettem. Ez gyakran kissé lehangoló egy óriási, csaknem üres templomban. Jött az ifjú pár és még talán tíz ember. Kicsit magányosan ültek a nagy templomban. Az én jó kedélyű iparmágnás ismerősöm volt az egyik tanú! Igazán sajnáltam szegényt. Nagyon elegáns frakkban volt, kezében cilinderrel. De egyszerűen nem tudta, hogyan kell a templomban viselkednie. Látszott rajta, hogy azon töpreng, letérdeljen-e, keresztet vessen-e, vagy mit csináljon? Na, én segítettem neki egy kicsit, elvettem tőle a cilindert és félretettem. Azután énekeltünk egy éneket. Ez persze ismeretlen volt neki, de legalább úgy tett, mintha énekelne. El tudják képzelni ezt az urat? Egy férfi, aki olyan igazán beleillik a világba. Ekkor valami egészen különös történt. A menyasszony segítőttem volt a gyermek-istentiszteleten, és így az esküvőn 30 kislány énekelt a karzaton. Édes hangjukon egyszerű gyermekdalt énekeltek, amit talán ismernek önök is:

»Mert a Jézusé vagyok, arcom egyre úgy ragyog. Szívem örvend Pásztorának, lelkem hívó szavának. Ismer engem és szeret, néven szólít, úgy vezet ...«

Mi baja lehet ennek a férfinak? Talán beteg? Magába roskadt, kezét az arcára tette és reszketett. »Valami történt velem. Talán mentőt kell hívnom?« – gondoltam magamban. De azután észrevettem: a férfi sír – gátlás nélkül.

»Hogyne volna így nekem boldog, teljes életem? S majd, ha véget ér az élet, angyalokkal égbe térek, Hol hű Pásztorom fogad, és örök hajlékot ad.«

Itt ül ez az ember, a nagy iparmágnás és sír! Egyszerre megértettem, mi történt az üres templomban. A férfi felismerte: »A gyermekeknek van jó Pásztoruk, nekem nincsen. Magányos, elveszett ember vagyok!«

Hölgyeim, Uraim! Nem lehet nagyobb dolog az életben, mint hogy elmondhassák, amit ezek a gyermekek mondtak: »Örülök, hogy Jézus Krisztus nyájához tartozom, és van Jó Pásztorom.« Ez a legtöbb. Igyekezzenek, hogy elmondhassák ezt!

Miért hiszek Jézusban? Mert Ő a Jó Pásztor, a legjobb barát, az én élő Megváltóm! Miért kell Jézus? Végül még valamit szeretnék önöknek mondani.

5. Jézus az élet fejedelme

Évekkel ezelőtt hitmélyítő hetet tartottam a Cseh-Erdőben. Miután a fiúk elutaztak, nekem még egy napig várnom kellett, mert autóval jöttek értem. Azon az estén egy régi vadászkastélyban laktam. Valamelyik királyé volt. Most csak egy erdész lakott benne. A ház düledezett. Nem volt villanyvilágítás, de volt egy hatalmas lakószoba nyílt kandallóval, még tűz is égett benne. Az erdész elém tett egy petróleumlámpát, és jó éjszakát kívánt.

Odakint dühöngött a vihar. Az eső csapkodta a ház körül álló fenyőket. Ez a legalkalmasabb hely egy belevaló rablótörténet átélésére. Kivételesen még olvasnivaló sem volt nálam. A kandalló szélén azonban találtam egy brosúrát, azt betűzgettem a petróleumlámpa fényénél. Ilyen borzalmasat még soha nem olvastam. Egy orvos tombolta ki dühét a halál ellen. Így írt oldalakon keresztül: »Ó halál, az emberiség ellensége! Most egy héten át harcoltam egy ember életéért, már azt gondoltam, átsegítettem őt a krízisen, de te vigyorogva felemelkedtél az ágy mögül, megragadtad ... és minden hiába volt. Tudok gyógyítani embereket, de tudom, hogy mégis hiábavaló. Csontkezeggel utánuk nyúlsz. Ó, te csaló halál! Ősellenség!« Minden oldalon csak a gyűlölet szólalt meg a halál ellen! És aztán jött a legborzalmasabb: »Te halál! Te pont! Te felkiáltójel! ... Ó, borzalom, bárcsak egy felkiáltójel lennél csupán! De amikor rád nézek, akkor kérdőjellé változol, és magamtól is megkérdezem: A halál a vég? Vagy nem? Mi jön utána? Halál, te szörnyű kérdőjel!«

Hát így van! Én mondhatom önöknek, hogy a halállal nincs mindennek vége. Jézus jól tájékoztatott ebben is, Ő mondta: »Tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. De szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz.« Itt dől el a kérdés, merre fordul a kocka. Örülök, hogy van Megváltóm, aki már itt életet ad, és

Ő maga az élet, és aki az életre visz. Ezért hirdetem Őt olyan szívesen.

Az első világháborúban hetekig Verdun alatt voltam, ahol az egyik legnagyobb csata tombolt. A frontvonalak között holttest holttesten feküdt. Egész életemen át nem tudtam megszabadulni ettől az édeskés hullaszagtól. Valahányszor hősi emlékművet látok »Hazájukért estek el« felirattal, mindig érzem a verduni hullaszagot. Ha meggondolom, hogy száz év múlva egyikünk sincs már itt, akkor megérint a halál borzalmas lehelete, önök nem érzik?

És ebben a halálra szánt világban egyvalaki feltámadt! Ő mondja – gondolják meg – : »Én élek és ti is élni fogtok! Higgyetek énbennem! Jöjjetek énhozzám! Térjetez hozzám! Legyetek az enyéim! Elvezetlek titeket az életre!« – Hát nem csodálatos? Hogyan élhet az ember ebben a halállal teli világban Megváltó nélkül, Aki az élet, és aki az örök életre visz!?

Egy régi levelet olvastam a napokban, amelyet Karl Heim professzor kinyomtatott. Egy keresztyén katona levelét, aki a második világháborúban a fronton esett el. Körülbelül így szól: »Szörnyűséges körülöttünk minden. Amikor a rakéták megszólalnak, pánikba esünk mindnyájan! És a hideg! Meg a hó! Iszonyatos! De én nem félek. Ha el kell esnem, az csodálatos lesz! Akkor egy lépéssel a dicsőségben vagyok. Elcsendesül a roham – és én látom Uramat színről színre, és az Ő ragyogása körülvesz. Nem tiltakozom az ellen, hogy itt essem el.« Nem sokkal ezután elesett. Amikor ezt olvastam, arra kellett gondolnom: »Milyen nagyszerű, hogy ez a fiatal férfi nem félt a haláltól, mert ismerte Jézust!«

Igen, Jézus az Élet Fejedelme. Ő az övéinek az örök élet bizonyosságát adja!

Egy lipcei egyházi gyűlésen fogadás volt a tanácsházán. A hatóságok és az egyház vezetői találkoztak. Aztán beszédeket mondtak, lehetőleg minden elkötelezés nélkül, hogy egymást meg ne bántsák. A befejező beszédet Heinrich Giesen tartotta, a német evangélikus egyház akkori főtitkára. Nem felejttem el, amint Giesen felállt és azt mondta: »Azt kérdik tőlünk, uraim, hogy milyen emberek vagyunk? Egy mondattal felelek: Olyan emberek va-

gyunk, akik így imádkoznak: ›Istenem, add, hogy higgyek, és majd a mennyben lehessek.« Ezzel leült. Döbbenetes volt, az emberek egyszerre megrendültek.

Paul Gerhardt a harmincéves háború idején így énekelt:

*»Jézus, bár tovább élek még ezen a világon,
maradni nem kívánok, ez idegen sátor.
Azon az úton járok, amely hazámba visz,
ott Atyámat meglátom, szívem csak Benne hisz.«*

Kívánom önöknek, hogy ilyen szívvel jár hassanak e világ útjain.

Miért van szükség Jézusra? Mert minden, de minden attól függ, hogy megismerték Őt.

MIÉRT ÉLEK?

Erről van tehát szó: miért élek? Vagy: mi célból vagyok a világon? Vagy: mi az életem értelme?

Egyik nap felhívott Essenben egy iparmágnás rendkívül izgatott hangon: »Lelkész úr, jöjjön!« Odaszáguldok. Ezekkel a szavakkal fogad: »A fiam agyonlőtte magát!«

Ismertem a fiút. Egyetemi hallgató volt. Mindene megvolt, amit csak kívánt. Egészséges volt, szép, fiatal és gazdag. Már régóta saját kocsiján járt. Nem is bonyolódott semmiféle lehetetlen helyzetbe. Ez a fiatal férfi golyót lőtt a szájába! Egy hátrahagyott levélben csak ennyit írt: »Nem látom be, mi értelme lenne tovább élnem. Ezért véget vetek értelmetlen életemnek.« Megrázó!

Látják, milyen félelmetesen fontos, hogy megtaláljuk az életünk értelmét? Azért olyan rendkívül fontos, mert csak egy életünk van! Elgondolkoztak-e már rajta, mit jelent az, hogy csak egy életünk van?

Amikor még iskolába jártam, nem nagyon értettem a matematikát. Az én megoldásaim iránt tanítóm is kevés megértést tanúsított. Matematika példáim elkészítése után sokszor piros tintával kente össze a füzetemet, annyira félreismerte az »újszerű megoldásaimban« rejlő tehetségemet. Borzalmas volt ránézni a füzetemre. Az ilyen füzetet gyakran megsemmisítettem, mielőtt még betelt volna, és újat vettem, tisztát, szépet. Így újat tudtam kezdeni. Ugye, jó lenne, ha az étellel is ezt tehetnénk? Higgyék el: emberek milliói gondolnak majd erre a halál órájában: »Bárcsak újra kezdeném! Mindent másként tennék.«

Egy füzetet meg lehet venni és újat kezdeni – de az életet nem. Csak egyetlen életünk van! Milyen félelmetes, ha azt elrontottuk, ha rosszul éltünk! Csak egy életünk van! Ha azt eljátszottuk, akkor örökre eljátszottuk. Ez teszi halálosan komollyá mindazt, amit önöknek mondani akarok.

Ma reggel egy nagy tehéncsorda vonult el a szállodám előtt. Éppen előadásommal foglalkoztam, és arra gondoltam: Milyen

boldogok ezek a tehenek, ezeknek nem kell azon gondolkodniuk, miért is élnek ezen a világon. Feladatuk világos: tejet adjanak és aztán marhahúst szolgáltatassanak. Ugye megértik? Az állatnak nem kell gondolkoznia az élet értelmén, ebben különbözik az embertől. De az a borzasztó, hogy a legtöbb ember úgy él és végül úgy hal meg, hogy soha nem kérdezte: »Miért is élek tulajdonképpen?« Nem különböznek az állattól, nagyon hasonlítanak hozzá. Az embert az teszi emberré, hogy megkérdezi: Minek vagyok itt? Miért vagyok ember? Miért élek?

1. Felületes és elhamarkodott válaszok

Nos, kedves barátaim, rengeteg felületes és elsietett válasz létezik erre a kérdésre: Miért élek? Sok évvel ezelőtt, 1936-ban, tehát már a hitleri időkben egy sereg felületes és elsietett választ kaptam egyszerre. Münsterben egyetemi diákok felkértek, hogy beszéljek nekik erről a témáról: Mi az életem értelme? Aztán mindjárt ki is jelentették, hogy ők nem előadást szeretnének hallani, hanem vitatkozni akarnak velem erről a kérdéstről. »Jó – mondtam –, akkor mindjárt kezdjék is el! Mi az élet értelme? Miért élek?«

Persze, mivel – mint említettem – a hitleri birodalomban voltunk, rögtön fölállt egy fiú és megmagyarázta: »Én a népemért élek. Ez éppen olyan, mint a levél és a fa. A levél semmit sem jelent, a fa mindent. Én a népemért vagyok itt.« Erre azt feleltem: »Szép! És minek van a fa itt? Minek van a nép itt?« Szünet! Ezt ő sem tudta. Értik? A tulajdonképpeni kérdés nem nyert feleletet, csak háttérbe szorult. Erre azt mondtam nekik: »Kedveseim! Nem szabad olyan válaszokat adniuk, amivel a kérdést csak háttérbe szorítják!«

»Nos, mi az életem értelme? Miért élek?« – kérdeztem újra. Erre egy másik fiú magyarázni kezdte: »Azért vagyok a Földön, hogy kötelességemet teljesítsem.« – »Ember – mondtam – hiszen éppen az a kérdés, hogy mi az én kötelességem. Én kötelességemnek tartom, hogy magának Isten Igéjét hirdessem. Mathilde Ludendorff azt tartja kötelességének, hogy Isten létezését tagadja. Mi az, hogy kötelesség?« Egy magas állású tisztviselő mondta nekem egyszer:

»Lelkész úr, csak úgy egészen bizalmasan mondom, egész nap aktákat másolok, de ha ezek mind elégnének, a világ akkor is tovább létezne. Szenvedek, hogy alapján véve ilyen hiábavaló munkát végzek.« Mi az, hogy kötelesség? Az ún. Harmadik Birodalomban SS-tisztek ezrei százezreket gyilkoltak meg. Amikor törvény elé állították őket, kijelentették: »Mi csak a kötelességünket teljesítettük. Ezt parancsolták nekünk.« Gondolják önök, hogy az az ember kötelessége, hogy másokat kivégezzen? Nem hiszem. Azt mondtam tehát a diákoknak: »De hát éppen az a kérdés, hogy mi a kötelességem. Ki tudja ezt nekem megmondani?« Itt megint elakadtunk.

Most már jobban elgondolkoztak a fiatalurak. Aztán felállt egyikük, és büszkén mondta: »Én régi nemesi családból származom. Őseimet 16 nemzedéken át ki tudom mutatni. Ősök hosszú sora. Nem jelent-e élettartalmat és életfeladatot, ezt a sort méltóképpen folytatni?« Erre csak azt tudtam felelni: »Ember! Ha nem tudja, minek élt a 16 nemzedék, akkor nem érdemes egy tizenhetediket sem hozzáfűzni!«

Értik? Olyan sok a felületes és elsietett válasz. Nálunk sokszor található az újság elhalálozási hírei fölött ilyen borzasztó versikék: »Csak munka volt az életed. Sohasem gondoltál magadra. Csak a tiedért munkálkodni, ez volt legfőbb kötelességed.« Ismerik ezt? A falra mászom tőle, ha ilyet olvasok. Úgy gondolom: »Ez egy lónak megfelelő gyászjelentés.« Hát nem? Egy lónak dolgoznia kell. De nem hiszem, hogy az ember csak azért van a világon, hogy gürcölgjön. Hiszen ez elszomorító volna. Akkor legjobb lenne tíz éves korunkban véget vetni az életünknek, ha csak ez lenne az életünk értelme: »Csak munka volt az életed ...« Hiszen ez félelmetes! Nem, ez sem lehet az életünk értelme.

Egy másik diák a következőket mondta: »Nézze, én orvos akarok lenni. Nem szép életfeladat emberi életet megmenteni?« Erre azt feleltem: »Jó. De ha nem tudja, hogy minek él az ember, akkor nincs semmi értelme annak, hogy megmentsen emberi életet. Akkor inkább adjon egy injekciót az embereknek, hogy meghaljanak.« Kérem, értsék meg jól, és ne úgy adják majd tovább,

hogy én azt mondtam: injekciót kell beadni az embereknek, hogy meghaljanak! Úgy értettem, hogy nem ez a végső válasz az élet értelmére vonatkozó kérdéseinkre.

Megrendítően tárult fel előttem akkor – hiszen csupa egyetemi hallgató között voltam –, hogyan él napjainkban még a művelt ember is, anélkül, hogy fogalma lenne róla, miért is él ezen a világon.

Csak közbevetőleg: Talán kicsit bosszankodnak beszédstílusomon. Természetesen tudok pallérozott mondatokat is gyártani, sok idegen kifejezéssel, de akkor egy félóra múlva biztosan elal szanok. Mivel azonban ettől borzasztóan félek, ezért inkább úgy beszélek, ahogy az utcán szokás. Világos? Köszönöm!

Látják? Ha mindezt átélte az ember – én csak utaltam rá –, akkor azt feleli, amit nekem a münsteri diákok mondtak: »Az életnek semmi mélyebb értelme nincs. Pusztá véletlen, hogy megszülettem, semmi célom nincs. Ezért csak egyet tehetünk: élvezzük az életet, ahogy csak telik tölünk.« Talán ez a legnagyobb kísértés, ami az emberre támadhat, ha erre gondol: »Értelmetlen az életem. Ha szüleim nem házasodtak volna meg, én meg sem születtem volna. Pusztá véletlen, hogy itt vagyok. Alapjában véve teljesen értelmetlen az életem.« Akinek nehéz élete van, ilyenkor közel van az öngyilkossághoz. »Minek éljek tovább? Ha minden csak véletlen és értelmetlenség, akkor inkább véget vetek az egésznek!« Tudják-e, hogy Nyugat-Németországban az öngyilkosok száma felülmúlja a közlekedési balesetek áldozatainak a számát? Tudják-e, hogy az öngyilkosok 50%-a 30 éven aluli fiatal? Ez a mi időnk megrázó vallomása! Nem látjuk már az élet értelmét!

Sokszor beszéltem panaszkozó emberekkel. »Értelmetlen az életem. Eldobom! Vagy belevetem magam a szórakozásba és az élvezetekbe – vagy öngyilkos leszek.« Ilyenkor megkérdeztem: »De ha mégis van értelme, és ön úgy élte le, mintha nem volna? Mi lesz akkor a végén?«

A Bibliának egyik kijelentése át- meg átjárja az embert: »Elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik.« Látják? Ezt az Igét ismerve komolyan meg kell,

hogy kérdezze az ember: »Miért élek?« Nem halhatunk meg úgy, és nem mehetünk az ítéletre, hogy életünk értelmét eljátszottuk! Érthető most a kérdésem? Akkor egy lépéssel tovább megyek:

2. Ugyan ki adhat választ?

Az egész kerek világon ugyan kicsoda tud nekem választ adni arra a kérdésre, hogy miért élek? Kicsoda? Az egyház? Nem! A lelkész? Nem! Ő ugyanolyan helyzetben van, mint maguk. A professzorok? A filozófusok? Ők sem tudnak válaszolni erre a kérdésre: miért élek? Csak egy valaki tudja nekünk megmondani, hogy miért élünk: Az, aki bennünket életre hívott, aki minket teremtett – Isten!

Hadd említsek egy egészen buta példát. Egyik nap bemegyek egy lakásba, ahol egy ügyes fiú drótokkal, lámpácskákkal barkácsol valamit. Megkérdeztem: »Ember, mit építesz? Valami pokolgépet? Mi lesz ebből?« Megmagyarázta, de be kell ismernem, nem értettem meg, csak arra gondoltam: »Senki más nem tudja, mi lesz ebből, csak az, aki csinálja, tudja megmondani, mi lesz készítményéből, és hogy mi azzal a célja.«

Így vagyunk mi is az étellel: Csak aki minket teremtett, az tudja megmondani, miért teremtett. Azaz, erre a kérdésre: miért élek, csak kijelentés által kaphatunk választ. Isten kell, hogy megmondja nekünk. Ha eddig nem olvastam volna a Bibliát, akkor ez a kérdés vinne a Bibliához! Én nem bírnám ki tovább, ha nem tudnám, hogy miért vagyok ezen az átkozott világon. Ez a szó »átkozott világ« túl kemény önöknek? Nos, ezt a Bibliából veszem. Ha egyszer egy fél évig együtt lennének egy nagyvárosi lelkésszel, akkor tudnák, mire gondolok: ez a világ rettenetes átok alatt van. Én nem bírnám ki, hogy benne éljek, ha Isten kijelentésében nem kapnék választ.

Isten válaszol az élet értelmére vonatkozó kérdésünkre: a Bibliában. Ezért olyan fontos a Biblia. Ismerek embereket, akik büszkén mondják: »Ugyan már, csak nem gondolja, hogy mi nem olvassuk a Bibliát!« Akkor azt válaszolom: »Írásba adhatom, hogy önök még sohasem gondolkoztak el komolyan ezen a kérdésen: »Miért élek?«!« Csakhogy a butaság nagyon elterjedt betegség – és ha fájna, akkor a világot ordítás töltené be. Meg akarom mon-

dani önöknek a Biblia válaszat egy mondatban: Isten azért teremtett bennünket, hogy az Ő gyermekeivé legyünk!

Ahogy egy apa szívesen látja meg önmagát a fiában, Isten az embert »a maga képére« teremtette. Isten azt akarja, hogy gyermekei legyünk, akik Vele beszélnek – akikkel Ő beszélhet, akik szeretik – és akiket Ő szeret. Imádkozik ön egyáltalán? Milyen keserűség egy apának, ha a fia évekig nem szól hozzá! Aki nem imádkozik, az nem beszél mennyei Atyjával! Látják: Isten szeretné, hogy gyermekei legyünk, akik beszélnek Vele, akiket szeret – és akik Őt szeretik. Ezért vagyunk a világon! Értsenek meg jól: nem egyházzól, dogmákról, vallásról és egyebekről beszélek, hanem az élő Istenről. Ő azért teremtette önöket is, hogy gyermekeivé legyenek! Azzá lettek már?

Most egy lépéssel tovább kell mennem: Isten gyermekeivé kell lennünk – de természetünk szerint nem vagyunk Isten gyermekei. A Biblia elején olvassuk: »Isten a maga képére teremtette az embert.« Aztán egy nagy katasztrófáról ad hírt a Biblia. Az embert Ő teljes szabadságra teremtette, és – íme, az ember Isten ellen dönt! Eszik a gyümölcsből, és ezzel kijelenti: »Független akarok lenni! Tudok Isten nélkül is élni!« Értik ezt? Ádám sohasem kételkedett abban, hogy Isten létezik, de függetlenítette magát tőle. »Életemet magam irányítom.«

Ezzel kapcsolatban egy történetet szeretnék elmondani. Megkérdezett egyszer egy férfi az utcán: »Busch lelkész, ön mindig Istenről beszél, de én nem látom Őt. Mondja csak, hogy találhatom meg Őt?« Erre azt feleltem neki: »Figyeljen jól ide! Képzelve el, hogy létezik egy időgép, amelyet évezredekkel előre és hátra beállíthatnánk. Ezzel az időgéppel tehát az emberiség kezdetére mennék. Egyik este sétálni indulnék a Paradicsom kertjében. Hiszen ismeri a bűnbeesés történetét? Nos, itt találkozom egy bokor mögött Ádámmal, az első emberrel. »Jó estét, Ádám!« – köszöntöm őt. »Jó estét Busch lelkész!« – viszonzza ő. – »Csodálkozol, hogy engem látsz? – kérdezem és megmagyarázom neki: – A világszínház kulisszáinak eltolódása következtében tévedésből ide, a Paradicsomba jutottam.« – »Igen – mondja ő –, és min töröd a fejedet?«

Erre azt felelem Ádámnak: »Tudod, éppen azon a kérdésen gondolkodom, amit egy férfi tett fel nekem, éspedig, hogy hogyan találhatom meg Istent?« Hangosan nevetve magyarázza erre Ádám: – »Hiszen, nem az a probléma, hogyan találhatom meg Istent! Ő ugyanis itt van! Legyél csak őszinte, Busch lelkész, nektek sokkal inkább az a fontos, hogyan szabadulhatnátok meg tőle! Ez a nehéz, tőle megszabadulni.«

Igaza van Ádámnak? Isten itt van! Meg lehet Őt találni! De nem lehet tőle megszabadulni! Ha az utolsó 300 év filozófusainak történetét vizsgálom: mit tusakodtak, hogy megszabaduljanak tőle! De nem sikerült!

Barátaim! Alapjában véve önök is mindannyian hiszik, hogy van Isten, de nem tartoznak hozzá. Úgy tesznek, mint a legtöbb ember: az Isten-kérdést jégre teszik. Nem tagadják, de nem is akarják Őt. Nem ellenségei Istennek, de nem is barátai. Így marad megoldatlan az életünk legnagyobb kérdése.

Egy svájci orvos azt állítja a könyvében: »Ha az ember nem oldja meg élete legnagyobb kérdéseit, akkor lelki sérülést, traumát kap. – Aztán így folytatja: Mi itt Nyugaton Istenre nézve vagyunk betegek. Nem tagadjuk Őt, de nem is vagyunk az Övéi, sőt nem akarjuk Őt. Ezért vagyunk betegek Istenre nézve!« – Ezzel én is egyetérték!

Mindenütt azt hallom: a modern embert nem érdekli Isten. Ilyenkor így válaszolok: »Akkor a modern ember nagyon nagy bajban van. És mivel én is modern ember vagyok, érdekel ez a kérdés. Nem tartom magam elavultnak. De nagyon súlyos baj, ha a modern embert nem érdekli komolyan a lelke megváltása!«

Megpróbálok egy egészen egyszerű példát alkalmazni: képzeljenek el maguknak egy szakácsinast. Egyik nap kijelenti a főnöke: »Ezt egyáltalán nem érdekli a főzés.« Kérdezem: »Hát mi érdekli őt?« Erre azt feleli a főnök: – »Hanglemezek és lányok.« – »Igen – mondom én –, akkor mostantól fogva csak hanglemezekről és lányokról kell, hogy beszéljen vele.« – »Áh, dehogy – mondja a főnök –, ha a fickót nem érdekli a főzés, akkor pályát tévesztett!«

Értik önök? A mi hivatásunk az, hogy Isten gyermekei legyünk. És ha a modern embert ez nem érdekli, akkor mint ember, elhibázta a hivatását. Akkor semmi értelme sincs vele minden lehető és lehetetlen dologról beszélgetni, ami őt esetleg érdekli. Ehelyett újból és újból azt fogom neki mondani: maga csak akkor kezd ember lenni, amikor az élő Isten gyermekévé lesz!

3. Isten válasza a kérdések kérdésére

Ismétlem: természettől fogva nem vagyunk Isten gyermekei, de azért vagyunk a világon, hogy Isten gyermekeivé legyünk. Ennek érdekében valaminek történnie kell az életünkben. Előadásomnak célja, hogy ezt elősegítsem. Nem azért vagyok itt, hogy önöket egy kicsit szórakoztassam, hanem hogy arra segítsek néhány embert, akik megnyitják a szívüket, hogy megtalálják életük értelmét. Ó, bárcsak sikerülne!

Tehát nem vagyunk Isten gyermekei, nem szeretjük Őt, áthágjuk parancsolatait, nem törődünk Vele, nem imádkozunk – legfeljebb ha bajban vagyunk, akkor meghúzzuk a vészféket. Ezért a kérdések kérdése ez: »Hogyan lehetek az élő Isten gyermekévé?« Most legszívesebben papírt, ceruzát osztanék szét és kérném, írják fel rá: mit gondolnak, hogyan? Egyesek talán azt mondanák: »Ha jó ember vagyok.« A többiek: »Ha mégis hiszek az Úristenben.« Mindez nagyon kevés. Továbbra is a kérdések kérdése marad; hogyan leszek az élő Isten gyermekévé?

Erre a kérdésre én is csak kijelentés által felelhetek. Isten maga mondja meg, hogyan fogad el gyermekének. Még egy lelkész sem találhatja ki magától, hogyan. A Biblia egészen világos feleletet ad: Csak Jézus által! Barátaim, ha Jézusról beszélek, a szívem hangsúlyosabban dobog, a pulzusom gyorsabb, akkor életem fő témájához értem! Ha Isten gyermeke akarok lenni, ez csak Jézus által lehetséges.

A Biblia egyik Igéjét szó szerint így fordíthatjuk le: »Jézus Isten világából jött erre a világra.« Ma folyton azt mesélik, hogy a Bibliának elavult, túlhaladott világképe van. Fent van a menny, lent a Föld. – Ostoba beszéd! A Bibliának nem is ez a világképe. Sőt in-

kább ezt mondja Istenről: »Minden oldalról körülzártál engem.« Ez egészen más. Értik? Még ha a föld alá menekülnék, akkor is ott lenne Isten. Modern szóval ma így mondanánk: »a dimenziók vilásképe« ez. Mi háromdimenziós világban élünk: hosszúság, szélesség, magasság, de ennél több dimenzió van. Isten egy másik dimenzióban van. Egészen közel van, egy tenyérnyire. Önökkel jár! Láttá önöket istentelen útjaikon. De mi nem tudjuk áttörni a falat ehhez a másik dimenzióhoz, csak Isten tudja áttörni. És Isten áttörte a falat: Jézusban hozzánk jött!

Az Újszövetség (*a Biblia második fele*) azt írja Jézusról: »A sajátjába jött – hiszen a világ az övé – és az övéi nem fogadták be Őt!« A mai napig ez az evangélium története: Jézus jön, és az ember becsukja előtte az ajtót. »Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt.«

Tulajdonképpen itt pont következnie, tulajdonképpen itt vége lehetne Isten törődésének az emberrel! De sajtáságos, hogy mégis tovább szól: »Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek.« Így lesz tehát az ember Isten gyermekévé, hogy Jézust befogadja! Ön kinyitotta-e már az élete ajtaját Jézusnak? »Valakik pedig befogadták Őt, azokat feljogosította, hogy Isten fiaivá legyenek.«

Fiatal tiszt voltam az első világháborúban, távol Istentől, amikor ez megtörtént velem, amikor ezt felfedeztem, és életemet kinyitottam Jézusnak, befogadtam Őt. Ez egész előző életemet szinte semmivé tette, de döntésemet soha egy pillanatra sem bántam meg. Jézusért nehéz utakon jártam, miatta börtönbe vetettek, sok nyomorúságot szenvedtem érte. De ha száz életem lenne, első pillanattól kezdve, amint gondolkozni tudnék, ebbe az Igébe fogódnék: »Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek.« Így kapott értelmet az életem, amikor Isten gyermekévé lettem! Egészen mindegy, hogy mi vagyok: lelkész-e vagy utcaseprő, vezérigazgató vagy lakatos, háziasszony vagy tanítónő, életem értelmet kap abban a pillanatban, amikor Isten gyermeke vagyok. Tehát: Jézust kell befogadniuk! Akkor megtalálnák életük értelmét! De csak akkor!

Nagyon érdekes megfigyelni ilyen szempontból az Újszövetség embereit. Ott szó van egy asszonyról, akinek borzalmasan értelmetlen volt az élete: Mária Magdaléna volt ez. A Biblia arra utal, hogy »hét démon szállta meg«. Ismerek olyan embereket, akikben tizenkét démon van. Szörnyű élet lehetett! Ösztönök megkötözött rabja volt. Szenvedett attól, hogy milyen értelmetlen az élete. Akkor belépett Jézus az életébe, a Megváltó, az Isten Fia, és kiűzte belőle a démonokat. Ő meg tudja ezt tenni! És megteszi! Attól a pillanattól fogva ez az asszony az Úr Jézusé. Élete nem értelmetlen többé. És akkor átélte, hogy Jézust keresztre feszítik és meghal. Elfogta a rémület: »Most újra a régi, értelmetlen élet kezdődik.« A harmadik nap reggelén Jézus keresztre feszítése után, Jézus sírjánál térdel, és zokog. Üres a sír, a szikla elhengerítve! Igen, még a holttest sincs már ott. Ezért sír. Megértem ezt az asszonyt. Ha ma elveszíteném Jézust, azt jelentené, hogy az értelmetlenség szakadékaiba zuhannék. Megértem őt. Ezt gondolta: »Nincs többé a Megváltó, életem újra értelmetlen lett.«

Akkor hirtelen hangot hall maga mögött: »Mária!« Megfordul – látja Őt: Jézust, a feltámadottat. Szinte látom magam előtt, hogy gördülnek szeméből a boldogság és öröm könnyei – a legyőzött kétségbeesés sírása volt ez. »Mester! Uram!«

Ez az asszony mutatja meg: Nem kell bölcs filozófia ahhoz, hogy életünk értelmének kérdésére választ kapjunk. A legegyszerűbb ember előtt is világossá lehet: »Életem értelmetlen! Miért is élek?« De amint ez a Mária Magdaléna befogadta Jézust, megoldódott számára az élet értelmének a kérdése. Az élő Isten gyermekévé lett, és világosság, mély, nagy cél ragyogott fel előtte.

Ezért kérem önöket: Fogadják be Jézust! Ő vár! Ha hazamennek, beszélhetnek Vele. Nagyon közel van. Nagyszerű lenne, ha egyszer így szólítanák meg Őt: »Uram Jézus, életem értelmetlen. Jöjj szívembe, életembe, ahogyan Mária Magdalénával is találkozta!«

Az azonban bizonyos, hogy amikor Jézust befogadom, nagy forradalom kezdődik az életemben: az Ő halálában részt kapok, régi emberem meghal. Feltámadhatok Vele egészen új életre, mint Isten gyermeke. Szellemét adja, egyszerre másként gondolkodom,

más lesz az ízlésem. Ezt önök is megtapasztalják. Csak fogadják be Jézust! De már most megmondom: ha Jézust befogadják, új egzisztenciájuk lesz. Isten gyermekének lenni nemcsak a gondolkodás megváltozását jelenti, hanem teljesen új létalapot kapnak.

Élt Westfáliában a múlt században egy Rahlenbeck nevű cipész, akit csak »a pietista cipész«-nek neveztek, mert nagyon komolyan követte Jézust. Erőtéljes és áldott ember volt. Egy nap meglátogatta őt egy fiatal lelkész. Rahlenbeck így szólt hozzá: »Lelkész úr, az ön teológiai tanulmányai még nem garantálják, hogy ön Isten gyermeke. Szívébe kell fogadnia a Megváltót!« Erre azt mondta a lelkész: »Igen, van nekem Megváltóm. Sőt, még egy kép is van Róla, ott lóg a dolgozószobámban.« Erre azt feleli az öreg Rahlenbeck: »Igen, a falon egészen békés és nyugodt a Megváltó. Ha azonban a szívébe és az életébe engedi, akkor lesz csak ott felfordulás!«

Kívánom önöknek, hogy ezt a nagyszerű felfordulást átéljék, amikor a régi meghal, és amikor mint Isten gyermekei dicsérhetik a mennyei Atyát, mert tudják, miért élnek ezen a világon: azért, hogy mint Isten gyermekei, tettel, szóval és gondolattal tiszteljék a mennyei Atyát.

Amit itt önöknek elmondok, az nem valami vallásos hobby, nem egy lelkész ötlete, hanem élet és halál függ tőle, örök élet vagy örök halál.

Az Úr Jézus mondja: »Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek. Ha valaki meghallja szavamat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz.« Nekünk is ezt mondja Jézus: »Íme, itt állok életed ajtaja előtt. Nyisd ki! Értelmet adok életednek!«

Egyszer egy öreg bányász jött hozzám és ezt mondta: »Beszélnem kell önnel, lelkész úr!« Hetven éves volt és elmesélte: »17 éves koromban voltam egy evangélizációs összejövetelen. Észrevettem, hogy Jézus kopogtat nálam. De azt mondtam magamban: »Ember, ha ezt komolyan veszed, minden barátod ki fog nevetni. Ez lehetetlen.« És elfutottam. Most pedig öreg vagyok, elmúlt az életem, és már tudom, hogy hamis úton jártam, mert abban az órában nem nyitottam ki az ajtót.«

Barátaim! Egyetlen életünk van, és ezért életfontosságú ez a kérdés: Miért élek? Isten világosan felelt erre a kérdésre a megfeszített és feltámadott Jézusban. Most ez a Jézus áll itt és kopogtat szívük ajtaján. Nyissák ki életüket Előtte – soha nem fogják megbánni!

NINCS IDŐM!

Amikor evangélizáló előadásaimra hívogatnak így: »Jöjjön, hallgassa meg Busch lelkészt!«, a leggyakoribb válasz ez: »Nincs időm!«

Egy üdülőben történt. Ebédnél egy idősebb férfi ült velem szemben, jól megértettük egymást. »Igazi élet-élvező típus!« – gondoltam, amikor láttam, micsoda örömmel fogyasztja az ételeket ez a derék ember, vagy milyen kényelmesen ül a napon és bámulja a tájat. Egyre jobban bántott, hogy beszélgetéseink mindig csak felzínes dolgok körül forogtak. Hát mi rossz volt ebben? – kérdezheti valaki. Nos, én meg vagyok róla győződve, hogy Isten a legnagyobb valóság, és az én egész életem megváltozott, amikor megtudtam, micsoda hatalmas dolgot vitt végbe Isten: annyira szerette a világot, hogy Fiát adta, hogy akik benne hisznek, el ne vesszenek, hanem örök életük legyen. Félelmetes, ha egy ember nem veszi tudomásul Istennek ezt a szabadítását! Nyilván ez volt a helyzet az asztaltársamnál is. Hogy érzi majd magát, ha Isten egyszer színe elé hívja őt?! Egyik délben átadtam neki egy kis könyvecskét, amit korábban írtam: »Kérem, olvassa el, Istennel átélt tapasztalataimat mondom el benne. Jó lesz, ha elgondolkozik rajta.« – Mi történt? A férfi szívélyesen megköszönte. Aztán így szólt: »Most üdülni akarok, de talán otthon hozzájutok, hogy elolvassam.«

Félretette a könyvecskét. Szomorú lettem. Ennek az embernek soha nem lesz több ideje, mint most itt az üdülőben. Nem akart időt szánni Isten számára! Veszélyes így bánni Istennel. Ezért kell erről a témáról is beszélünk.

1. Sajátságos tényállás

Miért is nincs időnk? Szeretném először egy tényre felhívni a figyelmüket, amit nem értek, és senki sem tudja megmagyarázni. – Látják? Ha száz évvel ezelőtt egy stuttgarti kereskedő üzletet akart kötni essen emberekkel, a postakocsival öt napig kellett utaznia oda és öt napig vissza. Tíz nap az utazásra és talán kettő a tárgyalá-

sokra. Majdnem fél hónapot szánt rá. Ma a kereskedő telefonálhat, már nem is a postahivatalon át, hanem közvetlen tárcsázással, tehát tizenkét napot megtakarított. De ha ma megnézem az üzletembe-
reket, egyiknek sincs tizenkét nap fölöslege, ellenkezőleg! Mind-
egyik azt mondja: »Nincs időm!« Hogy van ez?

Amikor régen, gyermekkoromban nagyszüleimhez mentem a Sváb Albra, az egy világutazás volt. Elberfeldből Urachba. Ma van expressz, amivel ezt az utat öt óra alatt megtehetjük. Sok idejüknek kellene lenni az embereknek! Régen hatvan órát, és még többet is dolgoztak hetenként, ma sok helyen csak 40 órát. És senkinek nincs ideje! Hogy lehet ez?

Vagy: ma az egész élet arra van beállítva, hogy mindent leegy-
szerűsítsenek. Anyám naponta négy fejezetet olvasott a Bibliából, és
volt ideje mindenkiért imádkozni. Pedig akkor még nem volt mosó-
gép vagy konyhai robotgép. Nyolc gyermekről kellett gondoskod-
nia, nem volt még műszálas fehérnemű, a harisnyát is stoppolni kel-
lett. Mégis volt ideje, hogy naponta négy fejezetet olvasson el a Bib-
liából! Önnek van erre ideje? Azt mondja, nincs? De hogy lehet ez?

Ugye, megértik? Minden arra irányul, hogy az idővel takaré-
koskodjunk, és senkinek sincs ideje. Ön meg tudja ezt magyarázni?
Én sokat gondolkoztam rajta, de nem tudom megérteni. Csak egy
magyarázat lehet – ezt az emberek hallani sem akarják, de én nem
tudok mást –, a háttérben áll valaki és hajszol! Valaki gondosko-
dik róla, hogy ne legyen ideje az embernek; aki – mint az idomító
a cirkuszban – szüntelenül csattogtatja az ostort, és az embereket
hajszában tartja! Pontosan ezt mondja a Biblia: Igen, van valaki, és
ez az ördög. Most ez a kérdés merül fel: »De hát van ördög?« Én
megmondhatom: Igen, van! Ő »a sötétség fejedelme!«

A múltkoriban azt mondta nekem egy ember, hogy neki »elege
van a keresztyénségből«. Ezt feleltem: »Micsoda becsapás! Önt az
ördög tartja hatalmában! Ő készíti ki magát.« Mosolyogva mondta:
»Ördög! Hát van ördög?«

A Biblia elmond egy történetet. Jézust az ördög egy nagyon
magas hegyre viszi, ahonnan tág kilátás nyílik. Az ördög elhúzza a
függönyöket, és Jézus szellemben látja a világ birodalmait és azok-

nak dicsőségét. Az ördög pedig ezt mondja neki: »Mindezt odaadom neked, ha leborulsz és imádsz engem, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom.« Ez az egyik hely a Bibliában, ami nagyon megragad engem, mert az Úr Jézus nem mond ellent az ördögnek. Érvényben hagyja, hogy az ördög uralja a Földet.

Mondom önöknek: az ember vak és meggondolatlan, ha nem fogja fel, hogy létezik a sötétségnek ez a hatalma. Hogyan tudnánk másként megérteni a világot? Csak néhány dolgot említek:

Azokra az emberekre gondolok elsősorban, akik valamilyen szenvedélynek a rabjai. Egyik éjjel egy üzemnek az igazgatója jött hozzám, úgy teli volt, mint egy nagyágyú. Ugye megértene? Túl sok alkoholt fogyasztott. Még valamennyire helyén volt az esze és kért: »Segítsen rajtam! Nem tudok mást tenni, csak inni! Apám iszákos volt, tőle örököltém. Kell innom!« El tudják képzelni, mennyi ember jajgat a szíve mélyén: »Muszáj!« Ki parancsol nekik? Tekintse át korunk egész nyomorúságát, hogy megérthesse: létezik »a sötétség fejedelme«, amint a Biblia mondja.

Vagy gondoljon napjaink szexuális labilitására. Gondolok valakire, akinek gyönyörű családja van, elragadó felesége, és egyszer csak zsákmányul esik üzeme egyik alkalmazottjának. Felkerestem és megmondtam neki: »Kedves Barátom! Rombolja az életét, tönkreteszi a családját. Gyermekei gúny tárgyává lesznek!« Most is látom ezt az embert, amint szemben ül velem és ezt mondja: »Lelkész úr! Nem tudok szabadulni attól a lánytól, nem tudok!« – Ki ne érezn e mögött a sötétség hatalmát?!

Sommerset Maugham, a híres angol író, vastag könyvet írt ezzel a címmel: »Az ember függősége«. Mennyire rabszolgájává lesznek egymásnak az emberek! Önök, idősebbek, mennyire függtek Hitlertől! Elhitték, hogy $2 \times 2 = 20$, mert a »Führer« mondta. Nem érzik itt a sötétség hatalmát, hogy létezik ördög?!

A nagy német költő, Goethe, megírta hatalmas drámáját, a Faustot. Abban szerepel egy leány, Margit. Tiszta gyermek, de elcsábítják. Bátyja meg akarja védeni a leányt és a becsületét. Szembeszáll a csábítókkal, de azok megölik. Margit altatót ad anyjának, hogy a csábító eljöhessen hozzá. Anyja belehal. Amikor megszü-

letik a gyermek, Margit megöli! Úgy, ahogy ma is sok gyermeket megölnek már az anyaméhben! Micsoda szörnyű bűnnel terhelik magukat! A végén ott áll a leány: anyját, testvérét és gyermekét megölte. Akkor mondja ki ezt a megrázó mondatot: »Mindaz, mi engem erre hajtott, oly szép volt, Istenem, oly jónak látszott.« – Goethe nem volt olyan ostoba, elmondja a Faustban, hogy az ördög keze játszott közre az egész történetben!

Mint nagyvárosi lelkész állandóan átélek ilyen történeteket. Ha hozzám jön valaki és ezt mondja: »Nincs ördög«, csak ezt kérdezem: »Melyik kis faluból jött maga?« Pedig valószínűleg ott is történnek ördögi dolgok.

Ó, barátaim! Hogy van ördög, már abban is megfigyeltem, hogy még igazi keresztyének is ijesztően vakok saját bűneik meglátására. Ismerek egy kegyes asszonyt, önző a végtelenségig. Mennyét gyötri az örületig, de nem veszi észre. Egy kegyes asszony! Ti hívők, kérjétek Istent, hogy szabadítson meg titeket az ördög hatalmából!

Látják: nem lehet a világot megérteni, ha nem tudjuk, hogy van ördög, van a sötétségnek hatalma. Céltudatosan dolgozik, a lélegzetünk is eláll tőle. Ezért nincs időnk. Az ördög mindent megtesz, hogy ne legyen időnk, ne gondolkozzunk azon, hogy van megváltás a sötétségnek ebből a hatalmából! Most erről a megváltásról kell beszélnem.

2. Csodálatos valóság

Igen, csodálatos, hogy van megváltás! Ó, barátaim, mennyire örülök, hogy ilyen drága hírt adhatok tovább! A farsangi mulatságon ún. kikiáltók lépnek fel. Elgondolom, hogy érezheti magát az ilyen, amikor hazamegy este a szobájába, letörli a festéket az arcáról, és ha őszinte, arra gondol: »Azzal keresem a pénzt, hogy ostobaságokat, kétértelmű, piszkos dolgokat beszéljek!« Az ilyen ember megutálhatja önmagát! Milyen boldog vagyok, hogy én erről a csodálatos valóságról beszélhetek: van szabadulás a sötétség hatalmából!

Pál apostol egyszer így írta le a keresztyén ember állapotát: »Isten megszabadított minket a sötétség hatalmából, és Ő vitt át

minket a szeretett Fiának országába, akiben van a megváltásunk és bűneink bocsánata.« Keresztyénnek lenni tehát elsősorban nem azt jelenti, hogy megkeresztelték, megkonfirmáltak, egyházi adót fizetek. Keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy egész létem megváltozott, kiragadott Jézus a sötétség hatalmából és új egzisztenciát adott, új uralkodó alatt!

Ehhez egy történetet kell elmondanom, amit egy berlini városi misszionáriustól hallottam. Gondozott egy embert, aki az ital rabja volt. Ez a megközöttség borzalmas. Egyik nap hallja, hogy a férfi megint iszonyúan sokat ivott. Barátaival összeveszett, feleségét megverte. Elment hát hozzá úgy délután 5 óra felé. A férfi a konyhában kávé ivott. Mellette guggolt öt éves kisfia. A misszionárius barátságosan köszöntötte és megkérdezte: »Megint rosszul sikerült?« Az ember a fogát csikorgatva felugrott. Nem szólt egy szót sem, bement a kamrába és kihozta a ruhaszáritó kötelet. Majd elkezdte kisfiát a székhez kötözni. Továbbra sem szólt egy szót sem. »Mit akar ez?« – gondolta a misszionárius. »Még mindig ittas?« De hagyta, hogy csinálja. Jól leszorította a kisfiút és megkötötte a kötelet. Aztán ráordított a fiúra: »Kelj fel!« A kicsi sírni, jajgatni kezd: »De hiszen nem tudok.« Most az iszákos szívtépő tekintettel néz rá és csak ezt mondja: »Látja: de hiszen én sem tudok! Én is így vagyok.« – Nem megrázó? A misszionárius a zsebébe nyúlt, kivett egy bicskát és – nem törődve a kárral – szétvágta a szép új kötelet. Aztán nyugodtan mondta a fiúnak: »Állj fel!« – A fiú felállt. A misszionárius az iszákoshoz fordult: »No, látja?!« – »Igen – magyarázza a másik –, ha a kötelet elvágja!« Most a misszionárius kimondja: »Jött Valaki, aki szétvágja a köteleket, amelyek megköttöznek minket! Ez a Valaki Jézus!«

A világ tele van olyan emberekkel, akik bizonyíthatják:

»Jézus eljött, lehullnak a béklyók, Isten szent Fia megszabadít. Bűnből, szégyenből dicsőségbe visz, mert eljött Jézus: szabad lesz, ki hisz.«

Csodálatos valóság ez! Van szabadulás a sötétség hatalmából!

3. A tulajdonképpeni téma

Mi a tulajdonképpeni témám? A váltságot Jézus hozza. Most Jézusról kell beszélnem. Ha róla beszélhetek, akkor vagyok igazán az én témámnál.

Emlékszem rá, hogy egyszer meghívtak New Yorkban egy néger klubba. Önök ismerik a fajok közötti feszültséget. Ennek a klubnak a halljában egy talapzaton egy márvány mellszobor állt, láthatóan nem négert ábrázolt. Csodálkoztam rajta, hogy a feketék egy fehér ember szobrát állítják fel itt. Megkérdeztem hát egy fekete úrtól: »Barátom, ki ez?« – A most következő jelenetet sohasem fogom elfelejteni. Ez az ember a szobor előtt állva ünnepélyesen kijelentette: »Ez Lincoln Ábrahám, az én szabadítóm!« Lelki szemeimmel láttam, hogy sokkal előbb, mint ahogy ez a fiatalember megszületett, Lincoln Ábrahám kiharcolta a négerek szabadságát, egy borzalmas háborúban. A fiatalember nem volt ott, de Lincoln Ábrahám véres csatájának köszönhető, hogy most szabadon járkálhatott. Felmentem a lépcsőn. Az ember még mindig ott állt a szobor előtt és ezt mormolta: »Lincoln Ábrahám, az én szabadítóm!«

Így szeretnék Jézus keresztyénél állni és mondani: »Jézus, az én szabadítóm.«

A Bibliának egyik mondata sajátos dologról beszél: »A Szellem törvénye megelevenít, és szabaddá tett a bűn és halál törvényétől.« Vannak természeti törvények. Ha a kezemben lévő zsebkendőt elengedem, a nehézségi erő következtében leesik. Ezen nem lehet változtatni. De ha most a kezemmel közben megfogom, akkor nem esik le a földre. Tehát ha egy nagyobb erő közbelép, a nehézségi erő hatása megszűnik. Természet szerint mindannyian alá vagyunk vetve a bűn és halál törvényének. Mindannyian bukunk, lecsúszunk – az örök kárhozatba. Ezt tudjuk. De most minden azon fordul meg, hogy belenyúl-e egy nagyobb erő, amely feltartóztat a zuhanásban. Csak akkor nem zuhanunk tovább. Ezt a nagyobb hatalmat Isten Jézusban adta nekünk – váltságul, szabadulásul. Értik? Jézus elvette az ördög legvégső hatalmát is! A Szent Szellem ereje által, amit Jézus ajándékoz nekünk, új, megváltott életben járhatunk!

Sajátságos! A világ nem tud megszabadulni ettől a Jézustól! Értik? Valaki azt mondta egyszer, hogy Jézus olyan itt a világban, mint egy idegen test. Valóban így van: idegen test a mennyből.

Kicsoda ez a Jézus? Egy kicsit megállok, mert minden azon múlik, hogy önök megismerjék Jézust. De kérem, ne csupán valamilyen folyóiratból tájékozódjanak. Ne elégedjenek meg tájékoztatással Őröla olyanoktól, akik Őt nem ismerik igazán. Csak az Újszövetség ad helyes felvilágosítást arról, hogy kicsoda Jézus. Luther egyszer a Biblia alapján így mondta: »Valóságos Isten, az Atyától öröktől fogva született, és valóságos ember is, Szűz Máriától született.« Isten és ember! A menny és a Föld kapcsolódik egymással Őbenne!

Jézus »valóságos ember!« Tudott sírni Lázár sírjánál. De úgy gondolom, tudott nevetni is, amikor tanítványainak azt mondta: »Nézzétek az ég madarait. Nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak, és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat.« Szinte látom Üdvözítőmet, amint nevet: »Ezek a szemtelen verebek semmivel sem törődnek, és mégis jóllaknak és kövérek.« Ó, milyen csodálatos ember Jézus!

Olvassuk, hogy prédikált, és utána 5000 embert vendégtelt meg. 5000 férfit, az asszonyokon és gyermekeken kívül! Ha mi kiküldénénk az asszonyokat az összejöveteleinkről, ki maradna? Micsoda gyülekezet volt az ott az Úr Jézus körül! 5000 férfi, asszonyokon és gyermekeken kívül! Pedig nem volt hangerősítője.

Az Újszövetség egyik legmegdöbbentőbb jelene, amikor a római helytartó, Pontius Pilátus megostoroztatja Jézust. Tövisből koronát tettek a fejére. Arcát elárasztotta a vér. Hátát összezúzták, arcát megköpdösték. Egy emberi roncs! Így jön ki. Pilátus először Őrá néz, majd az emberekre. Aztán rámutat Jézusra és megrendülve mondja: »Íme, az ember!« Íme: az ember. Luther így fordítja: »Nézzétek, micsoda ember!« Szó szerint így van: »Íme, egy ember!« Pilátus ezzel azt mondta: »Én sok kétlábú lényt láttam már, de azok éhes farkasok voltak, veszélyes tigrisek, ravasz rókák, hiú pávák, sőt majmok. De ez a Jézus: egy ember!« Talán Pilátusnak megvilágosodott: »Jézus olyan ember, amilyennek ne-

künk kellene lennünk!« – Valaki a múltkor ezt mondta: »Jézus olyan ember volt, mint mi.« De én ezt válaszoltam: »Jézus ember volt, de éppen nem olyan, mint mi, hanem amilyennek nekünk kellene lennünk!« Jézus olyan ember volt, amilyennek nekünk kellene lennünk, amilyennek Isten elgondolt minket. Ha önnek ezt mondja valaki: »Jézus olyan ember volt, mint mi«, kérdezze meg tőle: »Te olyan vagy, mint Jézus?«

Jézus »valóságos Isten, az Atyától öröktől fogva született!«

Órákig beszélhetnék erről. Például arról a jelenetről, amikor a tanítványok a Genezáret taván viharba kerültek. A hajó pillanatok alatt megtelt vízzel, az árboc letört. »Ilyesmi nem rendíthet meg egy hajóst – nemde?!« Először talán így dicsekedtek, mert hiszen tapasztalt hajósok voltak közöttük; de aztán megijedtek, pánikba estek, kiáltozni kezdtek: »Hol van Jézus?« – »Alszik a hajó gyomrában.« Odarohantak hozzá, víz zúdul utánuk és felrázzák: »Uram, elsüllyedünk!« Szinte látom Jézust a fedélzetre menni, bele a viharba. Mi szeretnénk Jézust jámbor templomokba zárni. De Ő belemegy a viharba! Tudják ezt? Mintha a vihar el akarta volna ragadni. De Ő kinyújtja a kezét, és parancsként fenségesen mondja bele a vad dühöngésbe: »Hallgass, némulj el!« És abban a pillanatban lecsendesedtek a hullámok, szétszakadoztak a felhők! Amikor gyermekeimnek elmondtam ezt a történetet, a kisfiam beleszólt: »És akkor ›kaput‹ lett a mennydörgés!« – »Vége lett! Valóban – helyeseltem –, akkor megszűnt a mennydörgés.« Kisütött a nap, és a tanítványok térdre estek: »Micsoda ember! Nem olyan, mint mi.« Végre megtalálták a választ: Jézus az emberré lett Isten!

Csak húsvét után fogták fel mindezt valójában, amikor Jézus élve jött ki a sírból. Barátaim, nem mesét mondok. Nem mernék itt állni, ha nem tudnám: ez a valóság. A feltámadott Jézusban az élő Isten jött közénk.

De legtöbbet az jelent nekem, amikor a kereszten függött. Ott valóban Ő ›Isten és ember‹. Szeretném szemük elé rajzolni Őt, akit ugyan megkoronáztak, de gúnyként töviskoronával. Kezeit a keresztfához szegezték. Aztán lehajtotta a fejét és kibocsátotta a szellemét. Nézzenek erre a Jézusra, maradjanak előtte és kérdez-

zék meg: »Miért függ ott?« Kérdezzék, amíg feleletet nem kapnak: »Ott szabadít meg engem a sötétség fennhatóságából és hatalmából! Ott szabadít meg az ördög hatalmából!« Hadd vázoljam így fel: Egyidejűvé lehetnek Jézus keresztyével, ránézhetnek és tudhatják, hihetik, megragadhatják: »Itt fizette ki értem a váltságdíjamat és szabadított fel a sötétség rabszolgaságából, hogy Isten szabad gyermekévé lehessenek.« Nem kell már engedni, hogy az ördög hajszoljon, hanem a keresztre nézve megtapasztalhatják: »Vége a Sátán hatalmának. Jézus erősebb! Ez a Megfeszített kiváltott engem, Isten szabad gyermeke lehetek!«

Most hagyják abba a mellékes problémák kutatását. Kezdzének el az igazi valóságban járni. Lehetünk és legyünk is Isten szabad gyermekei! Ennek Isten minden előfeltételét megadta már Jézusban, akit értünk megfeszítettek, és aki értünk feltámadott!

Tudom, hogy amikor Istenről beszélünk, az embert nagy nyugtalanság fogja el. Ugyan miért? Mert látják, mindannyian a bibliai tékozló fiú állapotában vagyunk. Ez a fiú elment otthonról, az apjától. De távol az atyai háztól nagyon boldogtalanná lett. Szívesen hazament volna atyjához, de sokáig nem mert. Ugyan, miért? Mert nagyon sok akadály volt az atya és közte!

Így van sok ember, akik nem találkoznak Istennel, mert szívük mélyén úgy gondolkoznak: »Annyi minden van Isten és közöttem, mi sohasem tartozhatunk egymáshoz.« S ebben teljesen igazuk van. Természettől az ördög uralma alatt élnek, ezért nem lehet közösségük Istennel. De mit gondolnak? Hogyha Jézus ki akar szabadítani a sötétség hatalmából, és Isten gyermekeivé akar tenni, akkor azt is, ami Isten és közöttünk van, félre tudja tenni az útból? Meg is tette a kereszten! Átala bűnbocsánatot találhatunk Istennél. Igen, Ő, a Megfeszített, bűnbocsánatot szerzett. Ezt értette meg Pál, és ezért mondta: »Ő szabadított meg a sötétség hatalmából, és Ő vitt át minket szeretett Fiának országába.« Természettől az ördög hajt minket, Jézus azonban, Isten Fia, megment azáltal, hogy bűnbocsánatot ajándékoz.

Kedves Barátaim, Isten erre adta nekünk az időt: hogy elfogadjuk Jézusban a váltságot!

4. Valakiről, akinek szintén nem volt ideje

Most szeretnék önöknek egy olyan emberről beszélni, akinek szintén nem volt ideje. Az Újszövetség ír róla. Nagy ember volt, római helytartó: Félixnek hívták. Csodálatos név! Félix ugyanis azt jelenti: »szerencsés«. Druzillának hívták a feleségét. És volt egy foglya, Pál apostol. Egyik nap – akkor éppen sok ideje volt – kijelentette: »Kihallgatjuk egy kicsit ezt a Pált. Feleség, gyere velem.« Bementek a tárgyalóterembe, és ott nagy pompában leültek. Jobbról-balról álltak a légionáriusok. Elővezették a foglyot. »No, Pál, beszélj, miért ülsz itt?« – szólította meg Félix a foglyát. Pál hatalmas beszédbe kezd. Bár tudnék én is így beszélni! Mindig komolyabb lett a légkör, egyszerre ott volt a teremben az élő Isten. Pál igazságról beszél, a bírónak ismernie kellene az igazságot! Ez át meg átjárja Félixet. Felmerül benne a sok sötét megvesztegetés emléke. Pál beszél a tisztaságról. Most Druzilla van soron. »Te, melyik korból való ez?« – gondolhatja, sőt, amikor Pál tovább beszél Isten akaratáról, akkor mindkettőjüknek nagyon melegük lesz. Most Pál Isten ítéletéről szól, amiben az ember elveszhet. Akkor Félix felugrik és kijelenti: »Állj meg egy percre, Pál! Igazán szép dolgokról beszélsz, és bizonyára nagyon fontos is. Ha alkalmas időm lesz rá, majd újra meghallgatlak, de most nem érek rá.« – Soha többé nem lett rá ideje ...

Attól tartok, hogy ha nekünk nincs időnk arra, hogy Isten beszélhessen hozzánk igazságról, tisztaságról és az eljövendő ítéletről, akkor mi is úgy járunk egyszer, mint Félix! Félelmetes Isten valóságát éreznünk, nem? Akkor inkább berohanunk a moziba megnézni a következő filmet, vagy kinyitjuk a tévét. Akkor legalább abban a miliőben maradhatunk, ami nem izgat fel bennünket, így aztán minden marad a régiben!

Hát nem borzasztó, ha ezt kell mondani egy életről: »Minden a régiben maradt – mindig!«? Isten Fia eljött és azt mondta: »Íme, én mindent újjá teszek! Megbocsátom a múltat. Megvásárollek benneteket halálom által, hogy bejuthassatok Isten országába! Adom nektek a Szent Szellemet, hogy új emberekké legyetek.« – Mi pedig azt mondjuk: »Ó, nem!« – és minden mindig marad a ré-

giben. Vannak keresztyének, akiknek a keresztyénsége már régen elhalt, csak még nem vették észre – és marad minden a régiben. Ó, barátaim, kívánom, hogy önöknél másként legyen! A legnagyobb kívánságom, ami létezik: hogy éppen ellenkezőleg, önöknél ne maradjon minden a régiben, hanem minden újjá legyen Jézus által!

5. Akinek volt ideje

Végül még valami nagyon fontosat kell mondanom. Mindaddig hajszolt emberek vagyunk, amíg az ördög uralma alatt állunk. De én tudok valakit, akinek van ideje az önök számára: ez Jézus, a Megváltó, a Feltámadott. Lehet, hogy vannak asszonyok, akik arról panaszkodnak: »A férjemnek soha sincs ideje a számomra.« Férfiak is panaszkodnak: »A feleségemnek soha nincs ideje a számomra.« Szülők is így jajgatnak: »Gyermekeinknek soha sincs idejük, hogy velünk foglalkozzanak.« A gyermekek panaszkodnak: »Szüleinknek soha nincs idejük a számunkra.« – Figyeljenek csak! Jézusnak van ideje az önök számára!

Nemrégiben nehéz problémáim voltak, amelyek annyira rám neheztedek, hogy feleségem megjegyezte: »Elviselhetetlen vagy, de meg tudlak érteni.« Akkor elpirultam – ugye megértének –, és kimentem az erdőbe. A csendben beszélgettem Megváltómmal: »Úr Jézus, el kell mondanom neked ezt az egész nyomorúságot...« és mindent elmondtam neki. Ő adott időt rá, hogy részletezzem az egészet. Egy szempillantás alatt eltelt két óra. Aztán felnyitottam az Újszövetséget, és minden szava olyan volt, mintha Isten felelt volna nekem személyesen! Milyen vidáman mentem haza! Új felfedezésre jutottam: Jézusnak van ideje a számomra!

Az Újszövetségben van egy csodálatos történet. Egy vak ül az útfélen és koldul. Nagy fakanala van, és ha valaki arra jár, kinyújtja ezt a fakanalat és kiált: »Adjatok alamizsnát.« Egyszer egy nagy sokaság megy el arra. A vak azt gondolja: »Mi lehet ez? Felvonulás vagy katonaság?« Végül megkérdezi: »Mi ez?« Valaki odakiáltja neki: »Jézus megy el erre!« A vakban egyszerre világosság támad –

belül. Jézusról már hallott, sőt, elhitte, hogy Jézus az Isten Fia. És most elkezd kiáltozni: »Jézus, Dávidnak fia, segíts rajtam! Jézus, könyörülj rajtam!« Az emberek idegesek lesznek, és ezt mondják: »Ne kiabálj már úgy! Hallani akarjuk, hogy Jézus mit beszél.« De a vak tovább kiabál: »Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!« Sőt, egyre jobban kiabál. Az emberek haragosak lesznek és fenyegetik: »Megverünk, ha nem maradsz nyugton.« A fenyegető tömeg veszélyes dolog. De a vak nem engedi magát megfélemezni: »Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!« – Ha tőlem kérdezte volna meg, én megmagyaráztam volna: »Nézd, meg kell értened, Jézus a Golgota felé tart, kész meghalni a világért. A világ elvész a bűne miatt, de Jézus meg akarja oldani a bűnkérdést, azzal, hogy a világ bűnét magára veszi, hogy Istennel az emberek megbékélhessenek. Aztán majd feltámad, legyőzi a halált. Ezek hatalmas dolgok, te most nem szólhatsz közbe.« De a vak teljes erejéből kiabál: »Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!« És most következik az Újszövetség egyik legszebb szava: »Jézus megáll!« – Én azt mondanám: »Úr Jézus, ha nekem egy fontos megbeszélésem van, én nem engedem, hogy feltartóztassanak, bárki is az!« – »De Jézus megállt, és magához hívatta a vakot« – olvassuk a Bibliában. Jézusnak, aki a világ problémáit megoldja, van ideje erre a vak koldusra! Ilyen drága neki az ember!

Őn is ilyen drága neki! Gondolja, hogy létezik még az egész világon valaki, akinek ön ilyen drága lenne? És önnek Jézus számára nincs ideje? Akkor önt az ördög nagyon félrevezette.

Olvastam egyszer egy furcsa történetet. Egy hajó süllyedőben volt. Egy steward végigfut a folyosókon és ordítja: »Mindenki a fedélzetre! A hajó süllyed.« A konyhába is bekiabál, de a szakács nagy lelki nyugalommal süti a csirkét, és ezt mondja: »Először a kötelességemet kell tennem« – és süti a csirkét tovább. Aztán a szakács a csirkéjével együtt elsüllyed.

Így látom a mai embert: »Jézus? Nem aktuális. Nem érdekel. Nincs időm.« – így jut az ember Jézus nélkül a pokolba!

Úgy vélem, hogy a legfontosabbat kell először megtennünk. Ha Isten lehetőséget ad a megmenekülésre, akkor az a legfonto-

sabb, hogy azt megragadjuk. Szeretném, ha most ott állnának Jézus keresztje előtt, és az énekköltővel együtt elmondanák: *»Ki másnak adnám át magam, Jézus, kereszt Királya, / Feláldoztad életed, véred, / ezért egész szívem, életem átadom Néked. / Hűséget fogadok kereszt-zászlód alatt, mint készséges szolgád.«*

VIGYÁZAT, ÉLETVESZÉLY!

Amint az autópályán ide száguldottam önökhöz – közben az előadásomra is gondolva – folyton ez járt az eszemben; »Vigyázz! Életveszély!« Értik? Ma általában már nem öregen és betelve az étellel, ágyban párnák közt halnak meg az emberek. Ma baleset éri az embert, vagy szívinfarktust kap. Régebben az emberek 90 évesek lettek és lefeküdtek meghalni. Ma már nem így történik. Ma egy repülőgép robban fel az óceán fölött: 80 ember halott. Egy autóbusz szakadékba zuhan: 60 ember halott. Robbanás egy gyárban: számos halott. Minden emberöltőben jön egy nagy háború. Az első világháborúban 20 millió, a másodikban 50 millió ember halt meg. Körülvesznek bennünket a veszélyek.

Ha ezt végiggondolom, akkor gyakran eszembe jut: »Nem sok esélyünk van rá, hogy otthon az ágyban haljunk meg.« Képzelve el, hogy ma este 10 órakor halálos baleset érné. Hiszen ez lehetséges, nem? Hol lesz akkor ön 23 órakor? Mi lesz akkor magából? Gondolkozott már ezen?

1. Komoly a helyzet

Elmondok önöknek egy kedves történetet, amit ugyan nem én magam éltem át, hanem nagyapámtól hallottam, aki nagyszerű elbeszélő volt. – Egy fiatalember ment öreg nagybátyjához és ezt mondta: »Bátyám, gratulálj, leérettségiztem!« – »Nagyon szép – mondta a nagybátyja –, itt van húsz márka, vegyél magadnak valami szépet érte. És most mondd meg: mi a terved?« A fiú válaszolt: »Tanulni fogok és jogász leszek.« – »Szép – mondta amaz –, és aztán?« – »Aztán ügyész leszek a bíróságon.« – »Szép – mondja a nagybácsi –, és aztán?« – »Aztán ülnök leszek a bíróságon.« – »Szép – mondja a nagybácsi –, és aztán?« – »Nos, bátyám, akkor körülnézek és feleséget keresek, családot alapítok.« – »Szép – mondja a nagybácsi –, és aztán?« – »Nos, akkor remélhetőleg nagy ember leszek, a megyei bíróság elnöke, vagy első államügyész.« – »Szép – mondja a nagybácsi –, és aztán?« – A fiú egyre idege-

sebb lesz: »Igen, bátyám, aztán én is megöregszem és nyugalomba vonulok.« – »Szép – mondja a nagybácsi –, és aztán?« – »Aztán egy szép vidékre költözöm, házat építek és földiepret plántálok.« – »Szép – mondja a nagybácsi –, és aztán?« A fiú most már mérgesen válaszol: »Aztán egyszer meg is hal az ember.« A bácsi rámondja: »No, és aztán?« – A fiú többé nem nevet, halálra rémül. »Hát akkor én is meghalok. És aztán?« – A nagybácsi is kérdezi: »és aztán?« – »Ezen még soha nem gondolkoztam, bátyám.« – »Hogyan? Leérettségigtél és olyan buta vagy, hogy a végcélra nem is gondolsz? Isten az embernek értelmet adott, és még gondolni sem tudsz egy kicsit a továbbiakra?« – A fiú most gyorsan feleli: »Hogy mi lesz a halál után, azt senki sem tudja.« – »Ez nem igaz, fiam, valaki tudja, hogy mi következik a halál után. Ez Jézus Krisztus, Ő mondta: »Széles az az út, amely a veszedelemre visz, de keskeny az az út, amely az életre visz«. – A halál után jön Isten ítélete. Az ember elveszhet vagy megmenekülhet.«

Nekem az a feladatomb, hogy felrázzam önöket, és megmondjam: nem elég terveket szöni a sírig. Meg kell kérdezni: és mi jön azután?

Mint ifjúsági lelkész, sokszor így magyaráztam el ezt a fiúknak: ha meg akarom javíttatni a cipőmet, nem megyek az autójavítóhoz. Az autójavítók remek fickók, de a cipőkhöz nem értenek. Cipőmet a cipészhez viszem. Ha azonban az autóm sérült, nem a cipészhez megyek vele, hanem az autójavítóhoz. Ha zsemlét akarok venni, akkor nem az óráshoz megyek érte. Ezek finom népek, de a zsemlésítéshez nem értenek. Ha zsemlét akarok vásárolni, akkor a pékhez megyek. Ha csőrepedés van a vízvezetékemben, a vízvezeték-szerelőhöz megyek. Azaz: mindig szakemberhez fordulok! Ha azonban tudni akarjuk, hogy mi van a halál után, akkor mi fűhöz-fához fordulunk, vagy saját sötét gondolatainkra hagyatkozunk. Nem kellene-e ezzel a fontos kérdéssel, hogy mi van a halál után, mindennél inkább olyan valakihez fordulni, aki igazán tudja a választ? Ki az? Csak egy szakértő létezik ezen a téren, és ez az Isten Fia, aki a túlvilágról jött, és a halottak birodalmában is tartózkodott, Ő a kereszten meghalt, és visszajött a halálból. Ő kiis-

meri magát. Azt mondja: »A kárhozatba kerülhetsz, de a mennybe is! Ha ma 25 egyetemi tanár be akarná bizonyítani nekem: »A halállal mindennek vége! – akkor azt mondom: – Minden tiszteletem a maguk tudományos rangjára nézve, de szakembernek nem tekintem önöket ebben a dologban, ugyanis még nem voltak odaát. De ismerek valakit, aki odaát volt: Jézust, Ő pedig mást mond erről.«

Az emberek ma saját vesztükre élnek, mert úgy tesznek, mintha a halál után semmi sem lenne, vagy természetesen a mennybe jut az ember, ha megkeresztelték és egy pap temette el. A pokolban nyüzsögni fognak az olyan emberek, akiket megkereszteltek, és akiket a pap temetett el. Értenek engem? Önök sürgetően komoly életveszélyben vannak! Előbb vagy utóbb mindannyian Isten ítélőszéke elé kerülünk.

Meg kell vallanom, ez az oka, hogy ma itt állok. Mint fiatal ember sohasem gondoltam, hogy egyszer a szószéken fogok állni. Fiatal tiszt voltam az első világháborúban. Nagyon sok veszteségünk volt a századunkban. Olyan tiszt voltam, mint más, sem jobb, sem rosszabb. De ha akkor valaki azt mondta volna nekem: Te majd a templomokban fogsz prédikálni, kinevettem volna. Meg kell mondanom: messze voltam Istentől. Apám egyszer megkérdezte tőlem: »Nem hiszel Istenben?« – Erre azt mondtam: »Olyan ostoba nem vagyok, hogy istentagadó legyek. De még nem találkoztam Istennel, és ezért nem érdekel.« Röviddel e beszélgetés után együtt ültem bajtársammal, egy másik fiatal hadnaggyal Verdun előtt, az országúti árokban. Vártuk a parancsot az előnyomulásra. Közben szennyes vicceket meséltünk egymásnak, mint általában a katonák. Éppen elmondtam egy viccet, és a bajtársam nem nevetett rajta. »Kocsis – mondtam, mert így hívták –, miért nem nevelsz?« Erre felfordult! Láttam, hogy halott! Egy gránátlövedék pici szilánkja éppen a szívét érte. Ott állok 18 évesen a bajtársam holtteste mellett, eleinte még teljesen érzéketlen voltam: »De udvariatlan vagy, barátom, hogy meglógtál, mielőtt befejeztem a viccet!« De a következő pillanatban eszembe jut: »Hová ment ez?« Látom még magam, amint ott állok az árokban, szinte egy atomrobbanás villanásánál is világosabban hasít belém: »Ez

most a szent Isten előtt áll!» A következő felismerésem ez volt: »Ha én most az ő helyén ültem volna, akkor engem kapott volna el, és akkor most én állnék Isten előtt!« Nem akármiféle Úristen előtt, hanem az előtt az Isten előtt, aki akaratát kinyilvánította, aki törvényeket adott, amelyeket nem tartottam be – ahogyan önök sem tartották be. Vannak emberek, akiknek bűne az égbe kiált, mégis azt mondják: »Rendes emberként élek, senkitől sem félek.« Ne hazudjunk már ennyire! Abban a pillanatban tudtam: »Istennek minden törvényét áthágtam! És ha most egy lövést kapok, Isten elé fogok állni!« Világos lett számomra, hogy akkor a pokolba jutok! – Ekkor futólépésben közeledtek bajtársaim a lovakkal: »Előre!« Felszálltam a lóra. Ott feküdt halott barátom. Hosszú évek óta először kulcsoltam össze a kezemet és imádkoztam, csak ennyit: »Úristen, ne engedj elesnem, csak ha meggyőződöm róla, hogy már nem jutok a pokolba.« Nyugodtan megmondom önöknek: később felkerestem a tábori lelkészt, és megkérdeztem: »Lelkész úr, mit tegyek, hogy ne jussak a pokolba?« Erre azt felelte: »Hadnagy úr, először győznünk kell, győznünk, győznünk!!« Erre azt feleltem neki: »Úgy látszik, maga sem tudja!« Nem megrendítő, hogy fiatal férfiak ezrei mentek a halálba, és senki sem tudta megmondani, hogyan lehet üdvösségre jutni? Mindez egy ún. keresztyén országban! – Meglehetősen kétségbeestem volna, ha egyik nap – hosszú lenne elmondani, hogy hogyan – nem kerül a kezembe egy Újszövetség. Még látom magam előtt a francia parasztházat, amelyben tartózkodtam. »Egy Biblia! Ebben biztosan benne van, hogyan lehet megmenekülni a pokoltól« – gondoltam. Átlapoztam, mert nem nagyon ismertem ki magamat benne. Egy mondaton megakadt a tekintetem: »Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy a bűnösöket üdvözítse.« Mintha villám csapott volna le. »Bűnös«, ez én vagyok, ezt senkinek sem kellett elmagyaráznia nekem. – Nem akarják-e végre önök is Isten és ember előtt beismerni: »Bűnös vagyok!« Hagyják abba hamis önigazolásukat!

Ebben a pillanatban nem kellett nekem pap. Bűnös vagyok! Ez világos volt. És megmenekülni, üdvösségre akartam jutni. Nem tudtam biztosan, mit jelent ez. Csak annyit értettem: Üdvösségre

jutni annyit jelent, hogy kijönni jelenlegi állapotomból, és békességet találni Istennel. »Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy a bűnösöket üdvözítse.« Ha Jézus ezt meg tudja tenni, akkor meg kell találnom Őt. Kerestem, hogy valaki meg tudná-e mutatni nekem Jézust. Senki sem tudta megmutatni Őt. Akkor tettem valamit, amit mindnyájuknak ajánlani szeretnék. Miközben újra előrenyomultunk, bezárkóztam egy régi francia parasztházba. Félig rom volt és üres, de egy szoba még ép volt benne. Az ajtóban kulcs volt. Bementem, bezártam belülről, térdre estem és azt mondtam: »Úr Jézus! A Bibliában írva van: Te azért jöttél Istentől, hogy a bűnösöket megmentsd. Én bűnös vagyok. A jövőre nézve sem tudok neked semmit megígérni, mert rossz jellemem van. De nem szeretnék a pokolba jutni, ha most egy lövést kapok. Ezért, Úr Jézus, átadom Neked magamat mindenestől. Tégy velem, amit akarsz!« Nem hallatszott semmi csattanás, nem mozdult meg a föld, de mire kimentem a házból, megtaláltam az Urat, azt az Urat, akihez ma is tartozom.

És napról napra – akkor 18 éves voltam – világosabb lett előttem, hogy az emberek milyen nagy életveszélyben vannak. Bűnbocsánat nélkül élnek! Önök tudják-e már, hogy bűneik meg vannak bocsátva? Hogyan akarnak megállni Isten ítélőszéke előtt? Megtérés nélkül, Isten békessége nélkül élnek. Keresztyén mázzal bekenve, de belül csak az a nyomorult, szegény, békétlen, meg nem tért szív dobog. Hallják meg hát: Isten nem akarja, hogy a pokolba jussunk! Isten nem akarja! »Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és a valóság (az igazság) ismeretére eljusson.« Ezért küldte el a Fiát. De akkor, barátaim, nekünk is Jézushoz kell jönnünk, akkor az övéi kell, hogy legyünk. Nem állhat meg ez a mostani keresztyénség itt, vagy másutt, ha így bánnak Istennel és a Jézus általi szabadulással. Ettől borzadok! Megértének? A legnagyobb életveszélyben vagyunk, mert Isten ítélete felé haladunk.

Ifjúsági körömben egyszer volt egy kedves fiú. Először rendszeresen járt az órákra. A hitleri diktatúra idején volt ez. Majd nemzeti szocialista tanfolyamokat kellett elvégeznie, és akkor teljesen elmaradt. Nem láttam többé. Egyik nap azonban találkoztam

vele. »Jó napot, Günter!« – köszöntöttem. »Heil Hitler« – válaszolta. »Hogy vagy? Régóta nem láttalak.« – Kiegyenesedett és ezt mondta: »Az én jelszavam: ›Tégy jót, és ne félj senkitől!‹ Ha valami az életemben mégsem lenne rendben, és tényleg létezne Isten, akkor becsületesen vállalom a felelősséget Isten előtt. De nekem nincs szükségem Jézusra, mint bűnbakra, aki helyettem meghal.« Szinte látom az emberek millióit mögötte állni, akik ugyanígy gondolkoznak: »Helyesen cselekszem és rendben vagyok, vállalom Isten előtt a felelősséget az életemért.« Kedves barátaim, én nem hivatkoznék Isten előtt jogra, mert tudom, hogy éppen a jogra való hivatkozással vagyok a legnagyobb életveszélyben. Legyenek biztosak benne: Mindannyian Isten ítélete elé kerülünk! Óva szeretném inteni önöket. Kilel a hideg, ha arra gondolok, hogyan mennek az emberek az Isten ítélete felé!

Ernst Barlach festő és szobrász hatalmas plasztikáira gondolok. Egy színdarabot is írt: »A kék Boll«-t. Egy földbirtokosról szól, aki egy kicsit mindig »kék«. Egy alkalommal nagyon jól megebédelt, és ivott, aztán a déli hőségben a kisváros piacterére ment. Egyszerre ott állt a templom előtt, amelynek ajtóin a négy kerub fújta a trombitát. Ahogy a kerubokat nézi, hirtelen mintha megelevenednének, és Isten ítéletét hirdetnék trombitájukkal. »Most rászakad az emberiségre Isten ítélete!« Barlach így írja szó szerint: »Ki a sírból, ti halottak! Nem véd a rothadandóság! Kifelé!« A kék Boll most hirtelen ráébred: Nem futhatok el Isten elől. Egyszer előtte kell majd állanom teljes nyomorúságomban!«

Mindannyian tudjuk, hogy nem sokat ér az öniség kijelentésünk: »Tégy jót, és ne félj senkitől!« Jön Isten ítélete! Abban minden saját igazságunk elég, mint a viasz a tűzben!

Jól tudom, hogy ma nem szívesen hallgatják ezt az üzenetet. Ha arról beszélek, hogy »a Jézushoz való megterés nélkül pokolba jutsz« – akkor mosolyogva válaszolják: »Pokol? Középkori fogalom. Hiszen nincs is.« Ha ezt hallom, mindig eszembe jut egy eset, amit most elmondok.

A háború idején történt. Látogatni indultam. Útközben elért a légitámadás. Berohantam a legközelebbi bunkerbe és megvártam,

amíg vége lett a riadónak. Továbbmentem a településig, ahová látogatni indultam. A házak mind épek, de a húsz házból álló település teljesen elhagyatott. »Álmodom? – gondoltam magamban. – A házak állnak és az emberek eltűntek!« – Találkozom egy légvédelmi őrrrel és megkérdem: »Miért mentek el az emberek?« – Semmit nem mond, karon fog és az egyik házban az ablakhoz állít. Most már látom: a házak a füves rét körül épültek, a réten pedig egy óriási bomba fekszik, oly nagy, mint egy gőzmozdony kazánja. »Vakbomba?« – kérdeztem. – »Nem, – mondja amaz –, nem vakbomba, időzített bomba!« Ezek voltak a legravaszabb bombák, nem a becsapódáskor robbantak, hanem 5, esetleg 20 órával később.

Amikor az emberek feljöttek a bunkerből, a bombák akkor kezdtek sorban felrobbanni. Az őr folytatta: »Ezért menekült el mindenki. – Hallja, hogy ketyeg?« Valóban hallani lehetett az időzítő óra ketyegését. A bomba bármelyik pillanatban robbanhatott. »Jöjjön – hívom az őrt –, nem kellemes itt lennünk!« Visszahúzódtunk, és egy mélyedésben kerestünk fedezéket, hogy védve legyünk a bomba felrobbanása esetén. Ebben a pillanatban furcsa látvány tárult elém: egy sereg veréb repült arrafelé, és kedélyesen letelepedtek a bombára. Sőt, az egyik ráült a gyújtótestre is. Odakiáltottam: »Verebek! Veszélyes helyen vagytok!« – Úgy tűnt, mintha visszakiabálták volna: »Haha! Mi felvilágosultak vagyunk. Ki hisz ma még bombákban! Teljesen veszélytelenek.«

Megértene? Ilyen ostobán gúnyolódnak a mai emberek. Isten félelmetesen komolyan beszélt velünk Igéje és ítéletei által, a mi népünkkel is! Isten Fia eljött, keresztre ment és feltámadt a halálból. Mindenki felfoghatja, hogy Isten itt van, és Ő szent Isten! Mégis, ha valaki ezt mondja: »Életveszélyben vagytok! Keressétek a lelketek üdvösségét!« – akkor nevetnek az emberek, és ezt mondják: »Haha! Ki hisz ma már ilyesmiben?!«

Látják, a Biblia nagyon éles is tud lenni. Az istentagadást csak így említi: »A bolond azt mondja az ő szívében, nincs Isten!« Így beszél a Biblia az Isten nélküli állapotról. Az egész dologgal nem foglalkozik többet.

2. Az életmentés

Isten egyszer már borzalmas ítéletet zúdított erre a világra. Csak egyetlen ember menekült meg családotul. Ezt az embert Nóénak hívták. Isten azt parancsolta neki, hogy építsen bárkát, mielőtt az ítélet megkezdődik. Ismerik az özönvíz történetét? Ha mégsem ismernék, akkor szégyelljék magukat, és el ne árulják senkinek. – Mielőtt az ítélet megkezdődött, Isten megparancsolta Nóénak: »Menj be a bárkába egész házad népével.« Nóé bement, és Isten rázárta az ajtót.

Látják: a világ Isten igazságos ítélete felé halad. És ott a bárka: a kegyelem, amit nekünk felkínál Jézusban. Isten világából a mi nyomorúságos világunkba jön. Meghalt értünk a kereszten! Hallják? Ha nem sokat értenek is mindebből, de annyit bizonyára, hogy ha Isten az Ő Fiát borzalmas halállal meghalni engedte a kereszten, akkor ez olyan váltság lehet, amivel a legnagyobb bűnöst is megmentheti! – Aztán feltámadt a halálból. Hív minket: Jézus a bárka! Mint ahogyan Isten akkor Nóénak mondta: Menj be a bárkába egész házad népével, most Ő kéri általam önöket egyenként: »Menj be Jézus Krisztus kegyelmébe! Tedd meg ezt a lépést Isten békességébe! Szakíts mindazzal, ami feltartóztat!« Mondd a Megváltónak: »Itt jön egy igen nagy bűnös!« Tedd minden bűnödöt a keresztre alá! Hidd, hogy vére érted ömlött! Mondd neki: »Uram, átadom neked egész életemet.« Ezt jelenti bemenni a bárkába.

Vigyázat! Életveszély! Mennyien haladnak még közülünk is Isten ítélete felé megtérés nélkül, védtelenül. Mégis itt a nagy lehetőség: a kegyelem. Hinni ezt jelenti: egy lépést teszek Isten ítéletéből Jézus kegyelmébe. Ez a lépés nem gyerekjáték! De azt jelenti: megmenekültem az életveszélytől!

Albert Hoffmann, ismert úttörő misszionárius Új-Guineában, elmondott egyszer egy történetet, amit nem felejték el. Azt mondtam neki: »Hoffmann testvér! Olyan nagy harcom van a keresztyénségemért. Még lelkésznek sem gyerekjáték Jézussal maradni egy olyan világban, amely az ördögnek szolgál és a pokol felé siet.« – »Elmondok valamit – felelte. – Új-Guineában az volt a szokás, hogy ha a pápuák keresztyénné akartak lenni, tanítottuk őket,

hogy igazán megismerjék Jézust, aztán egyik vasárnap megkeresztelték őket. Nagy ünnep volt ez mindig. Sok pogány is eljött. De a döntő esemény előző este volt: nagy tüzet gyújtottak. A keresztelésre készülők közeledtek a tűzhöz, karjukban hozva bálványimádásuk eszközeit, a bálványképeket, amuletteket. Aztán odaléptek a tűzhöz, és régi életüknek ezeket a jeleit bedobták a lángok közé. Egyszer megfigyeltem egy fiatalasszonyt. Ő is odalépett, keze teli bálványképekkel és amulettekkel, de abban a pillanatban, amikor be akarta dobni, nem tudta megtenni. Talán arra gondolt: »Ezekkel éltek őseim, és egész múltam ezekhez kötődik, tőlük csak nem válhatok meg?!« Visszament. Közben eszébe jutott: »De akkor nem lehetek Jézusé!« Így hát újra előrelépett három lépéssel, aztán megint vissza, nem tudott elszakadni a holmijától. Akkor odamentem hozzá – mondta Hoffmann misszionárius – és így szóltam: »Nehezedre esik? Gondold meg inkább még egyszer. Hiszen jelentkezhetsz majd a következő keresztelésre is!« Most a fiatalasszony egy pillanatig gondolkozott, aztán gyorsan előrelépett és bedobta bálványait a tűzbe, de utána eszméletlenül esett össze.« Nem felejttem el, amint ez a markáns arcú veszfáliai misszionárius a történetet ezzel fejezte be: »Azt hiszem, csak az érti meg ennek az asszonynak a megrendülését, aki valóságos megtérésen ment át.«

Kedves barátaim! Csak egyetlen lépés a bárkáig. Ki az életveszélyből – Jézus karjába! De ez a lépés nem gyerekjáték. Egész múltunkkal szakítanunk kell. Hallják meg! Olcsóbban nem megy!

Érthetően mondtam? Mindig újra megrendít, ha látom, mennyi ember fut az örök pusztulásba minden intés ellenére is! Isten nem akarja ezt! Ő azt akarja, hogy üdvözljenek! Ezért küldte el a Fiát, ezért fizetett a bűnükért! Csak el kell ismerniük bűneiket, és elfogadni hittel, hogy Jézus bűneik büntetését már megfizette!

Amikor a Harmadik Birodalom idején egyszer újra berendeltek a Gestapóhoz, egy olyan szobában kellett várnom, amelyben csupa iratszekrény állt. A szekrények zsúfolásig tele voltak aktacsomókkal. Az aktákból papírcsík lógott ki a nevekkel: »Karl Meier« vagy »Fritz Schulze«. Ahogy így sokáig vártam az iratszekrények között, hálát adtam Istennek, hogy életemet nem ilyen

akták között kell eltöltenem. Unalomból elkezdtem olvasni a nevetet. Egyszerre olvasom: Wilhelm Busch. Hiszen itt van az én aktám! És akkor már nem voltak unalmasak ezek az iratszekrények. Elgondolhatják! Rettenő szívesen elővettem volna, hogy elolvassam, miket írnak rólam ezek a fickók, de nem kockáztattam meg. Szinte reszketve néztem: »Az én aktám!«

Látják: így történt velem Jézus keresztyénjénél is. Voltak idők az életemben, amikor semmit sem untam annyira, mint a keresztyénséget. Minden bogarászás jobban érdekelt – addig az óráig, amikor valóságosan megláttam Jézus keresztyénjét. »Ez az én aktám! Itt az én bűnömről és megmenekülésemről van szó!« Azóta nekem Jézus keresztyénje a legtöbbet jelenti. Nézzenek csak rá a töviskoronásra! Ő a nagy életmentő! Ott a keresztyén ment végbe az önök és az én életem megmentése! Ez érinti önöket akkor is, ha még nem tudják!

3. Halálból az életre

»Vigyázat! Életveszély!« Szeretném ezt a szót önöknek még egy másik oldalról megvilágítani. Amikor ezt átgondoltam: »Állj meg, ember! Fordulj meg! Keresd Megváltódat!« – akkor egyszerre eszembe jut: »Csak az lehet életveszélyben, aki él.« Ha egy busz lezuhan a lejtőn és minden utasa meghalt, akkor azok már nincsenek életveszélyben. Értik? Most így mondom: önöket az a veszély fenyegeti, hogy soha nem jutnak életre, holtan mennek át a világon, és végül holtan vettetnek az örök kárhozatra. Elég érthetően fejeztem ki magam? Önöknél azt a veszélyt látom, hogy egészen lekésik az életre jutást! A Biblia világosan mondja: »Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs az Isten Fia, az élet sincs meg abban.«

Nemrég találkoztam egy nyelvatanárnővel. »Bocsásson meg – mondom neki – a lelkész lehet néha udvariatlan is. – Hány éves, kisasszony?« Az ember általában nem kérdezi egy nőtől az életkorát, de egy idős lelkész néha megteheti. Késedelem nélkül válaszolta: »Nyolc éves!« Meghökkenem. »Egy pillanatra: nyolc éves? Ön három nyelvnek a tanára, és nyolc éves?« Nevetett, és megmagyarázta: »Nyolc évvel ezelőtt találtam meg Jézust. Akkor

jutottam életre. Azelőtt halott voltam.« Csodálkozva jegyeztem meg: »Pompásan fejezte ki magát.« Akkor idézte ezt az Igét: »Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.« Így folytatta: »Látja, azelőtt nem volt Megváltóm, igazi életem, akkor csak pénzt kerestem és szórakoztam, de az nem volt élet!«

Nem merész állítás ez? Aki engedelmes döntéssel nem adja át magát Jézusnak, annak egyáltalán nincs élete. Igen, Jézus nélkül sejtelmünk sincs az életről! Akié a Fiú, csak azé az élet!

Évekkel ezelőtt jött hozzám egy fiatalember. Kérdeztem: »Mit akarsz?« – »Azt én sem tudom! – válaszolta. Csak azt tudom, ez nem élet, amit élek.« Csodálkozva néztem rá: »Hogyan? Neked mint lakatosnak jó állásod van, és sok pénzt keresel!« – »Hiszen ez nem élet! – felelte. Hétfőn lakatos, kedden lakatos, szerdán lakatos, csütörtökön lakatos, pénteken lakatos, szombaton foci, vasárnap mozi és lány. Hétfőn lakatos, stb. Hiszen ez nem élet!« – »Fiam – mondtam –, igazad van. Ez már haladás, hogy rájöttél: ez nem élet. Megmondom neked, mi az élet: az én életemben is volt egy hatalmas változás. Ekkor talált meg engem Jézus, aki értem halt meg és támadt fel. Megváltóm lett és megbékéltetett Istennel. Amikor ezt megértettem, neki adtam a szívemet és képzelj el: azóta élek!« A fiú is megtalálta aztán. Nemrég újra találkoztam vele Freiburgban, és megkérdeztem: »Nos, mi újság? Ez most már élet?« Ragyogva mondta: »Igen, ez élet!« Nagyon eleven ifjúsági kört vezet, már többeket vezetett Jézushoz. Megtalálta az életet Jézusban.

Önök annyiban vannak életveszélyben, hogy elszalasztják az életet magát, hogy nem találják meg soha Megváltójukat – jöllehet hallottak a keresztyénségről.

Van egy barátom, kereskedő. Nemrég meghívtak minket egy gyároshoz. Ennek a gyárosnak szép villája volt egy csodálatos parkban. Hozzávetőlegesen száz vendége volt. Az ünnepi forgatagban barátom összetalálkozik a háziúrral és azt mondja: »Ember! Milyen jó dolga van! Valóságos király! Ilyen birtok! Egy nagy gyár! Csinos feleség! Kedves gyerekek!« Erre azt mondja a férfi: »Igen. Igaza van: jó dolgom van. – De egyszerre halálos komoly

lett és azt mondta: – Csak azt ne kérdezze, hogy mi van itt belül« –, közben a szívére mutatott.

Ha végigmegyek az utcán, sokszor elgondolom: Ha az emberek őszinték lennének, felkiáltanának: ›Ne kérdezzetek, mi van itt benn, itt a szívemben! – Szívem tele van békétlenséggel, gondolataim vádolnak, s ott van a sok vétkem.«

Látják, csak egyvalaki van, aki meg tud gyógyítani. Gondolják csak el: Isten látja nyomorúságunkat! Magunktól nem tudunk Istenhez jutni, de Isten eljött hozzánk, nagy szeretetével, Krisztusban. Az a lélegzetelállító üzenet, amit hirdetek: »Annyira szerette Isten a világot ...« Én nem szerettem volna! Én inkább elpusztítottam volna ezt a szennyel, gonoszsággal és butasággal teli világot. Isten pedig ezt szereti! Az embernek megáll az esze. »Úgy szereti Isten ezt a világot, hogy fiát, Jézust adta oda, hogy mindazok, akik az Ő szeretetét elfogadják, el ne vesszenek, hanem elnyerjék az életet.« Mondják csak: Mit tegyen még Isten önökért? Fiát engedte meghalni, hogy önöknek életük legyen!

Egy szép történettel zárom le a mondanivalómat:

A nagy angol ébresztő prédikátorhoz, Charles Haddon Spurgeonhoz egyik prédikációja után odament egy fiatalember, és ezt mondta: »Önök igaza van, prédikátor úr, nekem is meg kell találnom a Golgota hőstét, és Isten gyermekévé kell lennem. Meg is fogok térni valamikor.« – »Valamikor?« – kérdezte Spurgeon. – »Nos, igen, ... később ...« – »Később? Miért nem ma?« – A fiatalember kissé zavarba jött: »Szeretnék üdvözülni és meg is akarok egyszer majd térni Jézushoz, de először szeretnék valamit kapni az élettől.« Spurgeon hangosan felnevetett és ezt mondta: »Fiatalember, ön nagyon igénytelen. Nekem kevés lenne, hogy valamit kapjak az életből, nekem az élet kell. Bibliámban meg van írva (és kinyitotta ezen a helyen): ›Azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek« – így mondta Jézus.«

Látják, ha egy ilyen előadásnak vége van, akkor olyan rossz érzésem van, ha arra gondolok: »Talán nem is jól mondtad el ezt az embereknek!« Megengedik hát, hogy röviden megismételjem: Isten Jézust engedte meghalni a kereszten értünk, elveszett és kár-

hozatos bűnösökért, azért, hogy nekünk itt – itt és ma – életünk legyen. Ha reggelenként felébredek, énekelni tudok az örömtől, hogy Isten gyermekévé lettem, mert Benne megtaláltam az életet! Hallják? Jézus eljött, hogy életünk legyen itt, és az örökkévalóságban, hogy megőrizzen Isten ítéletétől, hogy örök életünk legyen.

Így boldogan mehetünk tovább az úton.

Egy kis hasonlat. Az egyik novemberi estén történt. Esett és havazott, felváltva. A szél fúj. Hideg volt. Két férfi megy az országúton. Az egyik kabát nélkül, zakója gallérját felhajtva; neki mind-egy volt, hogy megázik, mindegy, hogy hogyan jár, mert nincs otthona! Így futkos a legtöbb ember a világban. Nincs céljuk. Hova sodródna önök? Vigasztalan helyzet, ha nincs az embernek célja. Az istentelen filozófus, Nietzsche, mondta egyik versében: »A varjak rajzanak be a város felé. Csakhamar havazik. Jaj annak, akinek nincs otthona!« Önöknek sincs örök otthonuk?

Aztán egy másik vándor közeledik az országúton. Ennek ugyanabban a viharban, pizsokban, esőben, hóban van része, mégis füttyülve, énekelve megy, bátor léptekkel. Miért? Mert látja már lakása fényeit. Ott várja őt a meleg otthon, ezért nem esik nehezére az út. – Így járnak azok az emberek ebben a világban, akik Jézuséi, akik általa Istentől igazi életet kaptak már most és mindörökre.

Isten azt mondta Nőének: Menj be a bérkába. Jöjjenek önök is a csendbe. Jézus itt van. Beszélhetnek Vele. Öntsék ki önök is a szívüket Előtte.

Valaki megkérdezte tőlem: »Vannak fogadóórái?« De én ezt feleltem: Minek? Az embereknek nem velem kell beszélniük. Egyenesen Jézussal beszéljenek. Tegyék is meg!

MIT KELL TENNÜNK?

Barátaim, nagy halom levelet kapok mindenféle kérdéssel. Az egyikben nemrégén ez állt: »Tulajdonképpen a saját véleményét mondja el, vagy az egyház tanítását?« – Csak így felelhettem: »A Biblia tanítását mondom!« Látják, erre elgondoltam: Ha önök csak Busch lelkész véleményét hallgatják, akkor becsapott emberek. Abból nem sokat nyernek. Jézus hangját kell meghallják! Jézus a Jó Pásztornak nevezte magát, ennek a jó pásztornak a hangját hallják meg! Én csak egy kicsit tudok segíteni, hogy hallhatóvá váljék az Úr Jézusnak, lelkünk Jó Pásztorának a hangja.

Ha erről beszélünk most: »Mit kell tennünk?«, akkor különösen fontos, hogy az Úr Jézus maga mondassa ezt meg, hogy önök hallják meg Jézus pásztorhangját.

1. Szakítson elkopott, átlátszó hitetlenségével!

Hosszú évek óta nagyvárosi lelkész vagyok, és annyi ellenvetést hallottam a bibliai üzenettel kapcsolatban, annyi átlátszó hitetlenséggel találkoztam, hogy először is arra kérem a lelke üdvössége érdekében: szakítson elkopott hitetlenségével!

A háború alatt az ifjúsági lelkészi munka mellett egy nagy kórház lelkigondozója is voltam. Egyszer éppen az egyik betegszoba ajtaja előtt álltam a magánbetegek osztályán és kopogtatni akartam, amikor a hosszú folyosón egy fiatal ápolónő száguld végig, és még kicsit levegő után kapkodva mondja: »Kérem, ne menjen abba a szobába, lelkész úr!« – »Miért nem?« – kérdem. »Az úr egészen erélyesen megtiltotta bármelyik lelkész látogatását. Biztosan nem akarja, hogy hozzá menjen! Ki fogja magát dobni!« Rámutat a névtáblára az ajtón, és egy ismert üzletember nevét látom, a reklámjáról ráismerem. »Nővér, nekem már lassan kötélből vannak az idegeim!« – mondom, és bekopogok. »Tessék!«, kiáltja egy erőteljes férfihang. Belépek a szobába. Az ágyban idős, ősz hajú úr fekszik. »Jó napot – mondom. – Én vagyok Busch lelkész.« – »Ó – válaszolta –, magáról már sokat hallottam. Maga nyugodtan meglátogathat egy-

szer.« – »Hiszen ez óriási!« – szóltam örömmel. Akkor így folytatta: »De a maga keresztyénségével hagyjon nekem békét!« – »Milyen kár – nevetek rá –, pont arról akartam magával beszélni.« – »Kizárt dolog! – int le. – Szóba sem jöhet! Maradéktalanul végeztem vele. Tudja, fiatal koromban bemagoltatták velem a zsoltárokat. Ha nem tudtam őket, megverték. Mint férfi aztán kialakítottam magamnak saját világnézetemet, amelyben Darwin, Häckel, Nietzsche lettek a tartóoszlopok!« – Erre elvörösödtem! Mivel sajnos kicsit gyorsan leszek mérges, rárontottam: »Hallja csak, öregúr! Ha nekem egy 16 éves kamasz elmeséli, hogy például Nietzschét tette meg prófétájának, akkor mosolyognék, és azt gondolnám: Na jó, ez csak átmeneti tünet. Majd csak rá fogsz jönni, hogy a modern filozófusok maguk sem hisznek már régi prófétáikban. De ha egy idős férfi, mint ön, az örökkévalóság határán ilyen dolgokat mond nekem, ez borzasztó. Ön halálos beteg! Amikor majd Isten előtt áll, ezzel akar előjönni? Már elnézést kérek!« Csodálkozva néz rám. Ez a hang nyilván új neki. De akkor eszembe jut: »Állj! Kórházban nem szabad így kitörnöd. Ott bársonypapucsban kell közeledni.« Egyszerre nagy részvéttet érzek a szegény férfi iránt. Visszakapcsolok az első sebességbe, és Jézusról beszélek neki, aki az Ő jó Pásztora is akar lenni. Milyen felsóhajt: »Igen, az szép lenne! De mit csináljak akkor az eddigi nézetemmel?! Dobjak ki mindent, amit egy életen keresztül hittem?« – »De mennyire! –, kiáltottam örömmel. – Kedves uram, dobjon ki mindent, amit az örök életre nézve nem tud használni! Dobjon ki mindent, inkább ma, mint holnap! Hiszen a maga hitetlenségével sem rendesen élni, sem békésen meghalni nem lehet. Azután vesse magát Isten Fiának kitárt karjába, aki magáért meghalt, és önt megvásárolta. Ez a Megváltó a maga Megváltója is akar lenni!«

Ekkor jött a nővér. Csodálkozott, hogy olyan meghitt beszélgetésben talált bennünket. Azután intett nekem. Megértettem. Mennem kellett. Erősen megszorítottam az öregúr kezét és csendesen elhagytam a szobát. Nem tudom, elfogadta-e, amit mondtam neki. Azon az éjszakán meghalt!

Nézzék: akkor megrázóan feltárult előttem, hogy még művelt emberek is Häckel és Nietzsche elméletével mászkálnak a világ-

ban, és ilyen régi, átlátszó hitetlenséggel fosztják meg magukat az örök üdvösségtől! Ezért önt is mindenekelőtt arra kérem, dobja el kopott, átlátszó magyarázatait, amikkel hitetlenségét indokolja! El vele! Átlátszó hitetlensége nem ér egy fillért sem. A Biblia azt mondja: »Egy az Isten, és egy a közbenjáró Isten és ember között, az ember Krisztus Jézus.«

Nemrég egy férfivel ültem szemközt. Egy fickóval, aki olyan széles volt, mint egy szekrény. Magamban Garbó úrnak neveztem, mert garbó nyakú pulóver volt rajta, de természetesen egészen más neve volt. Feleségét bomba ölte meg. Két fia a háborúban esett el. Szánalomra méltó ember! Meglátogattam. Alig ültem le, már elkezdte: »Lelkész úr, hagyjon békét nekem a keresztyén-séggel. Annyi mindent éltem át, hogy már semmiben sem tudok hinni. Nekem beszélhetnek, amit akarnak, nem hiszek már semmiben!« Ekkor nevettem és így szóltam: »Ezt nem tudom elképzelni! Mondja csak, Garbó úr, utazik néhanapján vonaton?« – »Igen!« – »Akkor természetesen mindig odamegy először a mozdonyvezetőhöz és felszólítja, hogy mutassa meg magának a vezetői jogosítványát?« – »Nem, nem! – válaszolja –, hiszen azt csak fel lehet tételni az államvasutakról, hogy mozdonyvezetői ...« – »Hogyan? – csodálkoztam –, maga beszáll a vonatba, anélkül, hogy meggyőződne arról, vajon az a fickó ott elöl tud-e vezetni?! Rábízza arra a fiúra az életét – minden garancia nélkül?! Na, hallja csak! Ezt nevezem hitnek, Garbó úr, hogy rábízom valakire az életemet! Ezért mostantól fogva soha többé ne mondja, semmit sem hiszek, hanem: Semmit sem hiszek, kivéve az államvasutat!« – »Hát ...« – Tovább kérdezek: »Garbó úr, szokott néha patikába menni?« – »Igen – mondja –, gyakran olyan fejfájásom van. Akkor veszek magamnak a patikában migrén elleni port.« – »De – mondom –, Garbó úr, a patikusok adtak már tévedésből mérget is! Előbb megvizsgáltatja a gyógyszert, ugye?« – »Nem – válaszolja –, lelkész úr, egy ilyen működési engedéllyel rendelkező patikus csak ért valamit hozzá? Csak nem csap be engem?« – »Hogyan – csodálko-zom –, maga ezt lenyeli anélkül, hogy előbb megvizsgálná? Rábízza a patikusra az életét? Egyszerű bizalommal beveszi a gyógy-

szerét?! Ezt nevezem hitnek! Kedves Garbó úr, soha többé ne mondja azt, hogy nem hisz semmit, mondja inkább: Nem hiszek semmiben, kivéve az államvasutat és a patikusokat.« – Így folytattam tovább. Értik? Egyre több példát hoztam fel. Végül így szól-
tam: »Látja, egy nap szembejött velem az az egy Valaki, Akit Isten küldött, Aki feltámadt a halálból, Akinek kezein a szögek helye hirdeti, hogy szeretett engem úgyannyira, hogy meghalt értem. Az égvilágon senki sem tett értem olyan sokat, mint Jézus! Senki sincs oly bizalomra méltó, mint Ő. Gondolja, hogy Jézus hazudott valaha is?« – »Nem.« – »Tessék. Ezt a bizonyítványt egyetlen embernek sem állítanám ki – csak Jézusnak! Amikor ezt felismertem, azt mondtam: Akkor életemet Jézusra bízom!« – Erre azt kérdezi: »Ilyen egyszerű ez?« Én azt mondom: »Ilyen egyszerű, Garbó úr, ilyen egyszerű! Maga az égvilágon mindenben hisz, csak az Egyetlenben, Akiben igazán hinni lehet – abban nem akar hinni! Dobja el hitetlenségének felszínes, kétes érveit, és adja át életét az Úr Jézusnak!«

Több száz fiú előtt mondtam egyszer: »Egymillió márka prémiummal jutalmazom meg azt, aki bebizonyítja nekem, hogy létezik valaki, aki megbánta, hogy Jézust befogadta az életébe!« Nem volt egy millióm, de nyugodtan felajánlhattam, mert nem létezik olyan ember, aki ezt megbánta volna. Ellenben nagyon sok embert ismer-
tem, aki megbánta, hogy nem tette meg ezt!

Ezért vesse el ön is eddigi hitetlenségét! Higgyen annak, Aki mindent megtett önért! Ez az Ő és az ön ügye. El kell csöndesednie és azt mondania: »Úr Jézus, a mai naptól a Tied akarok lenni!«

2. Szakítson hitetlen önigazságával!

A Biblia azt mondja: »Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy a bűnösöket üdvözítse« (szó szerint: megmentse). Sok ember megbotránkozik ezen és azt mondja: »Csakhogy én nem vagyok bűnös! De nem is vagyok gonosztevő!« Ezeknek azt mondom most: »Hazudnak! Mondja ezt az utolsó ítéletkor Isten színe előtt, hogy: nem vagyok bűnös! Megtartottam minden parancsolatot! – Képes lesz ezt

mondani? Jaj, hagyja már abba ezt a képtelen öniságot, amellyel beképzeli magát, hogy minden rendben van. Semmi sincs rendben! Semmi!«

Évekkel ezelőtt beszélgettem egy 20 éves fiúval, és ezt sohasem fogom elfelejteni. Amikor találkoztunk, azt mondtam: »Kedves Heinz, nem látlak már bibliaóráinkon és az ifjúsági körünkben!« Erre azt mondta: »Hát, tudja lelkész úr, meggondoltam közben a dolgot. Maga állandóan Jézusról beszél, aki meghalt a bűnösökért. Nekem azonban nincs szükségem egy bűnbakra, aki helyettesít. Ha valamit rosszul csináltam, és ha van Isten, akkor majd vállalom érte a felelősséget előtte! De az nevetséges, hogy Megváltóra lenne szükségem, aki értem meghalt!« – Azt feleltem: »Rendben van, kedvesem! Szóval te a szent Isten előtt saját igazságodra akarsz hivatkozni. Megteheted! Eldobhatod Jézust és mondhatod: Én Isten előtt igaz voltomra hivatkozom! – De kedvesem, légy tisztában azzal, hogy Franciaországban francia törvények szerint, Angliában angol törvények szerint, és Isten előtt isteni törvények szerint ítélik! Kívánom neked, hogy Isten egyetlen parancsát se szegd meg, különben elvesztél! Viszontlátásra!« – »Pillanat! – mondta. Ott bizonyára nem vizsgálják meg olyan precízen.« – »Nana! – válaszoltam –, hogy képezed el a szent Istent?! Gondold meg, hogy 50 évig rendesen és jól éltem, és azután 3 percig tolvaj voltam. Ez kiderül, és a bíróság elé kerülök. Ott állok a bíró előtt és magyarázkodom: »Bíró úr, ne legyen már olyan kicsinyes! 50 rendes büntetlen év, és 3 perc lopás csak kiegyenlíti egymást, nem?! Ki lesz akkor ilyen kicsinyes, bíró úr?« – El tudod ezt képzelni? – Akkor a bíró azt fogja válaszolni: »Kérem, várjon csak: Én nem a rendszeren eltöltött 50 évről beszélek, hanem arról a 3 percről, amelyben lopott. A törvény ezzel vádolja önt.« – Ha egy földi bíró így tesz, akkor Isten még inkább!«

Nem gondolják, hogy önök is vádlottak Isten előtt? Nem gondolják, hogy szükségük van bűnbocsánatra? Hogy önök is bűnösök? Ugyan, vessenek már véget hitetlen öniságnak, és keressék az Urat, aki bűneikért a kereszten meghalt és önök helyett kifizette a büntetést. Fogadják be Őt, vallják be neki bűneiket és

mondják: »Uram, odadobom magamat és egész hazug, bűnös voltomat neked. Kegyelmezz meg nekem most! Moss tisztára véredel!«

3. Tegye meg a döntő lépést!

A legjobb, ha egy történettel teszem érthetővé, mire gondolok. A náci birodalom kezdetén történt, amikor egyszer ismét dolgom volt egy magas rangú lamettás tiszttel. Lamettának nevezték a fiatalok azt az ezüsből vagy aranyból való ranglapot, amit a náci nagyságok az egyenruhán viseltek, mint a pávák. Félve és remegve mentem el ehhez az emberhez, hiszen a lelkészeket semmibe se vették! Csodálkoztam rajta, hogy nem dobott ki, sőt, barátságosan meghallgatott. A végén megjegyeztem: »Hát hallja, velem ritkán történt még meg, hogy olyan valaki, mint ön, ilyen barátságosan kezelt. Szeretném ezt megköszönni önnek. És mert olyan kedves volt hozzám, egy ajándékom van az ön számára. Szeretnék egy örömhírt mondani: »Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűlött Fiát adta, hogy aki hisz Benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« Rám nézett és ezt mondta: »Nem kell tovább mondania. Szüleim hívő keresztyének. Ezt az üzenetet gyermekkorom óta ismerem. De ...« Nagy ív fehér papírt tett az asztalra, majd a közepén ceruzával húzott egy vonalat, s így folytatta: »Látja, lelkész úr, mindent tudok, tudom, hogyha ezt meg akarnám nyerni, át kellene mennem egy ilyen határon, amit ide rajzoltam, át kellene lépnem a vonalon.« Ceruzájával a vonal mellé mutatott: »Itt állok szorosán a határon – mernem kellene átlépni. – Aztán kissé zavarban volt, amikor folytatta: – De a társadalmi helyzetem ezt nem engedi meg.« Én pedig nagyon szomorúan mentem tovább. A tiszt már rég meghalt. Társadalmi állása az örökkévalóságban nem menti meg, de felfogta: »Ha be akarok jutni Isten országába, akkor át kell lépnem a vonalon.«

Önnek van-e erre bátorsága? Érdemes! Jézus tárt karokkal várja! Tegye meg ezt a döntő lépést a vonalon át – egyenesen Jézus kitárt karjába!

4. Szakítson világosan felismert bűneivel!

Tudok egy emberről, házasságtörésben élt. Felelősségre vontam és ezt mondtam: »Ön házasságtörő! Feleségét boldogtalanná teszi. A pokolra jut!« – Így válaszolt: »Ostobaság! Megmagyarázom magának, mi a helyzet. A feleségem nem ért meg ...« Aztán elmondott egy hosszú történetet, pedig pontosan tudta, hogy bűn, amit tesz! Megint vannak mások, akik veszekedve élnek és ezt mondják: »A másik kezdte el!« Viszály különben is csak akkor van, ha a másik kezd. Meg kell mondanom: Isten szemében a viszály annyi, mint a gyilkosság! Miért nem vet véget ennek? »De mit tegyek?« – kérdik sokan. Megmondom: Szakítsanak határozottan felismert bűnükkel!

Bárcsak egyszer szünetet tarthatnának életükben és megkérdeznék: »Mi nincs rendben az én életemben? Minek kellene most véget vetnem?« Ön pontosan tudja ezt! Úgy gondolja, hogy Jézus kegyelmet adhat, ha továbbra is tudatosan vétkezik? A Bibliában meg van írva: forduljatok vissza! A tékozló fiú hátat fordított régi életének. Ön is jöhet Jézushoz úgy, ahogy van, megterhelten, hitetlenül. De aztán véget kell vetni olyan dolgoknak, amelyek önt a pusztulásba sodorják, amelyekről ön is pontosan tudja, hogy bűnök.

A sok levélben, amit naponta kapok, ismétlődik ez a felháborodott mondat: »Túl kemény a beszéde! Ez meg ez nem bűn!« Aztán sokszor megneveznek dolgokat, amelyeket nem is mondtam. Közben érzem, mennyire lázadozik a lelkiismeretük Jézus Krisztus uralma ellen az életükben. Higgye el, nem juthat élő hitre és nem maradhat meg benne, ha nincs bátorsága úgy odaadni az életét Jézusnak, hogy véget vet annak, aminek véget kell vetnie. Szakítson a világosan felismert bűneivel!

5. Beszéljen Istennel!

Tud imádkozni? Talán el tud mormolni egy versikét, de imádkozni? Hát tudja, egyeseknek van ám elképzelésük az imádkozásról – égneek állna tőle a hajam, ha volna! Nemrég voltam egy családnál. Azt mondja a mama: »Mi jó keresztyének vagyunk!« És

mindjárt felszólította 4 éves kislányát: »Gyere csak ide, Klárka! Te olyan szépen tudsz már imádkozni, mondjál fel egy imádságot a lelkész úrnak!« És a gyermek elkezdte. Gyorsan félbeszakítottam: »Állj! Hagyd abba! Ne mondj fel egy imádságot a lelkésznek, a világerő se! Hiszen ez nem imádkozás! Imádkozni azt jelenti, hogy az élő Istennel beszélünk, Neki a szívünket kiöntjük.« Imádkozott már valaha így?

Egy Robinson nevű angol püspök egy borzasztó könyvet írt ezzel a címmel: »Isten egészen más«. Azt írja, hogy a modern ember egyáltalán nem tud imádkozni. Igaz, ezt én is így látom. De ez nem az imádkozás ellen szól, hanem a modern ember ellen. Nem így gondolják önök is? A püspök az egész keresztyénséget át akarja alakítani, mert a modern ember nem tud imádkozni. Én inkább azt mondanám, hogy a modern ember tanuljon meg újra imádkozni!

Kockáztassa meg egyszer, hogy imádkozzék! Ha csak ennyit mond: »Uram, engedd, hogy megtaláljalak!« Vagy: »Uram, ments meg engem is!« Vagy: »Uram, vezess engem az igazi hitre!« Vagy: »Uram, bocsásd meg a bűneimet!« De kezdjen el egyszer imádkozni, ha nem is megy mindjárt könnyen. Lehet, hogy vannak lelkészek, akik nagyszerűen imádkoznak – könyvvel a kezükben, amiből olvassák. De erre egyáltalán nincs szükség, hogy nagyszerűen imádkozzunk, csak kezdjünk el őszintén beszélni az élő Istennel! Kezdjék csak el egyszer és megtanulják! Tudják, a hit egy én-te kapcsolat az Úr és köztem. Ott beszélni kell, nem? Én beszélek veled, és Ő velem! Ezzel a következő ponthoz érkeztem:

6. Olvassa a Bibliát!

Hogyan beszél Isten az emberrel? A Biblia által! Ezért feltétlenül el kell kezdenie a Biblia olvasását! Talán úgy gondolja: a Bibliát már senki nem olvassa! Igen, sajnos! Valaki ezt azzal magyarázta, hogy az evangélikusok a reformáció ünnepén Luther énekét mindig így éneklék: »Erős vár a mi Istenünk«. Annak a végén ott van: »Az Ige kőszájként megáll« – német eredetiben: »az Igét állni hagyják«. Hát a keresztyének állni hagyják ott a könyvespolcon, és le nem veszik, hiszen ott jó helyen van. De Luther ezt nem így gondolta!

Sokszor mondják, ha látogatni megyek: »Igen, lelkész úr, még az 1722-ből való Bibliánk is megvan dédanyántól.« Akkor egy olyan régi könyvről beszélnek, amit biztosan senki sem olvas! Minden tisztelem a régi Bibliáké, de önöknek azt ajánlom: vegyenek egy kis Újszövetséget. Aztán üljön le minden nap bizonyos időben és olvassa. Egyszerűen hallgasson rá! Ott ugyanis Jézus beszél önnel!

Lehet, hogy vannak olyan részek, amelyeket nem is ért meg, olvasson csak nyugodtan tovább. A fiaimnak így magyarázom ezt meg: »Egy braziliai farmer elmondta, hogy amint odakerült, kapott egy darab földet. Amikor megnézte, kiderült, hogy őserdő. Elkezdte a fákat kivágni, a sziklákat és a fatuskókat kiásni. Aztán egy szép napon annyira jutott, hogy befogott két ökröt, és először szántott velük. Alig három lépés után már elakadt az eke. Mit tett? Hazament, dinamitot hozott és felrobbantotta a szikladarabot az ökrökkel és az ekével együtt? Dehogy! Kikerülte az ekével a sziklát és tovább szántott. Amikor a végére ért, az egész még keservesen nézett ki, de már valamicskét vethetett és betakaríthatott. Amikor a következő évben szántott, már kicsit jobb volt. Újra meg újra kiásott sziklákat és farönköket, és akkor már sokkal jobb lett. Harmadszor még simábban ment.

Így kell olvasni a Bibliát. Csak fogjon hozzá! Ha valamit nem ért, egyelőre ugorja át. Csak olvassa tovább, ne hagyja abba! Egyszer csak talál egy mondatot, mindjárt az Újszövetség első részében, amely így szól: »Jézus szabadítja meg népét bűneiből.« Ön azt mondja erre: »Ezt értem. Ez illik rám!« Így ad lehetőséget Istennek arra, hogy a Bibliából szóljon önhöz. Mindennap szenteljen időt Isten Igéjének! És kérje Őt: »Uram, adj nekem világosságot! Engedd, hogy megértsem! Világosítsd meg szívemet, értelmemet és lelkemet!« – És még valamit: Ne engedjék, hogy valaki leszólja a Bibliát! A Biblia nagyszerű könyv. Nincs aktuálisabb és izgalmasabb, mint a Biblia.

Az első világháborúban fiatal katonaként Verdunnél őrsgben voltam. Már szürkült, és én egy árok szélén ültem. Még az éjszaka beállta előtt láttam, hogy egy irtáson át felénk kocog az ellenség

konyha-kocsija. Mi nem is gondoltuk, hogy ezen az irtáson át lehet hatolni, de ezt elárulta a tábori konyha, amely nem várta meg a teljes besötétedést. A konyha után nyilván jön a gyalogság is, utána az ágyúk is mind átjöhetnek ezen az irtáson a mi táborunkba! Ez az ellenség felvonulási útja. Mit tettünk? Azt gondoltuk, talán kíméljük őket, ne lőjünk oda. Ellenkezőleg! Pontosan ezt az irtást vettük tűz alá egész éjszaka.

Hallják meg, a Biblia az előrenyomulás útja, Isten ellátmánya, fegyverzete, utánpótlása a keresztyének számára. Az ördög is van olyan ravasz, hogy ezt az utat veszi tűz alá. Ezért támadják a Bibliát. A legbutább fiú is azt mondja: »Ugyan, miféle könyv ez?« A legokosabb professzorok bizonyítgatják, hogy a Biblia is csak emberi munka. Értik? Egyek abban, hogy a Bibliára tüzeljenek! De ha önök Isten gyermekeivé kívánnak lenni és üdvözülni akarnak, akkor nem szabad ezzel törődniük. Ne engedjék leszólni, gúnyolni a Bibliát! A Bibliát olyan emberek írták, akiket a Szent Szellem töltött be és világosított meg. Maga a Biblia mondja ezt. Ha olvassák a Bibliát, csakhamar észreveszik, hogy benne egy másik – isteni – szellemiség lüktet.

Valaki azt panaszolta egyszer: »Isten Igéje számomra halott. Szeretnék üdvözülni, de az Ige semmit sem mond nekem.« – Ezt feleltem neki: »Kérje Istentől, hogy megérthesse a szavát. Kérje, ha kell, éveken át minden nap. Higgyék el, Isten válaszolni fog, ez egész biztos!«

Még egy utolsó mondanivalóm is van:

7. Hallgassák Isten Igéjét!

Menjenek olyan helyre, ahol világosan és a Bibliához hűen hirdetik az Igét! Nem restellem kimondani: Vannak ma szószékek, ahol felhívított evangéliumot hirdetnek. Oda nem mennék. Majd megértik, hogy örömmel hangzik-e ott vagy sem. Mindenütt vannak lelkészek, prédikátorok és olyanok, akik el tudják mondani az evangéliumot. Hallgassa Isten Igéjét! Azokhoz ragaszkodjék, akik mindenképpen hallani akarják Isten szavát. Nemrég ezt mondta valaki: »Tudja, én individualista (= itt: közösségtől elkülönülő) va-

gyok!« Csak ezt felelhettem: »Soha nem állhat az élő hit talaján, ha nem tart együtt az élő hitű keresztyénnel, és nem jár oda, ahol Isten Igéjét hirdetik!«

Végül egy öregasszony történetét mondom el. »Ugyan, ne mondjon öregasszonyokról történetet« – mondhatná egy fiatal-ember. De ez az öregasszony nagy szerepet játszott az életemben. Egymásután három mérnökkel találkoztam, akik általa jutottak hitre. Ekkor észrevettem, hogy nagy erő áradt ebből az asszonyból, és felkerestem őt. Egy bányász özvegye volt. Örült, amikor jöttem, és elmondta, hogyan jutott hitre. Essen egyik elővárosában lakott. Egyik nap olvasta az újságban, hogy a Pál templomban két új lelkészt iktatnak be. Azt mondta barátnőinek: »Ez mindig nagy szenzáció Essenben. Gyertek, menjünk el!« A földeken keresztül gyalogoltak odáig. A Pál templom már teljesen megtelt. Hátul megálltak. Ekkor bemutatták az egyik lelkészt, Julius Dammann-t, aki nagy hatással volt Essenre. Az asszony elmondta: Julius Dammann felment a szószékre és felolvasta az Igét: »Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogyha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen«. Aztán előre-hajolt és így szólt: »A Biblia többszázezer szava közül egytől sem félek úgy, mint ettől: elveszni! Örökre el lehet veszni, amikor Isten lemond az emberről. Az a pokol!« – »Mint fiatal lány ott álltam hátul a nagy templomban – folytatta az asszony. Ettől kezdve már nem hallottam semmi egyebet! Villámcsapásként ért ez a gondolat: »Én is elveszett vagyok! Nincs békeségem Istennel! Nincs bűnbocsánatom! Nem vagyok Isten gyermeke! Elvesztem!« Mint egy alvajáró mentem haza. Három nap múlva megkérdezte apám: »Beteg vagy?« Megpróbáltam szüleimnek megmagyarázni. Azt mondták: »Te megbolondultál vagy rosszak az idegeid!« Senkinek sem tudtam halálfélelmemet megmagyarázni, hogy elvesztem!« – Minden jót kívánok önöknek; mégis, vagy éppen ezért azt kívánom, hogy éljék át ugyanezt, hogy tapasztalják meg a Szent Szellem valóságát és ismerjék fel: »Elvesztem!« – Majd az asszony így folytatta: »Négy hétig csak jöttem-mentem, teljesen hasznavehetetlenül. Ekkor ismét olvasom: »Dammann lelkész újból prédikál. Me-

gint elmentem az elővárosból Essenbe. Az egész úton imádkoztam. Csak egyetlen ima jutott az eszembe, egy énekvers: »*Csak egy a szükséges dolog, add Uram, megértenem. Minden más akármint ragyog, csak súlyos teher nekem.*« – Ezt imádkozta az egész úton. Megérkezett a Pál templomba. A templom ismét zsúfolásig megtelt. Megint nem kapott helyet, és hátul kellett állnia. Dammann lelkész prédikált. Még egyszer elimádkozta ezt az énekverset. Azután felütötte a megadott éneket az énekeskönyvben, és meglepetésére éppen ez volt a kijelölt ének. »*Csak egy a szükséges dolog.*« Erre azt gondolta: »Ha ezt mindnyájan imádkozva énekeljük, akkor kell valaminek történnie.« Dammann lelkész felment a szószékre és felolvasott egy Igét a János evangéliumából. »Jézus mondja: Én vagyok az ajtó, ha valaki énrajtam megy be, megtartatik. Ámen.« – Az asszony így mondta el: »Most voltam másodszor a templomban, és megint nem hallottam többé mást, csak ezt az egy Igét, mert ebben a pillanatban minden világos lett előttem: a feltámadott Jézus az Élethez vezető ajtó! Beléptem rajta. Nem hallottam a prédikációból többé semmit sem, de nekem ennyi teljesen elég volt. Beléptem az Életbe!«

Sokszor elmondom ezt a történetet, amikor olyan emberekkel találkozom, akik ezt mondják: »Ó, én nem járok a templomba! Nem bírom azt a levegőt. Inkább kimegyek a zöldbe, ahol a madarak énekelnek, a fák susognak ...« – »Ilyenkor azt felelem: Az az asszony soha nem jutott volna élő hitre, ha nem hallgatta volna Isten Igéjét.«

Mit tegyünk hát? Számoljon le hasznavehetetlen hitetlenségével! Dobja el hitetlen öniagságát! Tegye meg a döntő lépést! Szakítson világosan felismert bűneivel! Beszéljen Istennel! Olvassa a Bibliát! Hallgassa Isten Igéjét!

Erre a kérdésre kellene felelnem: »Mit tegyünk?« – és adtam néhány választ. De nekem rendkívül lényeges, hogy végül néhány szóval megmondjam a legfontosabbat:

Végeredményben nem az a döntő, amit mi teszünk, ha fontos is. Döntő az, amit Isten tett értünk – Jézus Krisztusban! Ez az örömhír, amelyet önökkel közölnöm kell: Jézus mindenkiért min-

dent megtett, hogy el ne kárhozzunk, hanem hogy üdvösségre jus-
sunk.

Ő eljött hozzánk, meghalt értünk, majd harmadnapra feltámadt
értünk és most értünk ül Isten jobbján. Ő a Jó Pásztor, aki mindent
megtesz a bárányaiért. Ezért mondja a 23. zsoltár írója: »Az Úr az
én pásztorom, nem szűkölködöm ...« Aztán elmondja, milyen vég-
telen sokat tesz érte a Jó Pásztor. Kívánom, hogy ön is elmond-
hassa: »Az Úr az én pásztorom!«

MIÉRT HALLGAT ISTEN?

Borzasztó dolgok történnek a világban. Azt hiszem, 1937-et írtunk, amikor Essenben egy feldúlt, 16 éves fiú jött szembe velem. Mivel ifjúsági munkából ismertem, megkérdeztem: »Mi van veled?« Azt felelte: »Elvittek a kórházba, és sterilizáltak, mert anyám zsidó. Mire hazaértem, a szüleim eltűntek.« Sohasem látta őket viszont. Apját letartóztatták. Az anyja Auschwitzba került a koncentrációs táborba. A fiút éppen csak Hollandiába tudtam küldeni, onnan továbbjutott Amerikába. Sohasem fogom ennek a feldúlt fiúnak az arcát elfelejteni: »Elvittek a kórházba, és sterilizáltak, mert anyám zsidó. Mire hazaértem, szüleim eltűntek.« – Ehhez hasonló történet milliószor! Olyankor felmerül az emberben: »És Isten?« – »De hát hol van Isten?« – »Nincs semmi mondanivalója ehhez?« – »Miért hallgat Isten?«

Kölnben egy örült lángszóróval behatolt egy iskolába: 12 kisgyermeket megölt! Ilyenkor feltámad bennünk a kérdés: »És Isten?« – »Miért hallgat Isten?«

Vagy egy fiatalasszonyra gondolok, aki rákos. Lassan, iszonyú kínok között haldoklik, itt hagyva gyermekeit. Aki vele átéli ezt, megkérdezi: »És Isten? Miért hallgat Isten?«

Sok ember van, aki most elmondhatná történetét, és a végén megkérdezhetné: »És Isten?« – »Hol volt akkor Isten?« – »Miért hallgat Isten?«

Friedrich Schiller, kedves német költőnk írta »Az örömhöz« című verset. »Öröm, drága égi szikra, Elysium gyermeke ...« Ennek a versnek egyik sora így hangzik: »Testvérek, a csillagvilág fölött szerető Atya lakik!« A mai embernek azonban az a kísértése, hogy így szóljon: »Testvérek, a csillagvilág fölött nem lakhat szerető Atya!«

Aki ilyen gondolatokba keveredik, annak egyszer csak kérdései támadnak: »Hol van Isten?« – »Miért engedi ezt meg?« – »Miért hallgat?« Talán elérkezik ahhoz a ponthoz, ahol felmerül egy veszedelmes gondolat: »Talán nincs is Isten? Talán üres az

Ég?! Talán mégis az istentagadásnak van igaza?« – Barátaim, akiknek ilyen gondolatai támadnak, annak meg kellene rémülnie. Mert ha igaz lenne, hogy nincs Isten, az szörnyű volna. Akkor mi emberek – mi bestiák – magunkra volnánk hagyatva! Akkor olyanok lennénk, mint az elveszett gyermek, aki nem találja már meg a hazavezető utat! Nincs Isten? Ez iszonyú volna! Amikor emberek magyarázzák nekem, hogy ők nem hisznek Istenben, azt válaszolom: »Hiszen ti nem is sejtitek, mit mondotok ki ezzel! Fölöttünk nincs senki! Magunkra vagyunk hagyatva! Egyedül egymás közt!« Semmi sem rettenetesebb az ember számára, mint az ember, nem? A rómaiaknak volt egy mondásuk: »Homo homini lupus«. Ez azt jelenti: »Ember az embernek farkasa.« Szörnyű!

El sem mondhatom, mint lelkész hányszor hallottam ezt a mondatot: »Hogyan engedheti meg Isten mindezt?! Miért hallgat Isten?« Mivel olyan sokszor kérdezték meg tőlem, most válaszolni szeretnék ezekre.

De már előre ki kell jelentenem: nem vagyok Isten titkos tanácsosa. Nem közölte velem a terveit, hanghordozó médiákra sem diktálta le azokat nekem. Értik? Önmagában véve már egy kicsit ostoba így feltenni a kérdést, mintha mi megérthetnénk Istenet. Az az Isten, akit megérthetek, az legfeljebb egy esperes vagy püspök lehetne. Őket még meg tudom érteni. De nem lehetne Isten az, akit én jól meg tudok érteni. Isten azt mondja a Bibliában: »A ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim.« Ez nagyon világos.

De mégis a Bibliából néhány ismeretet szereztem, és ezért most, amennyire tudok, szeretnék válaszolni erre a kérdésre: »Miért hallgat Isten?«

1. Alapjában rosszul tettük fel a kérdést

Először is azt szeretném mondani, ez a kérdés így helytelen: »Miért hallgat Isten?« Gondoljuk el, hogy a bíróságon vagyunk. A bírói emelvényen Schulze asszony, vagy Busch lelkész ül. A vádlottak padján Isten ül. Ekkor mi azt mondjuk: »Vádlott Isten, hogyan engedhetted meg mindezt? Miért hallgatsz?« Szeretném Önöknek a

legérthetőbben megmondani, hogy olyan Isten, aki bennünket a bírói székbe enged ülni, saját maga pedig a vádlottak padjára ül – nem létezik!

Emlékszem egy különös jelenetre, amikor még egészen fiatal lelkész voltam. Huszonhét éves koromban, amikor megérkeztem Essenbe, éppen egy nagy bányászstrájk tört ki, amely a kedélyeket felkavarta. Egyik nap, amint átmentem egy téren, egy láda tetején egy férfi állt, és nagy hangon beszédet tartott a körülötte álló embereknek. Éhes gyermekekről, kizsákmányoló munkabéerekről és munkanélküliségről beszélt. Egyszer csak meglát engem, megismer és felkiált: »Nini, hiszen itt jön egy pap! Gyere csak ide!« Nos, egy barátságos meghívásnak többnyire eleget szoktam tenni. Odamegyek hát a csoporthoz. A férfiak helyet engednek, úgyhogy egészen a szónokig előremegyek. Talán száz bányász áll körülöttem. Kicsit furcsán éreztem magam. Ilyen helyzetekre nem készítették fel az egyetemen. Aztán kezdi: »Halld csak, te pap! Ha van Isten – amit nem tudok, de hiszen lehet, hogy van –, akkor majd a halálom után eléje akarok lépni és ezt mondom neki – majd emelt hangon mondta: »Miért engedted meg, hogy embereket a csatamezőkön széjjelmarcangoljanak?! Miért engedted meg, hogy sok gyermek éhen haljon, miközben mások kidobják az ételt, mert már nem kell nekik?! Miért engedted meg, hogy sok ember rákban nyomorultul elpusztuljon?! Miért?! Miért?! – Aztán majd ezt mondom neki: Te Isten, lépj le! El veled! Tűnj el!« – így kiabált a férfi.

Erre én is elkezdtem kiabálni: »Igaza van! El vele! Ki vele!« – Egyszerre csönd lett. A szónok csodálkozva nézett rám, és azt mondta: »Bocsánat, de hiszen maga lelkész! Maga nem mondhatja: El ezzel az Istennel!« Azt feleltem: »Figyelj csak ide! Az az isten, aki elé így lépsz, aki előtt így kinyithatod a szádát, akit így kérdőre vonhatsz – mint bíró állhatsz előtte és ő a te vádlottad –, ez csak a te képzeletedben él. Ehhez én is csak azt mondhatom: El ezzel az istennel! El ezzel az ostoba istennel, akit a mi korunk alkotott magának. Akit vádolunk, félretolunk vagy visszahozunk, mikor hogyan van rá szükségünk. Ez az isten nem létezik! De akarok valamit mondani neked! Létezik egy másik, valóságos Isten! Ő elé úgy

lépsz majd egyszer mint vádlott, akkor nem is nyithatod ki a szádat, mert Ő fog téged kérdezni: Miért nem tiszteltél engem? Miért nem kiáltottál hozzám? Miért éltél erkölcsi posványban? Miért hazudtál? Miért gyűlöltél? Miért veszekedtél? Miért ... ? – így fog téged kérdezni. Akkor a szó a torkodon akad! És akkor ezer kérdésre egyet sem tudsz felelni! Nem létezik olyan Isten, akinek azt mondhatjuk: Tűnj el! De létezik egy szent, élő, valóságos Isten, Aki nekünk mondhatja majd egyszer ›El veled!‹«

Ezt akarom mondani önöknek is. Ha ma azt hallják, hogy emberek szemrehányást tesznek Istennek: »Hogyan engedheti meg Isten mindezt? Miért hallgat Isten?«, akkor mondják meg nekik: Ostoba, kitalált isten volna az, akit mi így vádolhatunk! Csak egyetlen szent Isten létezik, aki bennünket vádol, önt és engem! – Megtartotta Isten parancsolatait? Hogy képzeli ezt? Isten komolyan veszi parancsolatait! Mi vagyunk a vádlottak, és nem Isten!

Ez az első, amit teljesen érthetően ki kellett mondanom: ennek az egész kérdésnek a felvetése már alapjában hamis.

2. Isten hallgatása az Ő ítélete

Miért hallgat Isten? Igen, Isten gyakran hallgat.

Isten hallgatása a legszörnyűbb ítélet rajtunk!

Meg vagyok győződve arról, hogy van pokol. De bizonyára nem olyan, mint amilyenek sok kép mutatja, hogy az ördög megsüti a lelkeket, és hasonló ostobaságok. Én úgy hiszem, az a pokol, amikor Istennek már nincs szava az emberekhez. Akkor hívhatja Őt, imádkozhat, kiálthat – és Ő nem szól többé! Dosztojevskij, orosz író mondta egyszer: »A pokol az a hely, ahova Isten nem néz többé« – ahol végleg megszabadulunk tőle; ahol igazán elhagy minket. Igen, Isten hallgatása ítélet! És látják: ezzel, hogy Isten hallgat, már itt, ebben az életben elkezdődik a pokol.

Elmondok ehhez egy történetet a Bibliából. Két városról szól: Sodomáról és Gomoráról. Magas kultúrájú városok voltak, kifinomult civilizációval. Lakói nem tagadták Isten létezését. Bizonyára volt ott néhány pap is, afféle szegényebb típusok. De egyszerűen nem vették Istent komolyan. Esküvői és temetési szertar-

tásokon talán még említették a nevét, de egyébként nem törődtek vele. Minden parancsát lábbal tiporták. Lakott Sodomában egy istenfélő, kegyes ember, Lótnak hívták. Időnként figyelmeztette a város lakóit: »Így nem lehet Istennel bánni! Ne tévelyegjete, Istent nem lehet megcsúfolni. Amit vet az ember, azt fogja aratni is!« – »Ó – mondták az emberek –, ne tréfálj már! Hiszen te nem vagy pap! Hagyd már abba és ne beszélj ilyen ostobaságokat, hogy amit vet az ember, azt aratja!« Aztán egy hajnalban megtörtént – Isten előbb kivitte Lótót a városból –, majd tüzet és kénköves esőt hullatott az égből a két városra. A bombázások idején átéltünk hasonlókat. Isten azonban repülőgép nélkül is meg tudja csinálni. Elképzelem, ahogy az emberek az ágyból kiugrottak és üvöltöttek: »Gyérünk a pincébe!« Rohantak a pincébe. Aztán izzó forráság támadt ott is, akár egy kemencében. Már kibírhatatlan. Újabb jelszó: »Elhagyni a pincét!« Kirohantak a szabadba. De kint mindenütt tűz és kén esett. Az emberek tanácstalanok. Ki nem mehetnek, a pincében pedig meg lehet fulladni. Így mondja a Biblia. Elképzeltem – ezt nem írja a Biblia –, hogy együtt van egy csoport ember: nagyvilági fiatal nő, aki a »Jóistent« eddig egy kedves bácsinak gondolta; egy idősebb úr, aki minden vörösbor-márkát megismert az ízéről, neki sem volt semmi kifogása a Jóisten ellen, csak teljesen közömbös volt iránta. Ilyen típusok voltak együtt a pincében: szívélyes, kedves emberek, rendes, becsületes állampolgárok, jó adófizetők. Voltak ugyan sötét titkaik, mint a mai embereknek is. Mindig forróbb lett a pince. Kimentek, de nem lehetett maradásuk, mert köröskörül tombolt a pusztítás. Elborzadtak. Egyszer csak megszólal a kövér úr: »Emberek, Lótnak igaza volt: valóban él az Isten!« A nagyvilági fiatal hölgy ezt mondja: »Akkor már csak egy dolog segíthet: Imádkozni kellene! Ki tud imádkozni?« Felemelkednek a kezek – az ókorban felemelt kézzel imádkoztak –, amelyek addig sohasem emelkedtek fel. Egyszerre megy a dolog: »Uram, irgalmazz! Vétkeztünk! Megvetettünk téged! Csak hagyd már abba! Hiszen te Jóisten vagy! Hiszen kegyelmes vagy! Uram, irgalmazz!« De nincs válasz. Csak a tűzorkán sistergése hallatszik. Aztán lehanyaglanak a felemelt karok, és a kitért kezek ökölbe szorulnak: »Isten, miért

hallgatsz?» Csönd van. Csak a tűz morajlása hallatszik. Imádkozhatnak vagy átkozódhatnak – Isten nem felel már!

Van egy határ, amelyet egy ember, egy város, vagy egy nép átléphet, az élő Isten iránti közömbösség határa. Ettől kezdve nem hallgat rájuk, és nem felel már Isten. Most már nyugodtan imádkozhatnak vagy átkozódhatnak – Ő nem felel már. Értik, hogy ez a hallgatás Sodoma felett Isten legszörnyűbb ítélete volt? Számukra már nem volt Istennek semmi mondanivalója. Ha elnézem hazámat, elborzadok, hogy mennyire közömbösek az emberek Isten igazsága, parancsai és üdvözítése, szabadítása iránt. Talán megéri még ön is, hogy akár imádkozik, akár átkozódik – Istennek már nincs mondanivalója az ön számára.

A Bibliában azt mondja Isten: »Hívtalak benneteket – és nem válaszoltatok.« Miért hallgatsz, ember, amikor Isten hív?

Tehát: Isten hallgatása az Ő legszörnyűbb ítélete!

Harmadszor a következőt akarom mondani:

3. A nagy távolság akadályoz a hallásban

Amikor úgy érezzük, hogy Isten hallgat, akkor lehet, hogy túlságosan távol vagyunk Tőle!

Nemrég egy fiatalember jött hozzám és azt mondta: »Busch lelkész, maga idegessé tesz engem. Állandóan Istenről beszél. Ha véletlenül találkozunk valahol, máris elkezd. Én nem látom és nem hallok Istent. Hol beszél Ő egyáltalában? Én semmit sem hallok.« Erre azt feleltem; »Fiatalember, ismeri a tékozló fiú történetét?« – »Úgy körülbelül!« – feleli. »Körülbelül, az semmi – mondom. – Elmondom önnek ezt a történetet, amit maga Jézus mondott el. Volt egy gazdag földbirtokos. Két fia közül az egyik kissé könnyelmű volt, szűk volt neki az otthon, dohos, unalmas. Nem felelt meg az igényeinek. Egy szép napon apja elé állt: ›Öreg, add ki nekem az örökséget, fizesd ki már most, elmegyek világot látni.‹ Az apja odaadta, a fiú kiment a nagyvilágba. Aztán azt olvassuk róla: ›Eltékozlta vagyonát, mivel dobzódva élt.‹ Elképzelhetik, milyen könnyű a nagyvárosban elszórni a pénzt. De épp akkor jött az éhínség és a munkanélküliség. Reménytelené

vált a fiú helyzete, és a disznópásztorságnál kötött ki. Izráelben a disznó tisztátalan állat. Ez volt a legrosszabb, ami egy izráelitával történhetett, ha disznópásztor lett. De mivel az éhség nagy volt, örült, ha egy kicsit ellophatott a disznók moslékjából. Ott már nem hallotta az apja szavát. Túl messzire ment el tőle. Az elveszett fiú mondhatta: »Nem hallom apám hangját.« Világos! Természetes, hogy nem hallotta. – Engedjék meg, hogy itt betoldjak valamit, úgy, ahogy én gondolom el a történetet. (Ez nincs a Bibliában.) Ez a hazuról elfutott fiú ott ül a disznók között, fő a feje, az apját vádolja: »Hogyan engedheti meg, hogy én ilyen rossz sorban éljek?«

Úgy tűnik nekem, hogy ma ugyanígy gondolkozik a világ. Elhagyták Istent, rájuk szakadt a nyomorúság, most pedig kiáltoznak: »Hogy engedheti meg ezt Isten? Miért hallgat?« – De Jézus másként mondja el a tékozló fiú történetét. Eljött az a pillanat az életében, amikor észhez tért. »Hiszen örült vagyok! Apámnál van kenyér elég, én pedig itt éhen halok. Ezért visszamegyek apámhoz és megmondom neki: »Apám, vétkeztem ...« És felkelt és visszatért! Apja messziről meglátta és elébe futott. A fiú megszólalt: »Atyám, vétkeztem«. Az apja szívére ölelte és felkiáltott: »Hozzátok elő a legszebb ruhát, adjatok gyűrűt a kezére és sarut a lábára!« Most egyszerre már hallja az apja hangját.

»Ha ön nem hallja Isten hangját, akkor túl messzire ment el tőle! Vissza kell térnie, ezt ön is jól tudja!« – mondtam az említett fiatalembernek.

Az emberek nagyon messze kerülhetnek Istentől, képletesen szólva, egészen a »disznóvályúig«. A legnagyobb istentelenség idejében, amikor mint hadnagy szolgáltam az első világháborúban, mindig tudtam ezt, és azt gondoltam: »Tulajdonképpen meg kellene térnem!« Még sohasem találkoztam egy emberrel sem, aki ne tudta volna: »Tulajdonképpen meg kellene térnem!« – A legönigazabb asszony is kijelenti: »Rendben vagyok!«, de ha tovább beszélek vele, akkor azt mondja: »Igen, tulajdonképpen meg kellene térnem! Sok bűn van az életemben. Alapjában véve kőkemény a szívem!«

Közülünk mindenki tudja: »Tulajdonképpen meg kellene térnem!« Miért nem teszik meg? Térjenek hát vissza! Akkor meghallják majd az Atya hangját.

Még valamit kell mondanom erről a kérdésről: »Isten miért hallgat?«

4. Hallanunk kell Isten utolsó szavát

Tudnak még figyelni? Unalmas vagyok? Hát, ha unalmas a dolog, az az én hibám, nem az evangéliumé. Papok unalmassá tudják tenni az evangéliumot, ez sikerül nekik! De akkor olvassák a Bibliát nélkülünk! Az evangélium lélegzetelállító – higgyék el nekem!

Amit most mondani akarok, az a legfontosabb. Ha úgy érzik, hogy Isten hallgat, akkor meg kell hallgatniuk Isten utolsó szavát! Most idézek egy mondatot a Bibliából, amely olyan hosszú, hogy tulajdonképpen kétszer kellene elmondanom. A Zsidókhoz írt levél első fejezetében ez áll: »Régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által (például Mózes és Jeremiás által), ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk«. Tudják, kicsoda Isten Fia? Ez Jézus!

Jézus! Itt vagyok megint a témánál. A szívem erősebben ver, ha róla beszélhetek. Ez a Jézus – így nevezik Őt – Isten emberré lett szava, Igéje: »Az Ige testté lett, itt élt közöttünk.« Értik? Ha szóltunk egy szót, akkor az már el is múlt, mint egy lehelet. Isten egy szót testté formált – Jézusban. Jézus az Isten utolsó szava!

Ismerik ezt a kifejezést: ez az utolsó szavam? – Tegyük fel tehát, hogy egy tehenet akarok önöknek eladni. Ne ijedjenek meg, nem teszem! Fogalmam sincs a tehéneladásról. De tegyük fel, hogy el akarok adni önöknek egy tehenet. Mennyit ér egy tehén? Nem tudom. Mondjuk 1000 márkát. Önök azt mondják, 300 márkát adnának érte, többet nem. Én azt mondom: tulajdonképpen 1200 márkát kellene kapnom érte. Erre önök 400 márkát kínálnak. Azt felelem: Legalább 1100 márkát kellene érte kapnom! Addig alkudozunk egymással, míg kijelentem: Nos hát, 800 marka, ez az utolsó szavam! Feltéve, hogy nem vagyok paprikajancsi, ebben maradunk, és aztán már nem változtatunk az árán. Jézus Isten

utolsó szava: Ha nem fogadják be Őt, akkor Istennek nincs több mondanivalója az önök számára! Értik? Ha az emberek panaszkodnak: »Isten nem szól! Miért hallgat Isten?« – akkor azt felelem: »Nincs már Istennek semmi mondanivalója számotokra, ha az Ő utolsó szavát nem akarjátok elfogadni!« Be kell fogadniuk Jézust! De be is fogadhatják Őt! Más megoldás nincs!

Sokszor találkozom emberekkel, akik azt mondják nekem: »Én is hiszek a Jóistenben. De Jézus?« Hallgasson ide: Jézus Istennek hozzánk intézett utolsó, testté lett szava! Hogy ez mit jelent, azt még tovább kell magyaráznom önöknek. Ehhez Jézusról kell még egy kicsit beszélnem. Semmit sem teszek szívesebben, mint ezt.

Jézust tömeg veszi körül, és Ő beszél. Egyszerre zavar támad a háttérben. Az emberek mondanak valamit, majd futásnak erednek. Jézus félbeszakítja beszédét: »De hát mi történt?« Valami szörnyű dolog történt: egy leprás jött oda. Tudják, mi a lepra? Az ember élve elrothad. Iszonyú ez: a genny, amely a fület, az orrot, az ajkat szétroncsolja. Ez a betegség olyan fertőző, hogy még a lehelet is terjeszti. Ezért a leprásoknak lakatlan pusztaságban kellett élniük. Nem mehettek az emberek közé. És most idejön egy ilyen leprás az embertömegbe! Hallott Jézusról, és hajtja a nagy vágyakozás: »Szeretném látni a Megváltót!« Így hát odajön. Ez az ember talán helyet is kap, mert az emberek visszahőkölnek előle, és azután ráordítanak: »Menj innen! Tűnj el!« Követ ragadnak és fenyegetik. De ő nem engedi, hogy feltartóztassák. Olyan jól el tudom képzelni, ahogyan a tömeg kellős közepén út nyílik a megrémült emberek visszahúzódása következtében. Az így képződött sikátoron előremegy – míg Jézus elé ér. Nem, nem áll Jézus előtt, hanem a porba rogy és elsírja a Megváltónak egész nyomorúságát: »Az életem tönkrement, elromlott! Jézus, ha akarod, megtisztíthatasz engem. Segíts rajtam!« Ó, tudják: az eltorzult emberarc és a Megváltó, Isten Fia, összetalálkoznak! Így kell történnie: a mi nyomorúságunknak Jézus elé kell jutnia! Kívánom önöknek, hogy azt a kicsi vallásosságukat halomra döntve, nyomorúságukat Jézus elé vigyék. Ott fekszik a leprás Jézus előtt: »Ha akarod, megtisztíthatasz engem!« Ekkor történik valami, amit végtelenül szépen találok.

El tudnám képzelni, hogy Jézus egy lépést hátrál ez elől a szörnyűségesen szétroncsolt emberarc elől, és azt mondja: »Jól van. Állj fel! Tisztulj meg!« De nem ez történik. Jézus egy lépést előre-megy és kezét a beteg fejére teszi! Az emberek kiáltoznak az irtó-zattól. Csak nem érint meg egy leprást?! A Biblia így mondja: »És Jézus megérintette őt.« Semmi szennyből nem undorodik a Megváltó! Semmilyen nyomorúság nem haladja meg az erejét! Ráhe-lyezi a kezét! Ha az a másik Wilhelm Busch lennék, a rajzoló, azt festeném le, ahogy Jézus a kezét a szétroncsolt, félig elhalt emberi arcra teszi. Ez Jézus, minden idők csodája! Ha van most itt egy ember, akiről senki sem akar tudni, Jézus ráhelyezi a kezét, és azt mondja: »Meváltottalak, légy az enyém!« Ha van most itt valaki, akit kínoztak, hogy leprás a mocsok és bűn miatt, akkor Jézus ráteszi a kezét és így szól hozzá: »Tisztulj meg!«

Jézusban Isten egész szeretete jön hozzánk, a mi nyomorúsá-gunkba, bűnünkbe, szennyünkbe, betegségünkbe! Jézus Isten em-berré lett szava! És még azt mondják az emberek: »Miért hallgat Isten?« Nem beszélt Isten elég világosan és csodálatosan? Nem Is-tentől valók ezek a beszédek?!

Ezt a Jézust egy nap egy fakeresztre fektetik. Kezét, lábát átve-rik szögekkel. Azután felállítják a keresztet. A kereszt körül tombol a tömeg. Római katonák tartják vissza az embereket. – Jöjjenek, csatlakozzunk ehhez a tömeghez, álljunk mi is a kereszt alá! Néz-zenek rá, a Golgota emberére! *»Ó, vérvő, drága szent fej, / gyalá-zatba borult, / hordod kízó sebekkel / a töviskoszorút.«*

Nézzenek Rá! Kérdezzék meg Tőle: »Miért függsz itt?« Ő felel majd: »Mert te vétkeztél Isten ellen, adósságod van. Vagy megfizetted a pokolban – vagy én fizetem meg helyetted. Valakinek fizetnie kell. Én megteszem érted. Most azért higgy bennem!«

Barátaim! Amikor mint fiatal ember felfogtam, hogy Ő az ál-dozati bárány, aki a világ bűnét hordozta – az enyémet is vállalta: Jézus elveszi vétkeimet, kiengesztel Istennel, megfizeti a vált-ságdíjat, hogy megvásároljon Istennek –, akkor szívemet letettem a kereszt alá és így szóltam: *»Hát én elébed mit vigyek? Egész világ vajon mit ér? Fogadd el e bűnös szívet, s egész életem kegyelmedért.«*

Aztán Jézust egy sziklasírba helyezik. Egy nagy kerek követ hengerítenek a sír elé. Római katonák őrését állnak. A harmadik nap reggelén világos lesz, mintha a közelben atombomba robbant volna, olyan világos, hogy a katonák – akik erős legények voltak, és nem hisztérikus lányok – elájultak.

Nem meséket mondok önöknek. Azért beszélek, mert tudom, hogy ez a Jézus feltámadott a halottak közül. Ez a Jézus, aki meghalt önökért – él! Senki sincs itt, akiért ne halt volna meg Jézus. És ez a Jézus él! És hívja önöket, – mint Isten utolsó szava! Életük döntő kérdése, hogy elfogadják-e Őt!

»Miért hallgat Isten?« Hiszen Isten egyáltalán nem hallgat, barátaim! Hiszen beszél! Az Ő szava így hangzik: »Jézus!« Ez azt jelenti: szeretet, kegyelem, irgalom!

Borzalmas órákat éltem át az életemben, náci börtönökben és a háborúkban. Az egyik legborzasztóbb órára emlékszem most vissza. A rémület kiáltása fojtogatta torkomat, amikor – a bombázások idején – egy udvarra vezettek. Körülöttem kb. 80 holttest feküdt, akiket egy beomlott bunkerből ástak ki. Igaz, ilyen képet láthattam az első világháború harcmezőin is, de ez még borzalmasabb volt. Itt nem katonák feküdtek, hanem öreg emberek, agyondolgozott asszonyok, és – gyermekek; kicsi gyermekek, akiknek sovány testéről leolvashattam a kielehezetséget a hosszú háborúban. Gyermekek! Mi közük volt ehhez a borzalmas háborúhoz? És amikor ott álltam ezek között a holttestek között egyedül, a halálos csendben elborzadva, akkor szívemben felkiáltottam: »Ó, Istenem, hol vagy? Miért hallgatsz?« – És akkor megjelent a lelkemben a Bibliának egyik Igéje: »Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta ...« Maga Isten kiálthatta bele ezt az Igét az én kétségbeesésembe! És egyszerre ott állt a Golgota keresztyje előttem, amelyen Isten a saját Fiát hagyta elvérezni – értünk!

Én nem értem Istent. Nem értem, miért enged meg olyan sok mindent. De létezik egy jel, egy emlékmű, egy világítótorony, amely a szeretetét jelzi. Ez Jézus keresztyje. »Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?« Ezt mondta Pál apostol. Ezért, ha

Jézus keresztye alatt megtaláltam a békességet Istennel, akkor nincs több kérdésem. Amikor gyermekeim még kicsik voltak, nem mindent értettek meg, amit tettem, de bíztak bennem: »Apa ezt biztosan jól fogja csinálni!« Ha Jézus keresztye alatt békességet találok Istennel, Isten gyermeke vagyok, akkor bízni is tudok a menyeyei Atyában: Ő mindent jól cselekszik. Akkor nincs is több kérdésem. Minden attól függ, hogy Istennek ezt az utolsó szavát – Jézust – elfogadják-e és befogadják-e!

Tudnának még öt percig figyelni? Még valami nagyon fontosat kell mondanom:

5. Isten hallgatása hívássá lehet

Látják: órákig lehet vitatkozni azon, miért engedi meg Isten ezt vagy azt, de ez a kérdés csak akkor lesz igazán aktuálissá és élessé, ha az embert magát érinti. Nem gondolják? Életem minden borzalmas sötétségében mindig csak Jézus keresztyén át találtam kiutat.

Nemrég kétségbeesve mondta nekem egy fiatal lány: »Nem tudok tovább élni!« Nem tudom, milyen helyzetben van ön, de életének sötét és nehéz helyzeteiben nem az a lényeges, hogy azt kérdezzük: »Miért? Miért? Miért?« Hanem azt kell kérdeznünk: »Mi célból?« Ehhez még egy történetet szeretnék elmondani.

Amikor néhány évtizeddel ezelőtt lelkész lettem egy bányászkerületben, borzasztó dolog történt. Egyik nap hallottam egy bányászról, akit szerencsétlenség ért a tárnában. A gerincére egy kő esett. Megbénult, és a gyógyulására nem volt remény. Nos, én meglátogattam őt, de ez a látogatás rémes volt, a legrémesebb, amelyet valaha átéltem. A deszkabódé, amelyben lakott, tele volt cimborákkal. Pálinkás üvegek álltak az asztalon. A béna ember to-lószékben ült. Amikor beléptem, hangosan rám kiáltott: »Te fekete madár, maradj kívül! Hol volt a te Istened, amikor a kő a hátamra esett? Miért hallgat hát Isten?« És aztán mondta az átkot. Pokoli volt. Egy szót sem tudtam szólni, és kimentem. Volt egy pár barátom a kerület bányászai között, azoknak elmondtam a látogatásomat a legközelebbi férfiórán. Egy héttel később, amikor éppen el akartam kezdeni a férfiórát, dörömbölve nyílik az ajtó és – betolják

tolókocsiján a béna férfit. Bányász barátaim egyszerűen érte mentek és elhozták. Nem tudom, sokat kérdezték-e őt, hogy el akar-e jönni, de valószínűleg nem. Így hát előttem ült. Aztán beszéltem erről az Igéről: »Mert úgy szerette Isten a világot ...« nem úgy, hogy nekünk mindenben kedvezzen, hanem »hogy az ő Fiát adta«. Jézusról beszéltem, Isten utolsó szaváról, melyet meg kell hallanunk, és aztán folytattam: » ... hogy mindenki, aki Jézusban hisz, el ne vesszen!« A férfi figyelmesen hallgatta. Először hallott így beszélni Jézusról! Egyszerre világosság gyúlt benne. Rövid leszek: egy negyedév múlva az Úr Jézus tulajdona lett.

El sem tudom mondani önöknek, mennyire megváltozott benne és körülötte minden. A lakását rendben tartotta. Ahol azelőtt csak káromkodást lehetett hallani, ott most Jézusról szóló énekek hangzottak. A régi barátok elmaradtak, de jöttek újak. A pálinkás üvegek eltűntek, helyette a Biblia feküdt az asztalon. Az asszony és a gyerekek feléledtek. Röviddel a halála előtt még egyszer meglátogattam. Felejthetetlen nekem. Olyan kedves neve volt: Rigó. Nem fogja rossz néven venni tőlem, hogy még a nevét is elmondom, ő már azóta az örökkévalóságban van. »Rigó«, kérdeztem, »hogyan vagy?« – »Ó – mondta ő –, amióta az életem Jézusé, amióta bűnbocsánatot kaptam és Isten gyermeke lettem, azóta az én házamban – egy percre gondolkoztam, aztán folytatta – minden nap olyan, mintha egy nappal karácsony előtt volnánk.« Szép megfogalmazás ez egy ilyen bányásztól, nem? Aztán következett az, amit sohasem felejték el. Így szólt: »Busch! Meghalok nemsokára, érzem.« Tegeztük egymást, mert olyan jó barátok lettünk. »Aztán átmegyek a kapun, és Isten előtt állok. Teljesen világos előttem: a halállal nincs mindennek vége. Ha aztán az örökkévalóságban Isten trónja előtt állok, akkor leborulok előtte, és megköszönöm neki – hogy eltörte a hátgerincemet.« – »Rigó – szakítottam félbe ijedten –, miket beszélsz?« Erre azt felelte: »Tudom, mit mondom. Nézd, ha ez nem történt volna, ha Isten engedte volna, hogy olyan istentelenül éljek tovább, akkor én nyílegyenesen a pokolba jutottam volna, az örök kárhozatba. Istennek, mentő szeretetével ilyen keményen kellett belenyúlania az életembe, és a hátgerincemet el-

törnie, hogy odataláljak az ő Fiához, Jézushoz. Jézus által Istennek boldog gyermeke lettem, és ezt meg akarom neki köszönni!« Aztán mondott valamit, ami kitörölhetetlenül belém vésődött: »Jobb bénultan Jézushoz tartozni és Isten gyermekének lenni, mint ép lábbal a pokolba ugrani.« Ezt sohasem fogom elfelejteni, ahogy ez az ember mondta: »Jobb bénultan Jézushoz tartozni, mint ép lábbal a pokolba ugrani!« Erre azt feleltem: »Kedves Rigóm! Látod, Isten borzasztó nehezét engedett meg az életedben. Eleinte pöröltél: hol van az Isten? Miért hallgat az Isten? És most megértetted, mi célból küldte ezt reád: Jézushoz akart vonzani, hogy Jézus téged Őhozzá vezethessen!«

Látják: nem azt kellene kérdeznünk: »miért?« – hanem sokkal inkább: »mi célból?« Ehhez még azt szeretném hozzáfűzni, hogy azt hiszem, minden nehéz dolog az életünkben ezért van, hogy Isten Jézus által bennünket magához tudjon vonni!

A SZERETETHEZ VALÓ JOGUNK

Ezt a témát úgy is fogalmaztam: »Lehet-e a szeretet bűn?« Itt a nemiség kérdéséről van szó, amely mindnyájunkat nagyon foglalkoztat. Ehhez a témához komoly és fontos mondanivalóm van.

1. Határtalan nyomorúság

Korunk sajtósága válsága, hogy az emberek még soha nem voltak olyan magányosak, mint ma, pedig még soha nem éltek annyian egymás mellett, mint napjainkban.

Egy 16 éves fiú mondta: »Nincs egy jó emberem!« – Ezt feleltem: »Ne beszélj ostobaságokat! Hiszen van apád!« – »Ja, az Öreg? Hazajön délután ötkor, egy kicsit összeszid, eszik, és újra elmegy.« – »És anyád?« – »Az belefullad a sok munkájába. Nem tud velem törődni.« – »És a munkatársaid?« – »Azok kollégák, és semmi több. Nincs olyan ember, akinek elmondhatnám a szívem bánatát.« Egy 16 éves fiú panasolta ezt! De nemcsak a fiatalok ilyen magányosak. Feleségek sokszor halálosan egyedül érzik magukat férjük mellett, és fordítva is. A férjnek sejtelve sincs arról, mi foglalkoztatja a feleségét. A feleségnek fogalma sincs arról, mi foglalkoztatja a férjét. Ezt aztán házasságnak nevezik. Mindannyian magányos emberek vagyunk.

Ha a mai filozófusok az ember magányosságáról beszélnek, nyitott fülekre találnak. Az ember szinte üvölt, hogy kiszabaduljon a magányból. Ez a vágy összeszövetkezik életük egyik legerősebb ösztönével, a nemi ösztönrel. Itt aztán átszakadnak a gátak: a tizenöt éves már barátnőt keres, hogy ne legyen egyedül. A férj, aki felesége mellett egyedül érzi magát, a kolléganőjével kezd ki, hátha így nem lesz egyedül. A fiatal egyetemista sok ezer társa között is alapjában véve félelmetesen magányos: társul hát egy diáklányhoz, aki éppoly magányos.

A magány tehát az egyik oka annak, hogy ma örületesen szexualizált világban élünk. Ezt a körülményt, hogy az emberek szexuális téren keresik a megváltást a magányból, használják ki ügyes üz-

letemberek, például filmesek vagy regényírók. Így az a jelszó: ne legyen film, amelyben legalább egy ágyjelenet ne lenne. Ne legyen regény, amelyben legalább egy házasságtörés ne szerepelne.

Ha az ember így figyel meg ezt a folyamatot – flörtölnek, tesz a szépet, csókolóznak – az az érzése, hogy az egész egy »édes élet«, azaz édeskés öröm. Egy fiatal leány mondta nekem: »Lelkész úr, egészen más elképzelésünk van, mint nagyapáinknak. Új erkölcs, új etika a divat.« Majdnem megkísértett, hogy tisztelettel megemeljem a kalapomat – ha lett volna rajtam –, és ezt mondjam: »Minden tiszteletem az öné!« De ha az ember olyan hosszú ideig nagyvárosi lelkész, mint én, akkor már nem hisz a nagy szavaknak. Tudom tapasztalatból, hogy ez csak álarc. Mögötte ott rejtőzik fiatal emberek és fiatal lányok határtalan nyomorúsága, akik zavaros kapcsolatokban élnek, és önmagukkal sem tudnak rendbe jönni. Vannak házastársak, akik képmutatásban élnek, vagy elválnak. Határtalan nyomorúság ez! Mindannyian tudunk róla; hiszen nem másokról, magunkról beszélünk.

Évekkel ezelőtt Lipperland egyik kis városában tartottam előadást hasonló témáról, mégpedig csak fiataloknak. Amikor a terembe beléptem, úgy gondoltam, ez itt a pokol! Fiúk, lányok, cigarettafüst! Némelyiknél pálinkás üveg. A lányok közül többen egy-egy fiú ölében ültek. »Itt beszéljek?« – gondoltam. Aztán ezzel a mondattal kezdtem: »A nemiség területén iszonyú nyomorúság van.« Ebben a pillanatban mintha minden redőnyt felhúztak volna. Még ma is emlékszem egy fiúra, aki a leányt letolta az öléből. Ez eltalálta! Egyszerre halálos csend lett. Arra kellett gondolnom: első pillanatban úgy nézett ki, mintha csupa öröm és ujjongás lenne ott, mégis igaz: hogy a nemiség területén határtalan a nyomorúság.

2. Mi ez a nyomorúság?

A nyomorúság azon a tényen alapul, hogy nem tudjuk már, mi a jó és mi a gonosz. Azt mondjuk: »Ma másképpen gondolkodnak ezen a területen.« De az az igaz, hogy a bűn valóság! Ha vétkezem, a lelkiismeretemre ráterhelődik a bűn. Ez reális. Így ke-

letkezik az a nyomorúság, hogy már nem tudjuk, mi is a jó és a rossz. Hadd kérdezzem meg egészen durván: a házasság előtti nemi kapcsolat: jó, vagy rossz? A nehéz házasságban elkövetett házasságtörés szükséges vagy rossz? A leszbikus szerelem leányok között bűn-e vagy sem? A homoszexualitás, a férfiak vagy fiatal fiúk egymás közötti szennyos kapcsolata rossz vagy nem? Az önkielégítés (önfertőzés), a válás rossz-e vagy nem? Tulajdonképpen mi a rossz és mi a jó? Itt kezdődik a baj. Regények ezreit úgy írják meg, mintha ez a terület túl lenne a jó és rossz határán, mintha ezt a kérdést ki lehetne zárni. Vagy vegyük a modern filmeket: nagy felvétel csókról, aztán legördül a függöny és mögötte árnyékokat lát az ember. Úgy tűnik, mintha ez mind túl lenne a jó és a rossz határán. Helyes ez? Mi rossz és mi jó? Még emlékszem, hogy amikor mint fiatalember öntudatra ébredtem, ez a kérdés gyötört: mit szabad, mit nem?

Hogy erre a kérdésre helyesen felelhessünk, egy másik kérdést kell először feltennünk: »Ki határozza meg tulajdonképpen, mi a jó és mi a rossz? Kinek van joga ezt megmondani?« Egyszer egy párocska állt előttem: a leány kifestett szempillákkal, a fiú egy kicsit bizonytalanul, a sok cigarettától barna ujjakkal. Ezt mondtam: »No, hogy mi van veletek, azt az ember már kilométerekről láthatja!« A hölgyecske válaszolt: – »Miért, lelkész úr? Hiszen nincs ebben semmi rossz!« Én így feleltem: »Egy pillanat! Kinek van joga kimondani, hogy van-e benne valami vagy nincs?« Igen, ki mondhatja meg, hogy mi a jó és mi a rossz? Az egyház? Nem! Én sem ismerném el. Mint fiatalember semmiképp sem ismertem el a lelkészek fennhatóságát, most meg én magam is lelkész lettem. De ki mondja meg, mi a jó és mi a rossz? Amália néni? Vagy a saját lelkiismeretem? »Egy belső hangnak engedek!« – Hm, hm! De kinek van joga ezt eldönteni?

Látják, most egy egészen fontos ponton vagyunk. Ha van élő Isten, aki a világ Ura, neki joga van megmondani, hogy mi a jó, és mi a rossz! Ha nincs Isten, akkor tegyenek, amit akarnak. Amália néni miatt erkölcsösnek lenni? Ezt én sem látom be. Minden ember előtt ez a kérdés áll most: Van Isten – vagy nincs? Ismerek em-

bereket, akik minden szennyben benne élnek, de azt állítják: »Hiszek én az Úristenben!« Ostoba beszéd! De ha van Isten, akkor az Ő akarata dönt a nemiség területén. Dönteniük kell! Egy életen át tagadhatják az Istent, de akkor így is hálnak meg. Nem lehet, hogy az ember 45 éves koráig azt mondja: Isten nélkül élek! Utána pedig öreg korában kegyes lesz. »Keressétek az Urat, amíg megtalálható!« – írja a Biblia, nem »amikor nektek tetszik«. Még egyszer mondom: ha nincs Isten, akkor tehetnek, amit akarnak. De ha van élő Isten, akkor neki van joga kimondani, mi a jó és mi a rossz. Ez csak világos, nem?

És most megmondom önöknek: Isten valóságosan él! Ha megkérdezik, honnan tudom ezt olyan biztosan, akkor így felelek: mert kijelentette magát Jézusban! Szeretném bevésni önökbe: amióta Jézus eljött, az Istennel szembeni közöny és az istentagadás vagy tudatlanság, vagy rossz szándék! Isten él! És mert Ő él, joga van megmondani, mi a jó és mi a rossz. Ön megteheti, hogy nem ismeri el Őt és azt mondja: új erkölcsi törvényeink vannak! – de garantálom, hogy Isten előtt számot kell majd adnia az életéről.

Igazi nagy szabadulás, ha valaki belátja, hogy Isten mondhatja meg, mi a jó és mi a rossz. És szavában, a Bibliában ezt egészen világosan és érthetően meg is mondta. Egy férfi csodálkozva kérdezte tőlem: »Ilyen dolgok is meg vannak írva a Bibliában?« – »Igen, ilyenek is! Isten világos irányítást ad a nemiség területén is arra nézve, hogy mi a jó és mi a rossz« – válaszoltam.

Tudtak eddig követni? Tehát azt kell megkérdeznünk: »Mit is mond Isten erről a területről?« Most a Bibliából mondom el a lényegét:

3. Mit mond Isten a szexualitásról?

a) Isten igenli a szexualitást

Tucholskynak van egy verse, amely ezt mondja: »Az övtől felfelé keresztyén vagyok – és attól lefelé pogány«. Ez ostobaság. A Biblia megmondja: »Isten ... férfivá és nővé teremtette az embert.« A nemiséget is Ő adta. Ezért beszélhetek itt nyíltan róla. Ez a terü-

let nem »tabu«. Engem Isten férfinak teremtett, mint sok más társamat –, ne legyünk hát paprikajancsik, hanem tényleg férfiak! Aki-
ket pedig Isten nőnek teremtett, legyenek hát valóban nők! Bete-
ges a nőknek az a görcsös törekvése, hogy olyanok legyenek, mint
a férfiak, vagy fordítva. Értik ugye? Legyenek igazán nők! És le-
gyünk igazán férfiak! »Teremtette Isten az embert – férfivá és nővé
teremtette őket«, nincs harmadik nem. Tudhatom, hogy Isten igent
mond a szexualitásra. Nem kell elfojtani semmit. A teremtésbe be-
letartozik ez a feszültség, hogy van férfi és van nő.

De mi elbukott teremtmények vagyunk. A világ már nem
olyan, amilyenek Isten kezéből kikerült. Azért a nemiségnek ez
a fontos és gyengéd területe különösen veszélyben van. Ezért védi
Isten.

b) Isten a házasság által védi a szexualitást

Igenli és védi a szexualitást a házasság által! A házasság nem társa-
dalmi szerződés, hanem Isten rendelése.

Egy amerikai pszichiáter, aki maga nem is keresztyén, nagy
könyvet írt erről a kérdésről. Ezt mondja: »Nincs igazabb kije-
lentés erről a kérdésről, mint amit a Biblia mond: Isten terem-
tette az embert – férfiúvá és asszonnyá. Én nem vagyok keresz-
tyén, de mint pszichiáter azt mondom, így van rendjén: a házasság-
ban.« A hűséges házasságban, nem pedig a hetedik, nyolcadik,
kilencedik vagy tizedik házasságban, amit a hollywoodi film-
sztár köt! Az is a mi korunk örültsége, hogy az ilyen »házasságo-
kat« ideálisnak tekintik! Ez is a teljes tehetetlenségünket tükrözi.
Isten a házasságot, mint intézményt teremtette: a szeretet és hűség
kapcsolatában.

És most szeretnék szólni az igazi házasságról. Kedves asszo-
nyok! Még nem vagytok igazán jó feleségek, ha jó ételeket főztök
férjeteknek, és a leszakadt gombokat felvarrjátok. Ti férfiak! Nem
elég, ha feleségeteknek a háztartásra pénzt adtok, és aztán tovább
már nem törődtek velük. A házasságnak Isten akaratából fel kell
oldania a magányosságot! Akik házasságban élnek, azoknak ilyen
a házasságuk? Jó lenne, ha beszélgetnének egymással, és meggon-

dolnák: »Hova jutottunk? Házasságunknak meg kellett volna szabadítania a magánytól!« – Isten azt mondta: »Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek neki segítőtársat.« Ez a feloldódás a magányból.

Szívesen elmondok egy történetet. Egészen kicsi fiú voltam, amikor húgommal stuttgarti rokonokhoz mehettünk esküvőre. Az első esküvő volt, amit láttam, és így nagyon érdekelt. Kocsival mentünk a templomhoz, utána nagy ebéd volt az egyik szállodában. Az étlap végén ez állt: »Jégbomba«. A húgommal az asztal végén ültem és csak arra vártunk, hogy hozzák már a jégbombát. De sokáig nem jött, mert minden nagybácsi tartott egy hosszú szónoklatot, amelyek iszonyúan unalmasak voltak. Mégis volt egy beszéd, amely felejthetetlen marad. Az egyik nagybátyám felállt, egy kicsit tréfásan akart felszólalni, és ezt mondta: »Kedves ünneplő sereg! Azt mondják, a mennyben van két széke, ami azoknak a házasoknak van oda-készítve, akik életükben egy percig sem bánták meg, hogy összeházasodtak. De ezek a székek mind a mai napig üresen állnak.« Egyszerre csak félbeszakította apám hangja, aki az asztal túlsó oldalán ülő feleségének hangosan odakiáltotta: »Anya, ezt a két széket mi kapjuk meg!« – Kicsi fiú voltam, és a szavak legmélyebb értelmét fel sem fogtam, de öröm suhant át a szívemen, mert egy ilyen szülői háznak a csodálatos melegét érezhettem.

Az önök házassága is ilyen? Isten ilyennek gondolta el!

Amikor én nősültem, egy öreg kollégám kedves beszédet tartott az asztalnál erről az Igéről: »Szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt«. Szó szerint: »aki körülötte legyen«. Ezt mondta: »Nem uralkodót, aki a papucsokat forgatja a feje felett, nem rabszolganőt, aki az ő lábai alatt kap helyet. Nem is mellette levő segítőtársat, mint valami mellékeset, hanem segítőtársat, aki körülötte van.«

Mély benyomást tett rám, amikor apám az ezüslakodalmukkor ránézett a feleségére és ezt mondta: »Ez alatt a 25 év alatt minden nap jobban megszerettelek!« Azokra a házasságokra gondoltam, amelyekben 25 év alatt teljesen elhidegültek egymástól. Borzalmas! Sokan ezt kellene, hogy mondják egymásnak: »Tudod, újra kellene kezdenünk!« Mert ezt lehet!

Sok fiatalember ezt mondja: »Eszembe sem jut még megházásodni, így azt tehetem, amit akarok.« Az ilyeneknek meg kell mondanom:

c) Isten tiszta ifjúságot akar

Ezt nem én mondom, hanem Isten Igéje. Tudom, ma ez nevetésesen hangzik. De azt gondolják, Isten a divathoz igazodik?

Talán megokolhatom egy kissé. A Bibliában van egy egészen nagyszerű gondolat: Abban egy Izsák nevű fiataleberről van szó, akinek az apja feleséget kerestet. Izsák kimegy a mezőre és imádkozik, mert meg van győződve arról, hogy Isten ad neki feleséget. Már akkor ott volt a hűség a szívében, amikor még nem is ismerte leendő asszonyát. Ti fiatalember, akik még nem is gondoltok házasságra, legyetek meggyőződve arról, hogy Isten hozzatok illő leányt fog adni, a maga idejében. Már most maradjatok hűségesek jövődöbelitekhez! Vagy fordítva: Ti leányok, legyetek hűek az iránt már most, akit még nem is ismertek! Ez a Biblia elgondolása. Isten tiszta ifjúságot akar!

Egyszer egy orvos-pszichiáter magyarázta meg nekem: »Meg vagyok győződve róla, hogy egy leány csak egyszer tud igazán szeretni. Csak egyszer gyúl ki a szíve igazi szerelemre. Ha egy leánynak hét udvarlója volt – mondta –, akkor már a házassága be van mocskolva. A hetedikkel köt házasságot, de mindig az első van az eszében, akit szeretett.« Én így feleltem neki: »Érdekes, ön mint pszichiáter, egészen azt igazolja, amit Isten Igéje mond.«

Egyet tehát világosan meg kell mondanom: a házasság előtti nemi kapcsolat, a leszboszi szerelem, a homoszexualitás, a házasságtörés és válás bűn, amelyekért felelni kell a szent Isten színe előtt!

Itt tulajdonképpen abbahagyhatnám. Tudom, milyen nagy segítség volt fiatal koromban, amikor megértettem, mi az Isten akarat, és hogy egyedül Ő mondhatja meg, mi a jó. De kegyetlen lennék, ha most elhallgatnék és nem mondanék még egy fontos dolgot:

4. Hogyan győzhetjük le a nyomorúságot?

Van a Bibliában egy csodálatos, megrázó történet. Jézus, az élő Isten Fia ott van egy sereg ember között. Hirtelen iszonyú tumultus támad. Utat nyitnak. A papok és a csócselék egy csinos fiatalasszonyt cipel oda, szinte látom félig széttépett ruháiban. Odarángatják Jézus elé és megkérdezik: »Jézus, ezt a fiatalasszonyt egy idegen férfival házasságtörésen tetten értük. Isten azt parancsolja, hogy a házasságtörőt kövezzük meg. Te mindig olyan irgalmas vagy, Jézus, de Isten akarata ellen csak nem foglalsz állást? Szeretnénk most téled halalni, hogy meg kell-e köveznünk ezt az asszonyt?« – Jézus rátekin a fiatalasszonyra, s így válaszol: »Igen, Isten nagyon, de nagyon komolyan veszi ezt, és Isten ítélete szerint méltó a halálra.« Már felvillan a káröröm az emberek arcán, némelyek már emelik is a követ. De Jézus tovább beszél: »Egy pillanat! Aki közületek teljesen, egészen bűn nélkül van – gondolataiban, szavaiban és cselekedeteiben –, az vesse rá az első követ.« – Aztán Jézus lehajol és valamit ír a homokba. (Nagyon szeretném tudni, mit írt oda, de ez nincs megírva a Bibliában.) Hosszú idő után felegyenesedik – és a térség üres. Csak az asszony áll még ott. A Bibliában ezt olvassuk: »A többieket vádolta a lelkiismeretük, és mind elsomfordáltak.«

Hadd kérdezzem meg önöktől: rádobhatták volna-e az első követ erre az asszonyra, mert önök egészen tiszták ezen a területen gondolatban, szóban, cselekedetben? Dobhatták volna az első követ? Nem? Senki? Hát akkor mi itt a bűnösök gyülekezete vagyunk; igen, valóban azok vagyunk.

Látják: azok az emberek nagy hibát követtek el. »Kimentek vádló lelkiismerettel.« Fordítva kellett volna tenniük. Ezt mondhatták volna: »Úr Jézus! Nekünk az asszony mellé kell állnunk. Te nem kárhoztattad őt, segíts rajtunk is.« Mai korunk szexuális nyomorában nem tudok más segítő ajánlani: csak Jézust. Ezt úgy mondom, mint aki magam is Jézus segítségével éltem. Ha Jézusról beszélek, nem elméletet mondok, Ő volt az élet életemben, és mind a mai napig is így van. A lelkész sem semleges, ő is ember. Éppúgy szüksége van a Megváltóra, mint önöknek. Megtapasztaltam, milyen nagy szabadító Jézus, mégpedig két oldalról is:

a) *Jézus megbocsátja a bűnt*

Az önök bűneit egyetlen lelkész vagy pap, de még az angyalok sem bocsáthatják meg! Az első mocskos gondolat és minden elbukás megbocsáthatatlan bűn. Önök a bűnükkel az örökkévalóság felé, Isten ítélete felé mennek – ha előbb Jézust meg nem találják, neki meg nem vallják bűneiket, hogy megbocsáthasson. Jézus az egyetlen, aki bűnt megbocsáthat.

Gondolatban álljanak Jézus kereszttje elé, és mondják: »Most minden ifjúkori bűnömet odateszem eléd. Minden zavaros kapcsolatomat beismerem, semmit nem akarok elhallgatni.« Aztán nézzenek fel a keresztre és mondják: »*Egy forrás van, melyből fakad büntörlő drága vér ... E forrás értem is buzog, mert Krisztus meghalt értem.*« Hallják meg: »Jézus Krisztusnak, Isten Fiának a vére megtisztít minden bűntől.« Ez felszabadító Ige.

Már 17 éves koromban katona lettem, és a mocskok malmában őrlődtem. Hirtelen felébredtem, és látva a szennyel teli utat, ezt kérdeztem: »Ki fogja eltörölni eltékozolt fiatal életem bűneit?« Aztán megértettem: »Jézus eltörli vétkes múltamat. Jézus megbocsátja bűneimet!« És megtértem hozzá. Most már nem akarok nélküle élni.

Egyszer Düsseldorfban egy nagy összejövetelen arról beszéltem, hogy Jézus felszámolja a múltat a bűnbocsánattal. Amikor vége volt az összejövetelnek, látom, hogy a kiözönlő tömeg közepette egy magas előkelő úr tolakszik felém. Végre ott állt előttem izgatottan, és ezt kérdezi: »Igaz, amit ön mondott, hogy van bűnbocsánat?« – »Igen, hála Istennek, én abból élek.« Így válaszolt: »Én pszichiáter vagyok. Hozzám sok ember jön, lelki betegek, komplexusaik vannak. Maguk sem tudják, mi miatt szenvednek. Többnyire régi bűnös történetek, amikre nem emlékeznek már olyan világosan, vagy nem is akarnak. Sokáig kell velük foglalkoznom, hogy ezeket a régi történeteket a tudatalattijukból tudatukba hozzam. De aztán megszűnik a hatalmam. A régi bűnt, hazugságot, viszályt, tisztátalanságot előhozhatom, de sokszor kétségbeesve azt kívánom, bárcsak ki is törölhetném belőlük. Ezért kérdezem öntől, Busch lelkész úr, valóban van valaki, aki a vétkeket eltörli? Igaz ez, vagy nem?« Erre

ismét boldogan megerősítettem: »Hála Istennek, így igaz!« Akkor megint felismertem, micsoda nagyszerű üzenet, amit az Újszövetségben találunk: Jézus megbocsátja a bűnt! A másik:

b) Jézus feloldja kötelékeinket

Egy csinos fiatal titkárnőnek mondtam egyszer: »Kisasszony, a főnökével való kapcsolata borzalmas. Ne tegye már boldogtalanná azt az embert és a családját!« Fájdalmas vonás rajzolódott ki az arcán és így felelt: »Én nem tudom ezt befejezni, szeretem őt.« – »Igen, de neki felesége van és gyermekei! Ön kegyetlen!« – Újra ezt mondta: »Nem tudok szabadulni!« Érezhető volt, hogy ő maga is érzi ennek a megkötözöttségnek a gyötrelmét, de nem tudja a köteleit letépni. Boldog voltam, hogy mondhattam neki: »Látja, a bűn láncait valóban nem tudjuk széttépni, de a Biblia kimondja: akit Isten Fia szabaddá tesz, az valóban szabad. Hívja segítségül Jézust! Ő az ilyen sötét kapcsolatokat is szét tudja tépni.«

Van egy énekvers, szeretem énekelni: »*Jézus eljött, lehullnak a láncok, halál-kötelek leszakadnak.*« – Mint nagyvárosi lelkész sokszor átéltem, hogyan szakadtak el.

»*Van már megmentőnk, Isten Fia, szabaddá tesz, s a szégyent lemossa, a bűn sebét Ő meggyógyítja, Jézus eljött, lehullnak a láncok.*«

A szexuális nyomorúság és megkötözöttség is bizonyítja, hogy fiatalnak, öregnek egyaránt szüksége van a Megváltóra. Ki lehet próbálni, milyen nagyszerű, egészen reális szabadítást ajándékoz Jézus! Szükségünk van a Megváltóra, különben egész életünk merő nyomorúság.

5. A világ »agapé«-ra éhes

Még valamit kell mondanom. Van sok leány, aki azt mondja: »Igen, már negyven évesek vagyunk, és senki nem vett feleségül. Mi legyen hát velünk?«

Nézzék, én teljesen háborúellenes vagyok – nyugodtan bevallhatom –, és az ilyen leányok szenvedésén át lettem azzá. A II. világháborúban ötmillió fiatalember pusztult el. Ez azt jelenti,

hogy ötmillió leány legfőbb kívánsága nem teljesült, akik egy fia-talembert kívántak volna boldoggá tenni, ötmillió leány kénytelen magányos úton járni. Kell-e ennél több arra, hogy háborúellenesek legyünk? Látják-e, mit jelent népünknek ötmillió leány hallgatag szomorúsága? Azok a férfiak, akiket boldoggá akartak tenni, eles-tek a csatamezőn. Mégis azt kell mondanom ezeknek a leányok-nak: »Az Isten szerelmére, ne raboljátok el bűnösen másoktól azt, amit ti nem kaptatok meg! Ne törjete be idegen házasságokba! Nagy veszélyt jelent ez a mi népünknek, sok kísértés szakadt ránk. – Mi lesz velünk? – kérdezik. Csak azt mondhatom: Ha már így kellett lennie, fogadjátok így el. Nem feltétlenül szegény az, aki nem ment férjhez.«

A Biblia beszél egy hajadonról, Tábitáról, aki Joppé városában lakott, a mai Jaffában. Halálakor Péter apostol éppen ott volt a kö-zelben. Odahívták. Amikor Péter belépett a halottas házba, szinte elállt a lélegzete. Azt gondolta, hogy ez az öreg leány magányo-san fekszik a halálos ágyon, de teli volt a szoba emberekkel. Elő-jött egy özvegyasszony és azt mondta: »Ezt a ruhát Tábita varrta nekem.« Egy vak ember bizonyosságot tett: »Olyan egyedül vol-tam, de Tábita minden vasárnap délután eljött, és háromtól né-gyig felolvasott nekem. Azok voltak életem legboldogabb órái.« Ott ültek kicsi gyermekek – tudják, olyan csöpögő orrú elhagyot-tak –, és mondták: »Kulcsos gyerekek vagyunk, senki sem törődött velünk, de jött Tábita, és gondozott minket.« Így jött rá Péter, hogy Tábitának sokkal gazdagabb élete volt, mint sok asszonymak, akik unalmas férjük mellett idővel besavanyodtak.

A német nyelvben nekünk csak egy szavunk van a szeretetre, de a görögben több van. Az Újszövetséget görögül írták. Az előzők-ben említett szeretet neve a görögben »eros«, innen származik ez a szó: erotika¹. De van egy másik szó is a szeretetre: »agapé«. Isten szeretete ez, amit továbbadhatok!

1 A magyar nyelvnek megvan a saját szava az »eros« szóhoz: a szerelem. Ez a *testi* szeretet. A második görög szót a szeretetre: a »*filia*« szót magyarul *emberi, lelki* szeretet szóval tudnánk kifejezni. A harmadik szó: az »*agape*« az *isteni, szellemi* szeretet szóval adható vissza. (A Kiadó megjegyzése)

Ti fiatal lányok, akik nem mentetek férjhez, mondjatok »igent« az utatokra, és töltsétek ki életeteket »agapé«-val! A világ szomjas erre a szeretetre.

El kell ismételnem: Isten mondja meg, mi a jó és mi a rossz. És azt mondja: a tiszta ifjúság, a hűséges házasság jó. Ha Isten nem vezetett házasságba, akkor jó elfogadni ezt az útját is.

6. Az a szeretet, amelyre nincs jogunk

Végül újra Jézusról szeretnék beszélni. Témám ez volt: van-e jogunk a szeretetre? Ha van olyan szeretet, amire semmi jogunk nincs, amit csak ingyen, ajándékként kaphatunk: az a Jézus Krisztus szeretete. Bűnösök vagyunk, Megváltóra van szükségünk. Sze mélyesen szeretnék erről beszélni

A Harmadik Birodalomban megint egyszer börtönben ültem – hitem miatt. Az intézet lelkésze felkeresett és ezt mondta: »Kilátásai nagyon sötétek.« Aztán elment. Egyedül maradtam a nagyon szűk cellámban. Fentről csak egy kicsi fény szűrődött be. Hideg volt. Fáztam. Az egész léggör, amibe jutottam, borzalmas hideg volt. Vágyódtam a feleségem, a gyermekeim, a hivatásom, a fiatalok után, hiszen ifjúsági lelkész voltam. És ott ültem, nem volt reményem, hogy valaha is kikerülök onnan. Amikor rám tört az este, határtalan kétségbeesés fogott el. Nem tudom, önök kerültek-e már ilyen igazán kétségbeeső helyzetbe. De ez volt az a pillanat – csak így mondhatom el önöknek –, amikor az Úr Jézus a cellámba jött. Ő él! Bezárt ajtón át is be tud jönni. Most is megtette, és elém állította keresztjét, amelyen értem, bűnösért meghalt. Most meghallottam a szavát: »Én vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja a juhokért.«

Abban az órában az isteni szeretetnek olyan áradata hullott rám Jézus kezéből, hogy szinte elviselni sem tudtam, majdnem túl sok volt a szívemnek. És megértettem: ez olyan szeretet, amit nem érdemeltünk meg, amire nincs jogunk, csak ajándékba kaphatjuk.

Ebben a szeretetben önök is részesülhetnek! Miért engedik, hogy elsurranjon önök mellett ez a folyam? Ez kész beleáramlani a szívükbe!

LEHET ISTENNEL BESZÉLNI?

Svábföldön egy kedves kis történetet hallottam. Egy faluba kötél-táncosok érkeztek, akik este fel akartak lépni. Az állványt, középen nagy kötéllel, már felállították. Arra ment egy anya kisgyermekével. A gyermek megkérdezte: »Mama, lehet a kötélén szaladni?« Mire a mama azt feleli: »Aki tud, az tud, de én nem tudok.« Ez az első, amit témánkhoz mondanom kell:

1. Aki tud, az tud

Igen, lehet, ha valaki tud – hiszen Isten itt van! De sokan önök közül azt mondják: »De én nem tudok!« Természetesen lehet Istennel beszélni! Ha ön tud pl. Meier úrral beszélni, miért ne tudna beszélni az élő Istennel? Ő jelen van! De mégis – tud ön Istennel beszélni?

Gyermekkoromban tanultam meg azt az éneket: »*Fenn a mennyben távol élnek angyalok*«, és arra gondoltam, ha Isten olyan távol van a mennyben, akkor nincs értelme imádkozni, mert nem hallja meg. Vannak, akik gúnyolódnak: »Felküldtük a szputnyikot a világűrbe! Ha Isten léteznék, találkozunk kellett volna vele.«

Nézzék, sokan nem ismerik ki magukat ebben a dologban és azt kérdezik: »De hát hol van Isten? Messze a mennyben? Ott fenn? Milyen magasan vajon? Száz kilométer, ezer kilométer magasan?« Szeretném mindjárt világosan kijelenteni, hogy a Biblia nem távoli egekről beszél, hanem egészen másról. Az élő Istenről beszél: »Valóban nincs messze egyikünkötől sem.« Egy másik helyen így fejezi ezt ki: »Minden oldalról körülvesz engem.« Ezt csak úgy lehet felfogni, ha megérti az ember, hogy érzékszerveink csak a háromdimenziós világunkat tudják felfogni. A világ azonban nagyobb. Isten egy másik dimenzióban van, de egy arasznyira ön mellett. Amikor vétkezett, ott állt ön mellett – és hallgatott. Vannak emberek, akik 40 vagy 50 évesek, és 40-50 évig a szeme előtt vétkeztek – és Ő hallgat.

Persze, hogy lehet Istennel beszélni! De ez olyan, mint a kötél-tánc: ha tud valaki, akkor tud. De a legtöbb ember ma azt mondja: »Én nem tudok«. Kérem, legyenek egyszer becsületesek! Hiszen önök nem is tudnak imádkozni! Imádkozhatnának, ha tudnának, de nem tudnak!

Korunk félelmetes vonása, hogy az ember elvesztette az imádkozásra való képességét, és ezzel a hitét is. Franz Werfel, a híres regényíró írta »Az elsikkasztott menny« c. regényt. Ebben egy mondat mindig kísér, amíg emberekkel van dolgom. A mondat így hangzik: »A modern kor ismertetőjele az ember metafizikai elbuzulása.« Metafizikainak nevezik azokat a dolgokat, amik valóságosak, de egy másik dimenzióban léteznek. A metafizikai tompulás az, hogy az embert oly régóta butítja fecsegés, rádió, televízió, propaganda, ideológiák, szomszédok, terror, hogy most már nincs is képessége rá, hogy számoljon Istennel és azzal, hogy beszélhet is vele. Hát lehet beszélni Istennel? Tudnánk, ha nem lennénk elbuzultva vagy száz éve a gondolkodástörténet által.

Egy 16 éves fiú megrázó élményét mondta el, amit a háborúban élt át, miután behívták. Alakulata fölött légitámadás zajlott le. Amikor elsőnek kijött a bunkerből, egy férfit talált ott, akinek testét szilánk tépte fel. Segíteni akart neki. Erre azt mondja neki a férfi: »Meg kell halnom, nem kell már segítened. Csak egy valakire van még szükségem, aki imádkozni tud velem. Fiam, imádkozzál velem!« Erre azt felelte a fiú: »Én a Hitler-Jugendben (náci ifjúsági csoport) átkozódnál tanultam meg, nem imádkozni.«

Aztán a hadnagyhoz szaladt és azt mondta: »Hadnagy úr, jöjjön már!« A hadnagy a sebesült mellé térdelt: »Mit akarsz, bajtárs?« – »Hadnagy úr, meg kell halnom, imádkozzon velem.« – »Egek – kiáltja a hadnagy –, nem tudok imádkozni!« Akkor hív a hadnagy egy főhadnagyot. Végül ott állnak ezek a kipróbált férfiak, akik remek fickóknak tartják magukat, akik minden trágár viccet el tudnak mesélni, akik tudnak káromkodni, de egyikük sem tud imádkozni. Még csak egy egyszerű Miatyánkot sem tudnak kinyögni. A fiú így mondta el nekem: »Ott álltam és azt gondoltam, ha ebből a mocskos háborúból kikerülök, az első, amit teszek, az lesz, hogy

elmegek valahová, ahol megtanulok imádkozni. Én nem akarok olyan nyomorultul elpusztulni, mint az a férfi!»

Látják, ez a helyzet a mi időnkben. Akár a vezérigazgatónál járok, akár a munkásnál, az egyik túl okos az imádkozásra, a másik az ún. szabadgondolkozók hatása alatt áll. Már nem tudunk imádkozni. Ez az a katasztrófa, amit a bölcsek Werfel »metafizikai elbutulás«-nak nevezett. Ezért van ez a szörnyű tehetetlenség minden csapással szemben. Essenben a légmentesített pincékben együtt ültem emberekkel, akiknek nagy szájuk volt: a végső győzelemről, a csodálatos vezérről és a Nagy-Németországról beszéltek, de amikor a bombák hullottak, akkor szűkültek. Mi, keresztyének pedig imádkoztunk, és Jézusról szóló énekeket énekeltünk nekik, hogy el tudják viselni. Ők maguk már nem tudtak imádkozni. Ó, igen, az katasztrófa, ha az ember már nem tud imádkozni!

Nemrég egy okos, művelt férfival beszélgettem, aki mosolyogva mondta: »Lelkész úr, az imádkozás nem old meg semmit!« Erre rádörögtem: »Ne fecsegen már ilyen ostobán!« – »Hogy-hogy?« – kérdezte megdöbbenve. Azt feleltem neki: »Maga úgy beszél, mintha egy amputált lábú ember azt mondaná, hogy nincs értelme síelni! Hiszen ön nem is tud imádkozni!«

A síelésről lehet vitatkozni, de nem az amputált lábúakkal – ugye? De hát ilyenek vagyunk. Nem tudunk imádkozni, de kijelentjük, hogy nincs értelme az imádkozásnak. Hallhatják szavaimból, hogy ezen a ponton elvesztettem tiszteletemet a német férfiak iránt. Minden okom megvan rá, higgyék el nekem. Minél szegényebbek leszünk, annál nagyobb jelszavakat használunk. Bárcsak hozzásegíthetném magukat ahhoz, hogy ma este magukba szálljanak, és ezt mondják: »Legkevesebb, amit egy keresztyénnek tudnia kellene, az imádkozás! És nem tudok!«

Elszomorít és fájdalmasan érint, ha arra gondolok, hogy az egyház még mindig milyen magától értetődőnek tartja, hogy az emberek tudnak imádkozni. Karácsonykor olyanok is elmennek a templomba, akik máskor ezt sohasem teszik. Ilyenkor túlszűfoltak a templomok. Amikor a lelkész azt mondja – és ez az, ami fájdalmasan érint –, hogy »imádkozzunk!«, akkor mindenki összekul-

csolja a kezét és lehajtja a fejét. Ilyenkor kiáltani szeretnék: »Ne tegyétek! Hiszen tíz százalék sem tud imádkozni! Hiszen ti már csak színlelték!« Igazam van? Esküvők alkalmával: »Imádkozzunk!« Temetésekor: »Imádkozzunk!« És akkor ott állnak a levett kalappal a kezükben, és azt vélik, hogyha belenéznek a kalapba, az már imádkozásnak számít.

Amikor katona voltam, még 1915 előtt, istentisztelet-látogatási parancsot kaptunk. Előtte az őrmester eligazított bennünket: »Egészen csendesen bementek a padokba. Amikor már a padokban vagytok, akkor állva maradtok, leveszitek a rohamsisakot és lassan tizenkettőig számoltok, azután leültök.« Az emberek látták a katonákat és azt gondolták: »Milyen jámboran imádkoznak!« Pedig csak lassan tizenkettőig számoltak és azután leültek! Én azt hiszem, hogy esketéseknél, temetéseknél, amikor elhangzik: »Imádkozzunk!«, az emberek már nem is számolnak tizenkettőig. Ma szomorúság fog el, ha arra gondolok, hogy valamikor azt mondhattuk: »Imádkozzunk!« és az emberek valóban imádkoztak és nem színlelték.

Belső-Afrika nagy kutatója, David Livingstone, a világhírű bátor, tanult és okos férfi a következő módon ment át az örökkévalóságba (az emberek többsége így mondaná: meghalt): Úton volt valahol Afrika mélyén, csupán bennszülött málhahordozói társaságában. Egyik reggel a bennszülöttek felszedték a sátrakat és összecsomagolták a poggyászt. Csak Livingstone sátra állt még. Nem zavarták őt, mert tudták, hogy reggel imádkozni szokott. Ilyenkor mennyei »Tuan«-jával, azaz Istenével beszélt. De ezúttal az ima sokáig tartott. Végül is a bennszülött csapat vezetője benézett egy résen át a sátorba és látta, hogy Livingstone még ott térdel. Egészen délig vártak, akkor merték csak kinyitni a sátor ajtaját. Még mindig ott térdelt, de a szíve már nem dobogott.

Ez a nagy lángész imádkozás közben halt meg, ment haza Urához. A német nyárspolgárok pedig ezt mondják: »Nincs értelme az imádkozásnak!« Nem szégyelljük magunkat?! Ahelyett, hogy sírva mondanánk: »én már nem tudok imádkozni!« Ez a férfi tudott. Térdelve, imádkozva halt meg. Mi a kórházban halunk meg, injekciók-

kal csillapítva. Ennek az embernek nem kellett injekció! Istennel beszélt. A Vele való beszélgetés közben ment át az örökkévalóságba.

Hogy állunk az imádsággal otthonunkban? Nálunk a szülői házban – nyolcan voltunk testvérek – minden reggeli előtt összegyűltünk, énekeltünk egy éneket, aztán felolvastunk egy bibliai részt. Végül apám imádkozott. Ez kísért tovább akkor is, amikor istentelenné lettem, de tudtam, hogy otthon imádkoztak. Amikor elbuktam, és mint fiatal tiszt rossz utakra jutottam, szüleim imádsága volt az a kötél, ami visszarántott. Van önöknél reggeli áhítat? Férfiak, Isten egyszer számonkéri gyermekeitek és feleségetek lelkét, ha nem voltatok családokat igazi feje. Hogy kezdődik nálatok a nap? Énekeltetek? Olvassátok a Bibliát? Vagy nem tudtok imádkozni? Mi történne, ha valamelyik gyermeked azt kérné: »Papa, kérlek, imádkozz reggel velünk.«

Volt egy élményem. Egy előkelő úr látogatott meg Essenben és kérte: »Jöjjön el egyszer hozzánk«. Ott ült a feleségével, és elmondta: »Különös dolog történt nálunk. Tizenhat éves fiam jött haza az ifjúsági körből, és megkérdezte: Mi miért nem imádkozunk? Megmagyaráztam neki, hogy ez pusztán forma, semmi sincs mögötte!« Akkor a fiam tovább kérdezett: »Papa, mit gondolsz Isten Szent Szelleméről?« Erre én: »Semmit!« Akkor a fiam kezdett magyarázni: »Éppen az a baj nálunk a családban. Nekünk olyan apára van szükségünk, aki imádkozni tud a Szent Szellem által.« – Így mondta el nekem ez az ember. Megkérdeztem tőle: »Mondja kérem, megmossam a fiának a fejét, amiért kicsit szemtelen volt az apjával?« De az így válaszolt: »Nem, nem. Nem így gondolom. Ha a fiúnak igaza van, akkor én járok hamis úton.« – Akkor már csak ennyit mondhattam: »Valóban így van. A fiúnak van igaza!« – »Igen – mondta ő –, én is attól félek. De mit tegyek?«

Ugye, önök megértik ezt a férfit, aki most látta meg: »Mint családapa elmulasztottam a legfontosabb kötelességemet.« Nem elég, ha ruhát vesznek gyermekeiknek és enni adnak nekik. Egy apának nagyobb a felelőssége. Tudnak imádkozni?

Valamiképpen úgy látom a mai embereket, amint egy tengerész leírja: A hét világtengeren át bolyong egy hajó, teljesen elhagya-

tott és mégsem süllyed el. Megtörténhet, hogy egy gőzös jár a tengeren, és meglátja ezt a hajót. Jelzést ad le, de a hajó nem válaszol. Ilyenek vagyunk, mint az a mondabeli kísértethajó. Isten jelzést ad: *»Hol szeretettel, hol szenvedéssel jöttél éhhozám, Istenem, hogy megkészítsed a szívem«*. Isten ébresztget események, élmények által – és mindenekelőtt az Ő szava által. De mi nem válaszolunk. Kísértethajók vagyunk.

Egyszer megtörtént – amikor ezekről beszéltem –, hogy egy kisgyermek megkérdezte az anyjától: *»Miért szid úgy a bácsi ott a szószéken?«* Remélem, hogy önök megértik, hogy nem szidok, hanem néha a szívem szakad meg a szánalomtól, hova jutott a mi szegény népünk – értelmiségiek és munkások, férfiak és nők, öregek és fiatalok –, hogy már egyáltalán nem tudják Istent megszólítani, pedig ott van mellettük!

Sok ember *»keresztyén«* vagy *»vallásos«* – de nem tudnak imádkozni. Látogatásaim során mindig találkozom olyan emberekkel, akik ezt mondják: *»Mi jó keresztyének vagyunk, lelkész úr. Anyám még ismerte Schulze lelkészt. Ön ismerte? Nem? Az én anyám nagyon jól ismerte.«* – Erre én így válaszoltam: *»Schulze pap ismerőseként is a pokolra jutnak, ha Jézust nem ismerik. Az a kérdés, hogy Jézus nevét segítségül hívják-e, tudnak-e imádkozni? Kérem, kérdezzék meg maguktól: »Tudok-e én imádkozni? Imádkozom?«* – Erre adjanak választ.

Lehet, hogy azt mondják erre: *»Hagyd abba, Busch lelkész! Inkább azt mondd meg, hogyan tanulunk meg imádkozni.«* Hát most erről kell beszélnem.

2. Hogyan tanulhatok meg imádkozni?

a) Az első felsírás az életben

Hát hogyan tanulunk meg beszélni? Emlékeznek rá, hogyan történt ez? Nem, nem emlékezhetnek rá, én sem. De ha meg akarnak tanulni imádkozni, akkor először meg kell tanulniuk az Istennel való igazi élet első életjelét.

Az Úr Jézus elmondott egyszer egy történetet. Két ember ment

a templomba, az egyik finom ember volt és fontos társadalmi szerepet játszott. Mindjárt előrement, és így kezdett imádkozni: »Istenem, köszönöm, hogy olyan nagyszerű ember vagyok.« Isten erre becsukta a fülét, beszélhetett az az ember, amennyit akart, Isten már oda sem figyelt. Van ilyen is. – A másik ember meglehetősen rossz típus volt. Azt mondanánk, büntetett előéletű: feketén kereskedő, vagy csempész, vagy hasonló. A Biblia akkor így nevezte: vámszedő. Ahogy bement a templomba, félni kezd az ünnepélyeségtől, ott marad az ajtóban és ezt gondolja: »Én nem vagyok ide való. Jobban illek a kocsmába, mint ide.« Már majdnem visszafordul, amikor eszébe jut, hogy miért is jött ide. Olyan határtalan nagy vágyódás támadt szívében Isten után! Hazajutni az Atyához! Ezért nem tud visszafordulni ez az ember, de be sem mer menni. Eszébe jut, milyen az élete – és összeteszi a kezét, és csak ezt az egy mondatot mondja: »Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.« A Biblia így mondja: akkor a mennyei seregek elkezdtek örömben énekelni! Egy ember új életre született!

Az új élet első kiáltása ez: »Vétkeztem!«

Szeretném ezt szemléltetni. Amikor első fiam született, a feleséggel együtt éltem át ezt a nagyon nehéz szülést. Jézus szava jut eszembe: »Az asszony, amikor szül, szomorúságban van.« Szeretett feleségem fejét tartva úgy gondoltam, ki sem bírja. Egyszerre egy nyöszörgő kis hangot hallottam: meglett a gyermek! Egy új élet kezdődött! Nem volt valami szép ének ez a nyafogás. De én sírtam, amikor meghallottam. Megértik? Megrendített egy új élet első felsírása!

Az Istentől kapott új élet első jele, amikor egy ember végre az igazság fényébe jut, és azt mondja: »Vétkeztem! Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!« Az egész imádkozásunkból semmi sem lesz, ha nincs ott az elején az életjel. Én még egyetlen gyermeket sem láttam, aki úgy kezdte volna, hogy nagy beszédeket tartott. Először csak kiáltani tudott. Isten országába se vezet más út.

Az első életjel! Volt már ilyen az ön életében? Nem? Akkor csendesedjék el! Én nem vagyok az egyház propagandistája, hanem azt szeretném, hogy néhányan önök közül ne kerüljenek a

pokolba! Ez pedig nem megy másképpen, mint hogy az Istenből való élet első kiáltását hallatják: »Vétkeztem! Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!«

Amikor a tékozló fiú a disznóktól hazatért, az első, amit mondott, ez volt: »Atyám, vétkeztem az Ég ellen és teellened.« Abban a pillanatban, amikor ön ezt kimondja, ott áll Jézus, Isten Fia és így szól: »Kedvesem, én meghaltam a bűnödért! Megfizettem érted!«

b) Csak Isten gyermekei tudnak helyesen imádkozni

Nemrégem találok egy ismerőssel, akinek három édes kicsi gyermeke van, egy fia és két leánykája. Ahogy velem szembe jöttek, láttam, ahogy a gyermekek apjukkal csevegtek, mind egyszerre! Apjuk nem győzött mindenre felelni. Odaért, és mondom: »Jó napot, X úr, jó napot, gyerekek!«, ahogy ez szokás. És íme: a gyerekek egyszerre elhallgattak. Az idegen előtt elhallgattak. Azaz: a gyermekek igazán csak apjukkal vagy anyjukkal tudnak beszélni, az idegen előtt zavarba jönnek.

Mi is csak akkor tudunk igazán imádkozni, hogyha Isten gyermekeivé lettünk! Azért nem tudunk imádkozni, mert nem vagyunk Isten gyermekei.

Ó, igen: vallásosak vagyunk, konfirmáltunk, keresztyén nevelést kaptunk, karácsonykor templomba megyünk, köszönünk a lelkésznek, udvariasak vagyunk iránta. Egy evangélista azt mondta egyszer: »Önök megkeresztelt nyulak!« Valaki megkérdezte: »Mit jelentsen ez?« Így válaszolt: »Ha valaki egy nyulat elfogna és megkeresztelne, azonnal újra visszaszaladna a mezőre. Így tesznek önök is: alighogy megkeresztelték, megint a világ módjára élnek tovább!« Kedves Barátaim, így nem lehet imádkozni. Csak Isten gyermekei tudnak helyesen imádkozni! Csak Isten gyermekei tudnak ennek igazán örülni!

Látják, Isten gyermekeivé kell lenniük! Önök természettől nem azok. Talán van egy keresztyén máz az életükön, de nem Isten gyermekei. Gyermekké születnie kell, Isten gyermekévé pedig újjá kell születnie. Isten gyermekévé kell, hogy legyen – akkor majd

tud imádkozni! Sőt, Isten gyermeke imádság nélkül már nem is tud élni. Olyan neki az imádság, mint a lélegzés. Fiaim tréfából gyakran odakiáltják egymásnak: »Ne felejts el lélegezni!« Önök lelkükkel elfelejtenek lélegezni. Isten gyermekeinek az imádság annyi, mint a lélegzés, tehát Isten gyermekeivé kell válniuk!

Röviden elmondom, hogyan lehet valaki Isten gyermekévé. Csak Jézus által, aki ezt mondja: »Én vagyok az ajtó. Aki énrajtam át megy be, megtartatik.« A világ ködén át jön felénk Jézus, a szegek helyeivel a kezén. Ön nem törődött velem, butaságnak látszott Jézussal törődni, de Ő mégis jön. Megtörténhet, hogy felismeri Öt: »Te vagy az élő Isten Fia, a másik dimenzióból, a mennyből jöttél, Te vagy az én Megváltóm.«

Az első lépés ahhoz, hogy Isten gyermekeivé legyünk, az, hogy Jézust megismerjük. A második lépés, hogy ez iránt a Jézus iránt nagy bizalom támadjon bennünk. Belső életemet, békétlenségemet, titkos bűneimet, ifjúságom vétkeit Ő tudja rendbe hozni. Az Ószövetségben Istennek egyik embere mondja: »Te vezérelj lelkemet!« Egyszerre megszületik a bizalom Jézus iránt, annyira bízunk benne, hogy szakítani mer addigi életével, egész életét az Ő kezébe teszi. Ezt nevezzük megtérésnek. Ez volt az az óra az életemben, amikor 18 évesen szakítottam istentelen életemmel, és Jézusnak adtam át magam. Senki ember nem segíthetett. Én sem tudok önöknek segíteni. Egyedül Vele kell ennek végbemenni. De kockáztassák csak meg és mondják Neki: »Fogadd el az életem, Néked odaszenteltem.« Amelyik pillanatban ezt megteszik, Isten gyermekévé lettek. Jönnek emberek hozzám, és kijelentik, hogy másképpen is lehet üdvözülni. Hát próbálják meg! Kimondhatom: csak egy ajtó vezet Isten országába! Ezt az ajtót Jézusnak hívják! Jézus, aki meghalt és feltámadt értünk!

Látják, ha már Isten gyermekeivé lettek – kérem, keressék Jézust, Ő már oly régóta keresi önöket! –, akkor tudnak imádkozni, akkor véget ér a nyomorúság, akkor kiönthetik szívüket előtte, mint a gyermek az apja előtt.

Már idős lelkész vagyok, sok emberrel ismerkedtem meg. Meg vagyok győződve arról, hogy kivétel nélkül mindenkinek vannak

sötét titkai. Magunkkal hordozzuk ezeket. De ha Isten gyermekévé leszek, kiönthetem a szívemet Jézus előtt. Elmondhatom neki sötét titkaimat, hogy nem tudok megbirkózni velük, és megvallhatom neki zavaros kapcsolataimat. Elmondhatom neki mindazt, amit senkinek sem árulnék el.

Ifjúsági csoportommal együtt töltöttem egy biblia-hetet, a végén néhányan elmondtak egyet-mást az életükből. Egy 18 éves fiú így szólt: »Keresztyén felfogású voltam, de közel ahhoz, hogy mindezzel szakítsak. Egy nap, mielőtt a bibliaórára mentem, azt mondtam: Úr Jézus, ha ma este nem szólsz hozzám személyesen legalább egy szót, akkor szakítok az egésszel. Nem tudok sem magammal, sem az életemmel mit kezdeni e nagyvárosban, ha nincs világosságom! – Majd így folytatta –: Amikor a bibliaóráról hazamentem, minden világos lett előttem. Ő meghallotta imádságomat, és személyesen szólt hozzám!« Megragadott engem, ahogy ez a fiú elbeszélte, hogyan hívta segítségül Jézust hitetlenségében és kétségbeesésében, és választ kapott! Mennyivel inkább kap választ az, aki már mint Isten gyermeke imádkozik!

Édesanyám Hülbenben lakott, a Sváb-Alb hegység lejtőjén. A háborúban azt írta egyszer nekem: »Ma éjjel három órakor felébredtem. Ekkor gyermekeimre gondoltam a harcmezőn, és az unokákra és rátok a bombázott területeken, és Erzsébetre Kanadában, akiről semmi hírem sincsen. Aztán úgy reám zúdult a gond, mintha egy fegyveres ember vaskesztyűvel fojtogatna. Nem bírtam ki. Elkezdtem imádkozni: ›Úr Jézus, szólj hozzám Igédben! Nem bírom ki az aggodalmakat!‹ Aztán meggyújtottam a villanyt, elővettem a Bibliámat – jó annak, aki a Bibliáját az éjjeliszekrényen tartja! – és felütöttem. Az első mondat, amire tekintetem esett, ez volt: »Minden gondotokat Őreá vessétek, mert neki gondja van rátok!« Anyám levele azután ezekkel a gyönyörű szavakkal zárult: »Ekkor sietve minden gondomat a Megváltóra vetettem, eloltottam a villanyt, és megnyugodva elaludtam.« Ez aztán csodálatos! »Ekkor sietve minden gondomat a Megváltóra vettem, eloltottam a villanyt, és megnyugodva elaludtam.« Ha az ember Isten gyermekévé lett, akkor lehet így élni.

Anyám egyszer azt mondta: »Tegnap este olyan fáradt voltam, hogy nem is tudtam már imádkozni. Éppen csak ennyit mondtam: ›Jóéjszakát, drága Megváltóm!‹« – Ekkor azt gondoltam: így beszélnek Isten gyermekei az ő Urukkal, ilyen természetesen! Ő valóban virraszt. Minden nappali és éjszakai órában velem van az én Megváltóm. Az Ő tulajdona vagyok, és biztosan számíthatok rá!

Megértették? Nagy katasztrófa, ha az ember nem tud imádkozni. Kívánom önöknek az első életjelt, a kiáltást: »Vétkeztem! Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!« – Kívánom, hogy ne nyugodjanak, amíg nem lettek Jézus tulajdonává, Isten gyermekévé. Akkor már nem kell tovább aggódnom önökért.

HOGYAN RENDEZŐDJÉK AZ ÉLETÜNK, HA MÁR NEM TUDUNK HINNI?

1. Hit nélkül nem boldogulunk

Meg kell mondanom önöknek: ha az ember nem tud hinni, akkor egyáltalán nem lehet az élet kérdéseit megoldani! Erre én sem tudok tanácsot adni, mert a hitetlen emberen nem lehet segíteni. Megmagyarázom, miért van ez így.

Mi azt képzeljük, hogy Isten teológiai fogalom, gondolat vagy természeti erő, vagy valami efféle. Barátaim, Isten személy, Aki valóban él és betölt mindent. Ha nincs békességem Istennel, ha nem vagyok rendben Ővele, ha nem vagyok az Ő gyermeke, akkor megkerülöm a valóságot. Ez veszedelmes dolog.

Életem legdöntőbb órája volt, amikor az első világháborúban mint fiatal tiszt, egyszerre felfogtam: »Hiszen Isten itt van!« Azelőtt is mondtam: hiszek az Úristenben – és hasonló dolgokat – de nem fogtam fel, hogy Ő valóság. Hirtelen azonban beleütköztem Isten valóságába.

Van a Bibliában egy megragadó zsoltár. Arról beszél, hogy Isten valóságos, nem lehet elfutni előle. Így mondja: »Ha a mennybe szállnék, Te ott vagy.« John Glenn, amerikai űrhajós mondta, hogy a legmegrázóbb az volt számára, amikor a világűrben repülve tudatára ébredt: Isten itt is jelen van! »Ha a mennybe szállnék« vagy a világűrbe száguldanék, »Te ott vagy!« Ha egy bányász legmélyére ásnám be magam – talán 1000 méter mélységre – ott is Istennel találkoznék. A zsoltáros így folytatja: »Ha a Seolba vetek ágyat, íme, ott is vagy.« Amikor nemrég Kaliforniába repültem, feleségem ennek a zsoltárnak egy versét tette bele a kofferembe, és amikor San Franciscóban kinyitottam a koffert, olvastam: »Ha a hajnal szárnyára kelnék és a tenger túlsó végére szállnék, ott is a Te kezéd fogna engem.« Isten a legnagyobb valóság!

Mivel Isten a nagy valóság, nem lehet büntetlenül kihagyni Őt az életünkéből. Ha úgy élek, mintha Isten nem volna, ha parancsolatait megvetem, a vasárnapot nem szentelem meg, házasság-

törő vagyok, hazudok, szüleimet nem tisztellem, Istent nem dicsoítem, akkor a valóság mellett haladok el. Így nem tudok az életem kérdéseire megoldást találni! Nézzenek csak körül a világban!

Az emberek nem tudnak belső egyensúlyba jutni. Azok sem, akik sok pénzt keresnek. A bensőjükben békétlenség van, az egyéni és a családi életükben nincs rendben valami.

»Hogyan tudjuk rendbe hozni az életünket, ha nem tudunk már hinni?« Akkor nem tudjuk rendezni az életünket! Még kevésbé, amikor meghalunk! Hiszen száz év múlva már senki sincs itt közülünk.

Ha valaki azt mondja: a halál után nincs semmi, akkor az halott. Gondolja meg, hogy a saját szívének vagy Isten Igéjének akar-e inkább hinni? Hogyan akar a halálban nyugalomra jutni, amikor egyszerre világossá válik, hogy semmit sem vihet magával abból, amit itt összegyűjtött. Én egy szép könyvtárat gyűjtöttem össze. Mindabból a dolgokból, amit szerettem, vagy az emberek közül is, akiket szerettem, semmit és senkit sem vihetek magammal. Csak egyet vihetünk magunkkal az örökkévalóságba: Istennel szembeni büntartozásunkat. Képzeld el, hogy halálos ágyukon egyszerre megértik: »Mindent itt kell hagynom, csak a kora ifjúságom óta elkövetett minden bűnömet és vétkeimet viszem magammal a szent és igaz Isten színe elé!« – Hogyan akarunk Isten ítéletében megállni anélkül, hogy hinnénk Abban, aki az istentelent igazzá teszi? Őelőtte fogunk állni!

Az Úr Jézus, aki olyan irgalmas, mondta: »Ne féljete azoktól, akik megölhetnek«. – Én félnék az ilyen emberektől, de Ő azt mondja, ezek csak kicsi halacsák –, azt mondja Jézus: »tőlük ne féljete, hanem Attól féljete, aki testet, lelket elveszthet a gyehennában« – mintha hideg futna végig a hátamon, Jézus újra mondja: »Igen, attól féljete!«

Néhány éve történt. Élt akkor Norvégiában egy híres professzor, név szerint Ole Hallesby². Én még ismerhettem őt. Csodálatos férfi volt. Olyan igazi, komoly norvég, aki egy héten át áhítatot tartott

2 Magyarul két könyve jelent meg: »Az imádságról« és »Hogyan lettem hívő keresztyén« (mindkettő az Evangéliumi Kiadónál)

a rádióban. Szinte el tudom képzelni, amint ott áll a mikrofon előtt, és ezt mondja: »Lehetséges, hogy ön ma este békésen lefekszik az ágyba, és holnap reggel a pokolban ébred fel. Szeretném óva inteni önöket!« Ebből borzasztó vihar lett, mert a norvégok is a »modern emberek« kategóriájába tartoznak. A legnagyobb oslói napilapban vezércikk jelent meg a következő tartalommal: »Hát csak nem vagyunk a középkorban? Igazán nem helyes, hogy egy olyan modern intézmény, mint a rádió, arra szolgáljon, hogy ilyen ostobaságokat terjesszen!« – Ha pedig egy nagy újság ilyesmit hoz, akkor valamennyi kisebb lap is hozzávakkant valamit. Az egész újságerdőn át zúgott: »Hát csak nem vagyunk a középkorban. Hogyan beszélhet egy professzor a poklóról?!« Az oslói rádió megkérte Hallesby professzort, hogy hozza rendbe a dolgot. Ő újra a mikrofon elé állt, és azt mondta: »Tisztáznom kell az ügyet. Megteszem: lehetséges, hogy ön ma este békésen lefekszik az ágyba, és holnap reggel a pokolban ébred fel. Szeretném óva inteni önöket!« Erre kitört a botrány. Az összes norvég püspököt megkérdezték: »Létezik pokol, vagy nem létezik?« Még a Spiegel című nyugatnémet képes folyóirat is írt a dologról, és nagy cikket közölt a »norvégiai pokolvitáról«.

Még egy év sem múlt el a botrány óta, amikor Oslóban előadásokat kellett tartanom a diákoknak, és esténként még néhány nyilvános előadást. Mindez sajtófogadással kezdődött. A szállodában minden napilap képviselője összegyűlt. Ekkor az a különös dolog történt, hogy jobbomon az az újságíró állt, aki annak idején botrányt csinált a dologból, balra tőlem pedig Hallesby professzor, az evangéliumi sajtó képviselőjeként. És akkor az újságíró nekem támadt: »Busch lelkész úr, vitám van Hallesby professzorral. Maga modern ember, mi a véleménye: létezik pokol?« – »Igen – feleltem –, természetesen létezik pokol. Magától értetődő!« – »Nem tudom megérteni, hogy ön ezt mondja« – válaszolta. – »Szívesen megmagyarázom magának – mondtam erre. – Hiszem, hogy van pokol, mert Jézus maga mondta ezt. Én feltétlenül hiszek Jézus szavának. Ő többet tudott, mint valamennyi okos ember együttvéve!«

Isten Igéje így szól: »Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson a valóság (igazság) ismeretére.« – Azért beszélünk a hitről, mert Isten megmutatott egy utat, hogyan lehet boldogan élni és meghalni.

Hogyan vívhatjuk meg az élet harcát, ha nem tudunk hinni? Hogyan rendeződjék az életem, ha már nem tudok hinni? E nélkül nem megy!

Szeretném másként is megvilágítani. Képzeld el, hogy van egy szép kis aranyhalacska. Egy szép napon úgy gondolják: »Te szegény, neked mindig a hideg vízben kell lenned! Most szeretnék szobor környezetbe helyezni!« Aztán kivennék a vízből, le-törölgetnék és áttennék egy szép, aranyos kalitkába. A legjobb esélyt adnám neki – nem tudom, mit esznek az aranyhalak – hangyatojást vagy hasonlót? Tehát a legszebb és legkövérebb hangyatojásokat adnák neki és ezt mondanák: »Drága aranyhalacska, ilyen gyönyörű, aranyos kalitka, ilyen pompás hangyatojás, ilyen jó levegő! Most igazán jó dolgod van.« Ugyan, mit tenne erre az aranyhal? Hálásan csapkodna tán az uszonyaival és jelezné: »Köszönöm, köszönöm! Nem, hanem levegő után kapkodna és csapkodna a testével. Ha beszélni tudna, azt mondaná: »Nem kell az arany ketrec, nem kell a hangyatojásod. Engedd vissza az én életembe: a vízbe.« – Látják, a mi életemünk az élő Isten, aki a mennyet és Földet teremtette, és minket is. »Minden élet Tőled árad« – így kezdődik a svájci nemzeti himnusz. Isten a mi életemünk, és amíg nincs Vele békességünk, addig hiába tartjuk aranyketrecben a lelkünket. Értik?

A mai ember mindent ad a lelkének: szórakozást, utazást, a legjobb ételt, jó bort, mindent, lelkünk azonban nyugtalanul csapkod, és így szól: hiszen alapjában véve mindezt nem is akarom! Életembe vágyom, békességet akarok Istennel! Ne legyenek már önmagukkal szemben olyan kegyetlenek! A szívünk kiált bennünk, míg nyugalmat nem talál az élő Istenben! Mint a hal a vízbe, úgy vágyik lelkünk Istenhez, aki a mi életemünk!

Hogyan boldogulnánk az életben, ha nem tudunk már hinni? Erre csak azt mondhatom: egyáltalán sehogy, sem életünkben, sem

halálunkban, sem az örökkévalóságban! Ha ellenvetést tesznek: »Hiszen az emberek mind egészen jól megvannak!« – akkor azt kell felelnem: De olyan is az! Igen? Olyan férfi, mint pl. Goethe, aki szép volt, gazdag volt, miniszter volt, okos volt, röviden: mindegyike megvolt, mégis élete végén azt mondta Eckermannnak, hogyha összeszámolná azokat az órákat, amikor bensőséges örömet érzett, nem telne ki három nap sem belőlük. Ilyen békétlen volt! Nem, nem lehet az életet megoldani, ha az embernek nincs hite!

Ez volt az első, amit mondanom kellett önöknek. Most következik a második pont:

2. A lényeg az igazi hit

Minden azon fordul meg, hogy igazi, megmentő hitünk legyen!

Hiszen minden embernek van valamilyen hite. Amikor mint fiatal főiskolai diák egyszer édesanyámnál voltam otthon, egyik nap jött egy hölgy anyámat meglátogatni. Mivel ő éppen nem volt otthon, azt mondtam: »Kedves asszonyom, anyám nincs itt, meg kell elégednie velem«. – »Nagyon kedves –, mondta udvariasan. Miután megkínáltam helyet, megkérdezett: – Mivel foglalkozik ön tulajdonképpen?« Azt feleltem: »Teológiát tanulok.« – »Micsoda – kiáltotta –, teológiát? Hát ki hisz ma már? Hiszen ez képtelenség!« Aztán az idős hölgy – Frankfurtban voltunk, ahol Goethe élt – előhozta az öreg Goethét, és büszkén kijelentette: »Mi Goethe hitét valljuk! A keresztyénség már elavult!« Mivel a beszélgetés kínossá vált számomra, és nem akartam vitatkozni az idős hölgygel, más témára tértem át: »Kedves asszonyom, szabad megkérdezni, hogy tetszik lenni?« Erre azt felelte: »Ilyesmit nem kérdez az ember!« – miközben gyorsan megkopogtatva az asztalt ezt mondta: »Toi, toi, toi!« Mire én: »Bocsásson meg, mit jelent az a toi, toi, toi?!« – »Anélkül szerencsétlenség éri az embert!« – »Úgy – állapítom meg –, ön az élő Istenbe vetett hitét eldobta, azonban hisz a »toi, toi, toi«-ban és lekopogtatja a fán? Hiszen ez bolondság! Ön aztán igazan ragyogó cserét csinált!«

Ekkor megértettem, hogy minden embernek van valamiféle hite. A kérdés csak az, hogy vajon igazi, megmentő hite van-e? A

mi időnkben ezt mondják: »Fő dolog, hogy hiszünk valamiben.« Azután sorolják: Hiszek az Úristenben! Hiszek a természetben! Hiszek a sorsban! Hiszek a gondviselésben! – Nem, nem barátaim! A fő dolog az, hogy valódi hitünk legyen, hitünk, amely békességet ad, békességet Istennel és békességet a szívünkbe. Olyan hitem kell legyen, amely megment a pokoltól, olyan, amit tapasztalok, mert új életet ajándékoz nekem. Különbön fűtyülök a hitre. Annak idején sok ember Németországban a végső győzelemben, a »vezérben« hitt. Mi lett ebből?! Nem látják, hogy létezik hamis hit is? A valódi, megmentő hitre van szükségünk!

Az igazi megmentő hit azonban – egy szóval kifejezve – az, amellyel Jézusban, az élő Isten Fiában hiszünk. Higgy Jézus Krisztusban! Nem valami vallásalapítóban, ilyenekből sok van, hanem Jézus Krisztusban, az élő Isten Fiában.

Most Jézusról kell beszélnem.

A Bibliában egy csodálatos történetet olvasunk, amely bemutatja a Jézusba vetett megmentő hitet.

Jöjjenek velem gondolatban vissza 2000 évet Jeruzsálem kapui elé, a Golgota halmához, a »Koponya Hegyére«. Ne figyeljenek ott azokra, akik üvöltének és ordítanak! Ne nézzék a római katonákat, akik ott örködnek és az elítélt ruháira kockát vetnek. Nézzenek fel! A középső kereszten függ Isten Fia! Odaszegezve! Arca véres a töviskoronától, amit a fejére nyomtak. Ott függ Jézus. Jobbra tőle egy gyilkos. Azt is elítélték. Balra is van egy. Aztán sötét lesz. Jön a halál. Az egyik gyilkos hirtelen felkiált: »Te ott a középén, azt mondtad, hogy Isten Fia vagy. Ha valóban az vagy és nem hazudtál, akkor szállj most le a keresztről és segíts rajtam is!« Ó, meg lehet érteni. Halálfélelmében az ember mond dolgokat, amiket különben talán nem mondott volna. De aztán megszólal a másik. Jézust kihagyva társához szól: »Még mindig nem félsz Istentől!« Ezzel kezdődik, ha valaki felfogja, hogy Isten szent és rettenetes.

Amikor bombák süvítették városunk felett, az emberek elvesztették önuralmukat. Lehet, hogy az egyház bűne volt, hogy nem mondták meg: Isten rettenetes is tud lenni! Isten leveheti védő kezét rólunk! Még mindig nem félsz Istentől? Odakiálthatnánk nagyváro-

saink népének. »És ti még mindig nem féltetek az Istent?« Szeretnék bekiáltani az irodákba, ahol emberek néha másokon átgázolva jutnak pénzhez: »Még mindig nem féltetek az Istent?« Szeretném a fiataloknak megmondani, akik paráználkodnak: »Az Istent sem féled-e? Hogyan képzelitek ezt? Vakok vagytok?« Azzal kezdődik a valódi hit, hogy az ember megismeri Isten szentségét és félelmetességét.

Ez a lator, ez a gonosztevő most tovább beszél: »Mi méltán vagyunk elítélve, hiszen megérdemeltük.« Ez a második, ami megmentő hitre juttat. Beismerni a saját bűnünket.

Sok emberrel találkoztam, akik ezt mondták nekem: »Nem tudok hinni!« Megkérdeztem őket: »Megértette már valaha, hogy vétkezett Isten ellen?« – »Nem, én jót teszek és nem félek senkitől.« Erre azt feleltem: »Amíg így hazudnak saját maguknak, nem jutnak világosságra!« Nemrég megint találkoztam valakivel, aki kijelentette: »Én jót teszek és nem félek senkitől.« Erre azt feleltem: »Gratulálok! Ezt én nem mondhatom el magamról. Az én életemben sok minden nincs rendben.« Erre azt felelte: »Na jó, ha az ember szigorúan veszi!« – »Ó – mondtam neki –, Isten szigorúan veszi! Ne csapja be önmagát! Nézze, az igazi megmentő hitre csak úgy juthat el, ha a bűnt bűnnek nevezi, ha mocskos szexuális kapcsolatait paráznaságnak, a házasságtörést házasságtörésnek nevezi, ha hazugságait nem mondja többé ravaszságnak, hanem hazugságnak, ha önzését nem igazolja többé önmaga előtt, hanem beismeri, hogy önmagát isteníti – és ez bálványimádás. Ez a második lépés, amely a megmentő hitre vezet, ha bűneimet végre bűnnek nevezem, Isten elé lépek és ezt mondom neki: »Uram, megérdemeltém ítéletedet!« – Borzasztó, hogy a mi időnkben bebeszélnek maguknak az emberek, hogy minden rendben van! Isten egyszer letépi majd az álarcot róluk!

Ez a lator ezután már nem hagyja ki Jézust, hozzá fordul: »Te semmi rosszat nem tettél. Miért függsz itt?« És abban a pillanatban megvilágosodik előtte: »Hiszen Ő értem függ itt. Hiszen Ő az én bűneimet veszi el!« Most már nem tehet egyebet, minthogy felkiált: »Uram, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.« Ez a harmadik dolog. Hiszi, hogy Krisztus őt örökre meg tudja

menteni, hiszen helyettünk hal meg. Erre Jézus azt válaszolja: »Még ma velem leszel a Paradicsomban.«

Látják, ez a megmentő hit, hogy meglátom Isten szentségét, hogy elismerem elveszett voltomat, és hogy Jézust, aki a kereszten értem meghalt, mint egyetlen lehetőséget felismerem. E nélkül a hit nélkül nem lehet az élet kérdéseit megoldani! De ezzel a hittel biztosan célhoz lehet érni!

Szememre vetették már néhányan: »Hiszen ön teljesen egyoldalú!« Erre csak azt felelhetem: »Bocsánat! Csak ez az egy út létezik az életben, a halálban és az ítéletben való megállásra, hogy én mint bűnös, Jézushoz jövök, bűnbánattal neki megvallom a bűnömet, és hiszem, hogy: *»Egy forrás van, melyből fakad büntörölő drága vér. E vér csodás nyugalmat ad, itt bú, baj véget ér. E forrás értem is buzog. Örömmel vallom ezt, Jézus a bűnért áldozott, S enyém is a kereszt.«* Szeretném, ha ezt a mondatot soha nem felejtené el: »Enyém is a kereszt!« Jézus meghalt értem! Ha holnap reggel felkel, csengjen vissza az emlékezetében: »Jézus meghalt értem!« Ha holnap reggel munkába kezd, a zűrzavarban hirtelen gondoljon arra: »Jézus meghalt értem!« Akkor megtörténik, ha Isten kegyelmet ad, hogy imádni fogja Őt, és azt mondja: »Értem! Hiszen akkor szabad hinnem!« Abban a pillanatban, ahogy ezt fel fogja, Isten gyermekévé vált! Jézus azt mondja: »Én vagyok az ajtó, ha valaki rajtam át megy be, az üdvözü!«

Most egy harmadik dolgot kell mondanom. Arról kell beszélnem, amit olyan sokan mondanak nekem: »Na igen, Busch lelkész úr, de éppen azt nem tudom hinni, amit mond! Amíg hallgatom, addig szép, de nem tudom elhinni!« Erre kell most válaszolnom. Azokat, akik így beszélnek, négy csoportba sorolhatnám. Tehát:

3. Emberek, akik nem tudnak hinni

a) mert nem vallásosak

Az első csoportba azok az emberek tartoznak, akik azt mondják nekem: »Én nem tudok hinni, mert nem vagyok vallásos. Ön, lelkész úr, vallásos beállítottságú, de én nem!« Erre mindig csak azt

felelhetem: »Én sem vagyok vallásos.« Kevéssé érdekel a harangzúgás, a tömjén és hasonlók. Örülök, hogy az utóbbi években Eszenben mindig olyan teremben prédikálhattam, ahol csak egy rendes fúvószenekar volt. Nem volt orgona, nem voltak harangok – és nekem nem hiányzott semmi. Nem vagyok ellene, de nincs is rá szükségem. Ennyire nem vagyok vallásos!

Amikor Jézus, Isten Fia a Földön járt, voltak nagyon vallásos emberek, írástudók, papok, farizeusok. Csupa nagyon vallásos ember. Például liberálisan vallásos emberek voltak a szadduceusok. Ezek azok, akik ma Istent a természetben keresik. A náci időkben ezt mondták: »Zászlóinkon Isten neve leng.« Ezek is vallásosak. Ilyen vallásos emberek feszítették meg Jézust. Nem illett bele a kacetjaik közé. Aztán voltak egyáltalán nem vallásos emberek: utcalányok, feketézők – a Biblia vámszedőknek nevezi őket –, iparosok, akiket teljesen lefoglalt a hivatásuk, mert a kenyérükért harcoltak; egy előkelő férfi, Zákeus, aki pénzt harácsolts össze, egyre többet. Csupa teljesen nem vallásos típusok. Ezek Jézushoz találtak! Hogy lehet ez? Mert tudták: »Vétkeztünk Isten ellen. Semmi sincs rendben az életünkben. Jön a Megváltó, aki Isten gyermekévé tesz bennünket!« És hittek Benne.

Az Úr Jézus nem azért jött, hogy a vallásos emberek még vallásosabbá legyenek, hanem azért, hogy a bűnösöket a halálból és a pokoltól megmentse, hogy őket Isten gyermekeivé tegye! Ha vannak emberek, akik azt mondják, hogy ők nem tudnak hinni, mert nem vallásosak, akkor csak azt tudom nekik mondani: »A legnagyobb esélyeik vannak arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek! Bűnösök vagyunk, ezt jól tudjuk, de: »Jézus meghalt értem!« Még egyszer mondom: Jézus nem azért jött, hogy a vallásosakat még vallásosabbá tegye, hanem hogy az elveszett bűnösök Isten gyermekeivé váljanak!

b) mert nem akarnak hinni

A második csoport azokból áll, akik bár mondják: »Én nem tudok hinni!«, de valójában, ha egészen becsületeselek akarnának lenni, be kellene vallaniuk: »Én nem is akarok hinni!« Mert ha hitre jutná-

nak, akkor egész életüknek meg kellene változnia. Ezt nem akarják. Tudják, hogy semmi sincs rendben az életükben. Ha azonban Isten gyermekeivé lennének, akkor a világosságra kellene jönniük. Nem, ezt nem akarják. Aztán a kollégáik esetleg furcsán néznének rájuk! Mit mondanának a hozzátartozók, ha egyszerre keresztvénné lennének? Nem, akkor inkább nem! Ha olyan emberekkel találkoznak, akik azt mondják: »Nem tudok hinni!«, akkor jól nézzék meg őket, hogy nem azt akarják-e mondani: »Én nem is akarok hinni!«

Van a Bibliában egy megrázó történet. Ott ül Isten Fia, az Úr Jézus az Olajfák hegyén. Előtte verőfényes napsütésben Jeruzsálem városa. Szemben emelkedik a templomhegy, rajta a gyönyörű templom, amelyről még a pogányok is azt mondták, hogy a világ csodái közé kellene sorolni. Mindez előtte terül el. Egyszerre azonban ijedten látják tanítványai, hogy Jézus arcán könnyek gördülnek végig. Csodálkozva és kérdően néznek rá. Akkor az Úr Jézus így kiált fel: »Jeruzsálem, Jeruzsálem! Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, ahogy a tyúk egybegyűjti a csirkéit szárnya alá; de ti nem akartátok! Íme, elhagyott lesz a ti házatok!« Most Isten ítélete alatt álltok! Ez a Biblia legmegrázóbb szavai közé tartozik: »Ti nem akartátok.« Jeruzsálem lakói is azt mondták: »nem tudunk hinni!« De egyszerűen nem akartak hinni!

Aki nem akar hinni, annak nem is kell! Az egyházban még mindig sokféle kényszer van. Isten országában azonban csak teljes önkéntesség van. Aki Isten nélkül akar élni, megteheti! Isten felkínálja önmagát nekünk, de szabad visszautasítanunk. Akar Isten nélkül élni? Megteheti! Akar Istennel való békesség nélkül élni? Szabad! Akar imádság nélkül élni? Tessék! Akar Biblia nélkül élni? Kérem! Akarja Isten parancsolatait félrelökni? Lehet! Akarja a vasárnapokat megszentelteleníteni, paráználkodni, részegeskedni, hazudni, lopni? Lehet! Aki ezt a Megváltót, akit Isten küldött, hogy bűnösöket mentsen meg, nem akarja, az visszautasíthatja Őt. Aki a pokolba akar jutni, annak szabad az út! Istennél nincs kényszer. Csak legyenek kérem tisztában azzal, hogy a következményeket viselniük kell. Isten Jézus által bűnbocsánatot és

békét kínál fel önöknek. Mondhatják: »Nincs rá szükségem! Nem akarom!« Akkor eszerint szabad élniük! De ne gondolják aztán, hogy életük utolsó 5 percében – haláluk idején – még el tudják fogadni azt, amit Isten egész életükön keresztül kínált. Elutasíthatják Isten békeajánlatát Jézusban, de akkor az egész örökkévalóságon át Istennel való békesség nélkül kell élniük. És ez a pokol!

A pokol az a hely, ahol végérvényesen megszabadulhat az ember Istentől. Ott talán akarnának imádkozni, de már nem tudnak! Talán szeretnének Jézushoz kiáltani, de már nem jut eszükbe a neve. Nem kell elfogadniuk, amit mondok, elmulaszthatják a Jézushoz való megtérést, de legyenek tisztában vele, hogy ezzel a poklot választották! Teljes szabadságuk van!

»És ti nem akartátok!« – mondta Jézus a jeruzsálemieknek. Nem kényszerítette őket. De amit választottak, az iszonyú volt!

c) mert annyi nehézségen mentek át

A harmadik csoport azokból áll, akik azt mondják: »Nem tudok hinni!« És mindig egy különös mondatot mondanak eléje. Ezt a mondatot sohasem hallottam nőktől, ezt férfiak mondják, így hangzik: »Lelkészes úr, én annyi mindent éltem át, én már nem tudok hinni!« – Megkérdezem: »De hát mit élt át? Az én életem sem volt unalmas!« – »Hát igen ... én annyi mindent éltem át, már semmiben sem tudok hinni!« Ez a mondat, mint kísértet jár körbe a férfiak világában. Ilyenkor kinevetem a férfiakat, és azt mondom: »Elhiszi azt, ami a menetrendben áll és mindazt a felvilágosítást, amit egy rendőr ad?« – »Igen!« – »Akkor ne mondja többé, hogy már nem hisz semmiben, hanem mondja azt, hogy semmit sem hiszek, kivéve, ami a menetrendben áll, és amit a rendőr mond« – és így tovább. Csak azt tudom mondani: »Nézzé, az én életemben – amely tele volt bűnnel, piszokkal, sötétséggel és tévedéssel – eljött Jézus. Akkor rájöttem, hogy Ő Isten Fia, az Ő küldöttje. Átadtam az életemet annak, aki olyan sokat tett értem: Jézusnak. Ha már igazán senkinek és semmit nem tud hinni, higgyen abban, aki az életét adta önért! Őbenne hihet, igen, elhiheti, amit mond. Annyi mindent hisz, csak éppen annak az egynek mondja azt, hogy »nem,

nem!«, akiben teljes bizalommal hinni lehet, amit még senki nem bánt meg? Ez furcsa! És még azt mondja, hogy olyan sokat élt át? Még nem élt át eleget!«

d) mert megbotrátkoznak valamin

A negyedik csoportja azoknak, akik nem tudnak hinni, egy különleges társaság. Ezek az emberek állítólag azért nem tudnak hinni, mert például megbotrátkoznak az egyházon, az egyház tanításán.

Egy fiatal egyetemi hallgató nő ül előttem, ezt mondja: »Természettudományt tanulok.« – »Jól van, kisasszony, hát mit kíván?« Így válaszol: »Lelkészség, hallottam egyik előadását. Érzem, hogy önnek van valamije, amire nekem is nagy szükségem lenne, de én nem tudok hinni. Nem tudom lenyelni az egyház sok dogmáját és előírásait. Úgy érzem, mintha egy köteg száraz szénát kellene lenyelnem.« Nevettem és ezt válaszoltam: »Kisasszony, önnek nem kell száraz szénát nyelnie! Hallott már Jézusról?« – »Igen« – mondta. – »Mit szólna hozzá, ha azt mondanám, hogy Jézus hazug!« – »Nem« – mondja –, azt nem hiszem.« – »Hiszi, hogy Jézus igazat mondott?« – »Igen, azt elhiszem.« Akkor tovább kérdezem: »Kisasszony, van olyan valaki, akinek ezt merné mondani: hiszem, hogy te soha nem hazudtál?« – »Nem, ezt nem tudnám senkinek se mondani.« – »Látja kisasszony, ön máris hisz, bizalmat szavazott Jézusnak. Így kezdődik. Ő igazat mond. A Biblia kijelenti: »Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül valóságos (igaz) Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust!« Önnek nem kell dogmákkal vagy egyházi előírásokkal küszködnie. De a világ ködéből valaki ön felé jön. Egyre világosabban láthatja a kezén a sebeket és a töviskorona véres jeleit, amelyek arról beszélnek, hogy Ő vette magára az ön bűneit, és szerette önt, amikor még senki sem szerette önt. Nyíljék meg a szeme Jézusra, hogy mondhassa: »Meváltóm, Uram és Istenem!« – Hinni nem azt jelenti, hogy dogmákat nyelünk le, mint valami száraz szénát, mert a pap azt mondta. Hinni azt jelenti: Jézus Krisztust felismerni!«

Valaki azt mondta: »Én nem tudok hinni, mert a lelkészek, a papok ... és aztán mondja vég nélkül a történeteket a lelkészekről. Az egyiknek női voltak, a másik meglógott a kasszával. Mindennütt történt valami a lelkészek körül. »Hát hogy higgyek még?« – mondják. Én magam is elpirulok, mert ismerem saját magamat. Bár nem léptem meg a kasszával, de ha az emberek ismernének, akkor engem sem vennének komolyan. Mit lehet hát erre mondani? Sehol sincs megírva a Bibliában: higgy a te lelkészedben, és üdvözlés. A Bibliában ez áll: »Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözlés!« A lelkész – igen, tudom, vannak másfélék is –, ha valamennyire is a helyén van, akkor útjelző lehet Jézushoz! Egy útjelző-táblánál nem zavar, ha egy kicsit görbe és ferde, vagy ha az eső kicsit lemosta rajta a felírást. Csak láthassam, hová mutat. Én nem is hallgatnék meg olyan lelkészt, aki nem útjelző Jézushoz, Isten megfeszített és feltámadt Fiához. Azonban nem bosszankodom az útjelzőn, aki nekem az utat és a célt megmutatja, hanem végigmegyek az úton a célig. Ezt a célt így hívják: »*Jézus eljött, a kegyelem forrása.*« Ezzel akar az utolsó ítéletkor Isten elé állni: »Uram, nem fogadtam el az általad felkínált üdvösséget, nem fogadtam el a bűnbocsánatot, mert a lelkész nem ért semmit?« Így akar Isten elé állni? Ez olyan, mintha egy fiú azt mondaná: »Úgy kell az apámnak, hogy a kezem lefagyjon! Miért nem vesz nekem kesztyűt?«

Nem, barátaim, nincs igaza annak, aki azt mondja: »Én nem tudok hinni.«

Van Jézusnak egy nagyszerű mondata. Így hangzik: »Ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, megismerheti e tanításról, vajon Istentől van-e?« A kérdés az, hogy el akarok-e kezdeni engedelmeskedni a legcsekélyebb igazságnak, amit az Ő akaratából megismertem, és akarok-e aszerint is cselekedni? Akkor továbbjutok.

4. Mit tehet az ember, ha nem tud hinni?

Végezetül szeretném ezt néhány mondattal megvilágítani:

a) Kérjen Istentől világosságot!

Hiszen Ő ott van ön mellett. Mondja neki: »Uram, engedd, hogy végre hitre jussak. Engedj világosságot látnom!« Ő meghallgatja ezt az imádságát!

b) Számoljon Isten jelenlétével!

Jézus itt van! Csendesedjen el, és mondja neki: »Uram, Jézus, neked akarom adni az életemet.« Így tettem én is, amikor teljes istentelenségemben megijedtem Istentől, és azután Jézusról hal-lottam.

c) Olvassa a Bibliát!

Töltsön mindennap legalább egy negyedórát egyedül Jézussal! Ilyenkor olvasson a Bibliából, és hallgassa meg, hogy Isten mit akar mondani önnek. Odafigyeléssel olvasson! Azután kulcsolja össze a kezét, és mondja: »Úr Jézus, olyan sok mondanivalóm van a számodra. Nem tudom rendbe hozni az életemet, Te segíts nekem!«

d) Keressen közösséget!

Keressen kapcsolatot olyan emberekkel, akik szintén komolyan keresztyének akarnak lenni! Ne maradjon egyedül! Nincsenek ma-gányos vándorok a menny felé vezető úton. Keressen kapcsolatot keresztyénekkal, akik ugyanazt az utat járják!

HOGYAN BOLDOGULJUNK AZ ÉLETTEL, HA BŰNEINK ÉS MULASZTÁSAINK ÁLLANDÓAN KÍSÉRNEK BENNÜNKET?

Württembergben gyakran hallunk ilyen szólást: »Most komollyá válik a helyzet!« Én is szeretném témánkhoz hozzámondani: »Most komollyá válik!«

»Hogyan boldogulunk az életünkkel, ha a bűn és a mulasztás szüntelen kísér?« Először ezt kell mondanom: »Ha bűn és mulasztás szüntelenül kísér«, ez így nem áll, hiszen a bűnt és a mulasztást önök csinálják. Ezért vagyok olyan boldog, hogy beszélhetek egy nagyszerű dologról, egy ajándékról, amely az embert túláradóan boldoggá és gazdaggá teszi. Ezt nem lehet sehol megvenni, a Föld egyetlen országában sem. Ha milliárdos lenne, és minden pénzét kész lenne az asztalra letenni, akkor sem tudná megvenni. Ezt kapcsolatok útján sem lehet megszerezni, hiszen manapság sok mindent, amit nem lehet vásárolni, kapcsolatok által szerez be az ember. De ezt a csodálatos dolgot, amiről én beszélek, semmiféle kapcsolat révén nem tudja megszerezni. Nincs lehetőség arra sem, hogy magunk szerezzük be. Ezt csak ajándékként lehet megkapni. Ezt a csodálatos, nagy és dicsőséges valamit, amiről beszélek, és amit sem megvásárolni, sem összeköttetések által beszerezni nem lehet, így nevezik: »Bűnbocsánat!« És akkor felmerül a kérdés:

1. Szükségem van-e rá?

Meg vagyok győződve arról, hogy hallgatóim fele azt mondja erre: »Bűnbocsánat? Nem igénylem!« Egy fiatalember nemrég így magyarázta ezt nekem: »Hiszen, mi olyan időben élünk, amelyben a reklámmal ébresztik az igényt. Dédapáink még semmit sem tudtak rágógumiról és cigarettáról. A tévében, a rádióban és a plakátokon át közölt sok reklám lassanként odajuttatott bennünket, hogy azt hisszük, valamilyen tárgy nélkül már nem is élhetünk. Felébredtünk valamilyen igényt, aztán lehet árusítani.« Majd így folytatta a

fiatalember: »Ezt csinálja az egyház is. Az egyház megmagyarázza az embereknek: Szükségük van bűnbocsánatra! – azután eladja ezt nekik. Érti? Semmi igényünk sincs rá – de maguk felkeltik az igényt, hogy aztán megszabaduljanak a portékájuktól!« – Így van ez? – Ha most ön az utcán valakivel szóbaállna: »Jó napot! Hogy hívják?« – »Meier!« – »Meier úr, szüksége van bűnbocsánatra?« Akkor Meier úr azt feleli: »Ostobaság! 2000 márkára van szükségem, és nem bűnbocsánatra!« – Igaz ez? Felkeltünk egy igényt, ami nem is létezik, hogy azután a Bibliával válaszoljunk rá?

Mondom önöknek, ez szörnyű tévedés, igen nagy tévedés. Semmire sincs nagyobb szükségünk, mint bűnbocsánatra! Aki azt hiszi, hogy nincs szüksége rá, az nem ismeri a szent és igazságosan ítélő Istent. Olyan sokat beszéltek Isten szeretetéről, hogy már nem is tudjuk, hogy Isten – így mondja a Biblia – az igazságosan ítélő Isten! Úgy ébredtem fel bűnös életemből, hogy egyszerre megértettem: Istentől félnem kell. Aki azt mondja, hogy nincs szüksége bűnbocsánatra, annak nincs fogalma az élő Istenről, aki testünket, lelkünket a pokolba vetheti. Igenis: örökre el lehet veszni! Ezt Jézus mondja. Ő pedig tudja. Ha az egész világ ezt mondja: nem hiszük el – akkor hát az egész világ el fog veszni. Jézus tudja, mi van a függöny mögött. Ő nyomatékosan figyelmeztet rá, hogy el ne vesszünk. Itt állunk bűneinkkel, és azt merjük mondani: »Nincs szükségünk bűnbocsánatra! Az egyház csak felébreszt egy igényt, ami nem is létezik?« Ostoba beszéd! Semmire nincs nagyobb szükségünk, mint bűnbocsánatra!

Ezzel kapcsolatban el kell mondanom egy élményemet. Zürichben egyszer egy összejövetelt tartottam a kongresszus épületében. Óriási tömeg volt, sokan csak a fal mellett állva kaptak helyet. Feltűnt nekem két úr, akik vidáman csevegtek. Látszott rajtuk, hogy csak kíváncsiságból jöttek el. Egyiküknek szép kis szakálla volt, és azt gondoltam: Kár, hogy én nem hordhatok ilyet! Amikor előadásomat elkezdtem, elhatároztam, úgy fogok beszélni, hogy ez a két úr is odafigyeljen. Valóban nagy érdeklődéssel kísérték beszédemet, de abban a pillanatban, amikor először beszéltem bűnbocsánatról, láttam, amint a szakállas úr, gúnyosan mosolygott

és valamit a szomszédja fülébe súgott. Ők ketten messze álltak, így nem hallottam, mit mondott, de valamit arcjátékából megértettem. Effélét mondhatott gúnyolódva: »Bűnbocsánat? Jellegzetes papi fecsegés! Te jó ég!« Közben azt gondolhatta: »Hiszen nem vagyok gonosztevő! Talán csak nincs szükségem bűnbocsánatra?« Ugye ön is így mondja? »Hiszen nem vagyok gonosztevő.« Tehát valami ilyesfélét mondhatott. Ekkor szinte dühös lettem. Tudom, hogy a düh Isten előtt nem helyes dolog, de mégis bosszankodtam. »Pillanat! – mondtam. – Egy fél perc szünetet tartok, ezalatt kérem, mindenki feleljen magának igennel, vagy nemmel arra a kérdésre, amit most felteszek: Le akar mondani mindörökre a bűnbocsánatról, mert nincs szüksége rá? Igen vagy nem?« Azután több ezer emberrel egy fél percig teljesen csöndben voltam. Egyszer csak látom, hogy a szakállas férfi elsápad és nekitámaszkodik a falnak. Ennyire megijedt a fickó! Biztosan rájött: »Most azt mondom, nem vagyok gonosztevő. De ha majd meghalok, ha komollyá válik a helyzet, akkor feltétlenül szeretnék bűnbocsánatot kapni. Nem akarok örökre lemondani róla.« Önök sem! Vagy mégis?

Van egy mondat, amit nagyon sokszor hallottam életemben: »Jót teszek, s nem félek senkitől!«. De gondolják meg: még sohasem hallottam ezt 40 éven aluli emberektől. Egy fiatalember egészen pontosan tudja, hogy életében sok véték van. Csak ha már teljesen elhallgattattuk a lelkiismeretünket, akkor vagyunk képesek ilyen hamis dolgokat kimondani. Ha valaki ezt mondja nekem: »Jót teszek, s nem félek senkitől!«, akkor azt felelem neki: »Te elmúltál 40 éves, és kíméletlenül elhallgattattad a lelkiismeretedet!« Amíg ugyanis van lelkiismeretünk, addig nagyon is jól tudjuk, hogy semmire sincs olyan nagy szükségünk, mint bűnbocsánatra!

Néhány évvel ezelőtt fellépett Essenben Bill Haley, egy ›modern‹ muzsikus. Fiatalok ezrei gyűltek össze, hogy őt és zenekarát hallják. Az első számnál elkezdték lassan, de módszeresen tönkretenni az egész termet. A kár hozzávetőleg 60 000 márka volt. Egy fiatal rendőr azt mondta nekem ezzel kapcsolatban: »Elöl ültem, és meg kellett fogódkodnom a székből, különben én is részt vettem volna mindenben.« Másnap a belvárosban jártam, és három olyan-

forma fiatal láttam, mint akik feltehetően ott voltak. Odamentem hozzájuk és azt mondtam:

»Jó napot! Fogadjunk, hogy tegnap este ti is ott voltatok Bill Haley-nél!« – »Persze, hogy ott voltunk, lelkész úr!« – »Ó – mondom – ismerjük egymást? Milyen szép! Mondjátok csak – én ezt nem értem – tulajdonképpen miért törtétek össze a termet?« Erre azt a választ kapom: »Ó, Busch lelkész úr, csupa kétségbeesésből!« – »Micsoda? – kérdezem – kétségbeesés? Min estetek kétségbe?« Erre azt felelték: »Hát azt mi sem tudjuk ...«

Volt egy nagy dán teológus és filozófus, Sören Kierkegaard. Saját életéből beszélte el, hogy gyermekkorában gyakran sétált az édesapjával, aki néha megállt, és elgondolkozva nézte a fiát: »Kedves gyermekem, benned valami csendes kétségbeesés van.« Amikor ezt olvastam, arra gondoltam, ha az ember 40 éve nagyvárosi lelkipásztor, akkor tudja, hogy ez tulajdonképpen mindenkire vonatkozik.

Most megkérdezem önöket: ismerik ezt a belső kétségbeesést? Megmondom, honnan ered. Tegyük egy fölfedező utat a saját szívünkbe!

Egy példát mondok: mint Ruhr-vidéki lelkész, többször utaztam a bányák aknáiban. Érdekes dolog ez. Kap az ember egy munkaruhát, feltesz egy védősisakot, és aztán száguld a szállítókosárban a mélybe, pl. a 8. tárnába. Tovább is megy? Igen, de tovább nem utazik az ember, mert azon túl lent van a »mocsár«, ahol az aknavíz összegyűlik. Ezt nevezik a bányászok mocsárnak. Amióta Essenben vagyok, egy alkalommal elszakadt a szállítókötel, és a kosár lezuhant a mélységbe, a mocsárba. Félelmetes!

Ez a bányában levő »mocsár« rávilágított nekem valamire az emberekkel kapcsolatban. Tudják, hogy a mi életünkben is van több »akna«? Kívülről például egészen vidámnak látszunk, de belül másképp áll a dolog. Lehet mosolyogni, és mégis halálosan szomorúnak lenni. Lehet úgy tenni, mintha az ember játszva oldaná meg élete problémáit, de a lelki életünkben egészen lent, a szívünk mélyén mély kétségbeesés uralkodik. Ezt mondják az orvosok, a filozófusok, a pszichológusok, a pszichiáterek. Erről beszélnek a

filmek, a regények. Elképesztő, hogy a kétségbeesés és a félelem néha milyen fokot ér el. Egy pszichiáter mondta nekem: »Nem is sejti, milyen sok a pácienseim között a fiatal!« A legtöbb ember azonban nem is kérdezi, hogy miért van mindez, hanem megpróbál szabadulni tőle – pl. kábítószerrel. De okosabb a tényekkel szembenézni.

Hogy szívünk legmélyén kétségbeesés lakik, ez látszólag a mi korunk felfedezése. Bámulatos azonban, hogy a Biblia ezt már 3000 évvel ezelőtt megállapította: »Csalárdabb a szív mindennél ...« És nézzék, a Biblia megmondja nekünk azt is, miért van így. Néhány okot megnevez, pl.: hogy a bűneset óta távol vagyunk Istentől, kívül vagyunk a tulajdonképpeni életelemünkön – hiszen tudják: Isten a mi életelemünk! – és hogy alapjában véve félünk az élő Isten ítéletétől. Szívünk mély kétségbeesésének legfontosabb oka azonban a bűnünk, amivel Isten ellen vétkeztünk! Ez életünk nagy problémája, amellyel egyedül nem tudunk megbirkózni! Ezt tudjuk, ezért van a mély kétségbeesés a szívünkben.

Szükségünk van bűnbocsánatra? Természetesen! Semmire sincs nagyobb szükségünk, mint a bűnbocsánatra!

De hát mi a bűn? Minden elszakadás Istentől – bűn. Már mint bűnösök születtünk. Hadd mondjak erre egy példát:

A háború alatt egy Angliában született gyermek biztosan nem volt ellenséges érzelmű irántunk, németek iránt, de az ellenséges táborhoz tartozott. Így születünk természetünknel fogva abban a táborban, bele abba a világba, amely ellenséges Istennel szemben. Így már természetünknel fogva távol vagyunk Istentől. Aztán mindinkább távolodunk tőle azzal, hogy falat építünk bűneinkből. Isten minden egyes törvényének átlépése olyan, mint egy kő, amellyel a falat felépítjük. A bűn tehát irtózatos valóság.

El kell mondanom önöknek, hogyan értettem meg először, hogy a bűn irtózatos valóság, és azt is, hogy egyetlen bünt sem lehet jóvátenni. Apám csodálatos ember volt, nagyon jó kapcsolatban voltunk egymással. Egy napon éppen házuk padlásszobájában vizsgámra készültem, amikor letről hívott: »Wilhelm!« Erre kidugtam a fejemet és megkérdeztem apámat: – »Mi van? Ég a ház?«

– Azt felelte: »A városba kell mennem. Nem kísérnél el? Kettesben mégis kellemesebb!« – »Ó, papa – kiáltottam le –, most éppen nagyon sok tanulnivalóm van, most nem érek rá.« – »Akkor egyedül megyek« – mondta. Két hét múlva meghalt. Az volt nálunk a szokás, hogy a halottat a házban ravatalozták föl, és mi fiúk felváltva őrseget álltunk a nyitott koporsónál. A csendes éjszakában egyedül ültem a nyitott koporsónál. Mindenki aludt. Egyszer csak eszembe jutott, hogyan kért két héttel ezelőtt az édesapám, hogy kísérem őt a városba. Én azonban »nem«-et mondtam! Ránéztem és azt mondtam: »Ó, apám, csak kérnél még egyszer erre! Ha akarod, hogy száz kilométert menjek veled, megteszem!« De a szája néma maradt. Ekkor megértettem: ez a kis szeretetlenség szörnyű valóság, amit az egész örökkévalóságban sem tehetek már meg nem történté.

Mit gondolnak, mennyi véték van az életünkben? Mennyi mulasztás?! Hogyan lehet úgy élni, ha állandóan bűn és mulasztás terhel bennünket? Bűnbocsánat nélkül nem tudunk élni!

És a halálban? Hogy van ez? Magával akarja vinni minden vétékét az örökkévalóságba? Gyakran elképzelttem, hogy milyen a halál, hiszen már egyre közelebb vagyok hozzá. Talán egy kedves kezet még megszorítok, aztán jön az a pillanat, amikor ezt is el kell engednem. Akkor életem hajója már úszik a nagy csendben Isten elé, az Ő színe elé. Higgyék el, egyszer Előtte fogunk állni! Minden vétékünkkel, minden mulasztásunkkal ott állunk majd az élő és szent Isten előtt! Rémületes dolog lesz, amikor rájön valaki: minden vétkemet és minden mulasztásomat magammal vittem!

Szükségünk van bűnbocsánatra? Semmire sincs nagyobb szükségünk ennél, még a mindennapi kenyérnél is fontosabb!

2. Hol található ilyesmi egyáltalán?

De hát létezik az, hogy a múltat eltörli valaki? Ha igen, hol találjuk meg?

Elmeséltem az apámmal átélt történetet. Vétkemet soha többé nem tehetem jóvá. Értik? Alapjában véve azonban semmit sem tehetünk jóvá! Isten előtt megmarad a bűnünk következménye! A

számlát benyújtják nekünk! Volt egyszer egy férfi, Júdásnak hívták; elárulta Megváltóját 30 ezüst pénzért. Aztán hirtelen rájött, hogy ez helytelen volt! Elment azokhoz, akiknek elárulta Őt, visszavitte a pénzt és azt mondta: »Gonoszul cselekedtem. Vegyétek vissza a pénzeteket! Jóvá akarom tenni!« – Ekkor vállukat vonogatták, és azt mondták: »Mi közünk hozzá? A te dolgod!« Fordulhatnak, akihez akarnak, mindenki azt fogja mondani: »A te dolgod.«

Lehetséges-e mégis, mindezek ellenére, hogy a bűnt és a mulasztást semmissé tegyék? De hát hol létezik ilyesmi? Hol van bűnbocsánat?

Barátaim, a Bibliában említett férfiak kórusban válaszolnak, újjongó kórusban, a kezdettől a végéig, az Ószövetségtől az Újszövetségig, ez a Biblia alapelődjaja: van bűnbocsánat! Hol?

Jöjjenek velem gondolatban Jeruzsálem kapui elé, a Golgota hegyére. Nem törődünk a néptömeggel, sem a két bűnözővel jobb és bal felől, sem a római katonákkal, hanem csak Azzal, aki a középen a kereszten függ. Ki ez a férfi ott a középen? Nem közülünk való. Egyszer nagy néptömeg előtt így szólt: »Ki vádol engem bűnnel?« Akkor senki sem tudott egyetlen bűnt sem ráterhelni. (Közülünk senki sem merné megkockáztatni, hogy ilyet kérdezzen.) Aztán perbe fogták, ahol római bírák és a zsidó főpapi-tanács kihallgatta. Semmi vádat nem találtak ellene. Ő nem közülünk való, neki nincs szüksége bűnbocsánatra. De Ő függ fönn a kereszten! Ki ez a férfi? Ő nem az embervilágból jött, hanem Isten világából, egy másik dimenzióból jött hozzánk. Jézusról beszélek, Isten Fiáról. Ő függ ott a kereszten! Miért? Hogyan? Barátaim, Isten igazságos: meg kell büntetnie a bűnt. Így a mi bűnünket Jézusra vetette, a mi bűnünkért rajta hajtotta végre az ítéletet! »Békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulunk meg.« Ez a Biblia nagy mondanivalója: Isten ítéletét, a mi bűneink büntetését Jézus vállalta magára, hogy mi békességre jussunk! Ezért kaphatunk bűnbocsánatot!

Hol szabadulhatok meg a bűneimtől? Hol nyerek békességet Istennel? Jézus keresztye alatt. »Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának a vére megtisztít minket minden bűntől.« Bárcsak megértenénk ezt!

Érdekes könyv jelent meg az amerikai William L. Hull-tól. Ő volt az a lelkész, aki Adolf Eichmann, a több millió ember haláláért felelős tömeggyilkost fogsága alatt tizenháromszor meglátogatta, és hosszú beszélgetéseket folytatott vele. Utolsó szavait is hallotta, elkísérte a bitófáig, és ott volt, amikor hamvait a Földközi-tengerbe szórták. Beszélgetéseik tartalmát »Harc egy lélekért« címen hozta nyilvánosságra. Könyvének elején ezt mondja: Célom e szörnyű bűnös lelkének a megmentése volt, hogy ne jusson a pokolba. Megrázó, ahogyan ez az ember, aki íróasztala mellől emberek millióit gyilkoltatta meg, és borzalmas szenvedést hozott a világra, az utolsó percéig azt mondta: Nincs szükségem senkire, aki értem meghal. Nincs szükségem bűnbocsánatra. Nem is akarom.

Amikor Hull Eichmannal beszélt, majdnem megborzadt attól, hogy ennek az embernek bűnbocsánatot kínáljon Jézus vére által. Megkaphatta volna egy ilyen ember is bűnei bocsánatát? Igen! Igen! »Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának a vére megtisztít minket minden bűntől.« – De bűneimet meg kell vallanom, el kell mondanom Neki, aztán fel kell nézнем a keresztre, és felfogom:

*»Egy forrás van, melyből fakad büntörlő drága vér.
E vér csodás nyugalmat ad, itt bú, baj véget ér.
E forrás értem is buzog, örömmel vallom ezt,
Jézus a bűnért áldozott. Enyém is a kereszt.«*

A Biblia mindig új képeket használ, hogy világossá tegye, hogyan bocsát meg bűnöket a megfeszített és feltámadott Úr Jézus. Hiszen nem maradt a halálban, hanem harmadnapon feltámadt; ezt emlémem, mindannyian tudják, hogy Ő él.

A Biblia Jézust a jótállóhoz is hasonlítja. Aki kezességet vállal, az elkötelezi magát, hogy értem helytáll, ha nem tudok fizetni. Valakinek fizetnie kell! Ez az élet törvénye. Istennel szemben minden bűn egy adósság. A Biblia kimondja: »A bűn zsoldja a halál.« Isten a bűneink áraként halálunkat követeli. De jön Jézus, és halálba megy helyettünk a bűneinkért, hogy nekünk életünk legyen. Ő a mi kezeseink Isten előtt. Ez a jogerős valóság: Vagy saját maga fizet

meg mindenki a bűneiért – a pokolban, vagy most Jézushoz jön és ezt mondja: »Úr Jézus, elfogadom, hogy Te értem kifizetted a büntetést.« Woltersdorf egyik énekében így tesz bizonyosságot: *»Én nem mondhatok mást el, / hogy jött egy áldozat, / ki átokfára ment fel, / és szenvedett sokat. A bűnöm vette teljesen, / s nem nyomja lelkem / most már még egy porszemnyi sem.«*

A Biblia használja a rabszolga-felszabadítás képét is. Egy ember a rabszolga-kereskedő karmába kerül. Önmagát nem tudja kiváltani. Ekkor jön egy barátságos úr a rabszolgapiacra, meglátja ezt a rabszolgát. Szívében szánalom ébred iránta és megkérdezi: »Mibe kerül ez a rab? Én megveszem, és szabaddá teszem.« Melyik pillanatban lesz a rabszolga szabaddá? Ha az utolsó fillért is kifizették érte.

Az Úr Jézus önért a Golgotán az utolsó fillért is kifizette! Most elmondhatja: »Úr Jézus, most odateszem eléd a bűneimet, és hiszem, hogy te azokat mind eltörölted.« Jézus kivált a rabságból, a bűn rabszolgáit drága áron felszabadítja. Philipp Friedrich Hiller így énekel: *»Bűneim megbocsátva, ez az élet forrása a gyötrött léleknek. S mindez Jézus nevében ...«*

Mindig újabb képekben beszél a Biblia. Használja a kiengesztelés hasonlatát. Azt a legsötétebb pogány is tudja, hogy kiengesztelésre szüksége van. Ezért van minden vallásban egy sereg pap, aki az engesztelő áldozatot bemutatja. Isten azonban csak egyetlen engesztelő áldozatot ismer el: »Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét.« Sok pap sok áldozatot mutatott be, Jézus azonban nemcsak a főpap, aki Istent kiengeszteli, hanem egy személyben Ő maga az az áldozat, amely Istennel kiengesztel! Egyedül Ő szerezhethet számunkra engesztelést Istennél.

Albert Knapp ezt mondja egyik énekében: *»Mindig szemem előtt álljon, Ahogy Ő, mint csendes Bárány függött a keresztnék fáján, Hogy engem feloldozzon, s »Elvégeztem«-et kiáltson.«*

Egy másik bibliai kép erről a megmosás. Itt azt írja az egyik keresztyén a másíknak: »Ő szeretett bennünket és megmosott az Ő vére által.« Ismerik a tékozló fiú történetét, aki végül a legnagyobb mocskba jutott: a disznókhoz! Hányan jutottak el így a

disznókhoz! Erre csak azt lehet mondani: kár értük! De aztán magába szállt az elveszett fiú, és hazaszaladt az apja karjaiba. Nem mosakodott meg előbb, nem vett új ruhát és cipőt, úgy ment, ahogy volt. Aztán az apja megmosta, és új ruhába öltöztette. – Sokan azt hiszik, előbb jónak kell lenniük ahhoz, hogy keresztyének lehessenek. Ez végzetes tévedés. Olyan mocskosan és szennyesen, ahogy vagyunk, jöhetünk Jézushoz! Milyen piszkos a mi életünk! Jöjjön Jézushoz, úgy ahogy van! Ő tisztára mossa! Ő mindent újjá tesz! »Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minden bűntől!« Erről tesz bizonyosságot János apostol. Így tehetünk mi is bizonyosságot erről.

Nem tudom most a Biblia minden hasonlatát bemutatni, de azt gondolom, hogyha önök maguk is elkezdik a Bibliát olvasni, akkor a bűnbocsánat drága üzenetét egyre jobban megismerik.

Hogyan harcoljam meg az élet harcát, ha bűneim és mulasztásaim szüntelenül kísérnek? Mert így nem jöhetek rendbe. Csak akkor jutok egyenesbe, ha Jézust megtaláltam, és bűneim bocsánatát Őáltala megtapasztaltam. Akkor megszűnik a mély félelem és kétségbeesés. Jézusnak kiszolgáltatni magunkat nem valami sötét, borzasztó dolog, hanem éppen így kerülünk ki a félelem pincéjéből Isten kegyelmének ragyogó tavaszi napsütésébe. Ezt szívemből kívánom önöknek.

Tehát: Szükségünk van bűnbocsánatra? Igen! Hol kapjuk meg? Jézusnál, a megfeszített és feltámadott Megváltónál.

3. Hogyan jutok hozzá?

Most talán azt gondolja valaki: »Hiszen ez óriási! Gyönyörű dolog lehet bűnbocsánatot kapni! De hogyan? Egyetlen újság sem ír róla, a modern regényekben sem esik szó róla, a filmek sem mondják meg, hogyan kapom meg.« Valóban, hát hogyan kapom meg?

Itt nehezen tud az egyik ember a másiknak segíteni. Azt hiszem, a legjobb, ha még ma elcsendesedik, és Jézushoz kiált. Hiszen Ő feltámadt. Ő él! A Biblia így beszél azokról az emberekről, akik hitre jutnak: »Mindenki, aki Jézus nevét segítségül hívja.« Most egyszerűen menjen oda, és kiáltson Hozzá!

Ismeri ezt a kifejezést: segítségül hívni? Gondolja meg: önnek közvetlen vonala van Jézushoz és ez a vonal már oly régóta néma. Közvetlen vonala van Jézushoz, és talán még soha nem beszélt rajta! Nagy baj ez! Hívja fel Őt! Nem is kell sokáig tárcsáznia. Csak ennyit mondjon: »Úr Jézus!« – és Ő már a vonalban van, már itt van! Ez ugyanis az imádkozás.

Hogy aztán mit mondjon? Mindent, ami a szívében van! Mondja: »Úr Jézus! Tisztátalan kapcsolatom van egy emberrel. Nem tudok egyedül kijutni belőle. De tudom, hogy ez bűn, Úr Jézus, segíts nekem! – Úr Jézus, az üzletemben nem stimmel valami! Az adóbevallásom évek óta hamis. Nem tudom, hogy csináljam másképp, mert akkor meg csődbe jutok. Úr Jézus, segíts nekem! – Úr Jézus, nem vagyok hű a feleségemhez. Úr Jézus, segíts nekem!« Amit tehát senki másnak nem mondanának el, azt szabad az Úr Jézusnak a vonalba elmondaniuk. Ő hallja. Öntse ki a szívét! Ez a szabadulás útja. Mondja el neki minden vétkét!

Kérdezze meg Őt: »Úr Jézus, Busch lelkész azt mondja, hogy a Te véred által minden rendbe jön. Igaz ez?« Kezden el az oly sokáig nem használt vezetéken Jézussal beszélni. Maradjon »forró« a drót! Beszélhet vele. Jöjjön azokhoz az emberekhez: »akik Jézus nevét segítségül hívják!«

»Igen – mondja ön – megmondtam Neki mindent, de Ő nem szólt hozzám semmit!« Dehogynem, dehogynem! Most elárulom, melyik az a vonal, amelyen Ő önhöz beszél. Először is vegyen egy Újszövetséget. Az Ószövetséget majd később olvassa el. Ne azzal kezdje, ez most még túl nehéz. Kezdje az Újszövetséggel, a János evangéliumával, azután olvassa el Lukács evangéliumát. Kezdje el egyszer úgy olvasni, mintha egy képes folyóirat helyszíni riportját olvasná. Hamarosan észre fogja venni: itt Ő beszél! Ez különöbzteti meg a Bibliát minden más könyvtől. Ezen a vezetéken keresztül most az élő Úr beszél velünk.

Azt mondta nekem valaki: »Ha Istent akarom hallgatni, akkor az erdőbe megyek.« Erre azt feleltem: »Hiszen ez ostobaság! Az erdőben hallom a fák susogását, a madarak énekét és a patakok

csobogását. Ez csodaszép. De hogy a bűneimre bocsánatot nyerek-e, és hogyan kapok új szívet, vagy, hogy Isten kegyelmes-e hozzám, azt nem mondja meg nekem az erdő. Ezt Isten csak a Biblián keresztül mondja meg.«

Szánjon rá időt, és mindennap egy-egy csöndes negyedórát töltsön az Úr Jézussal. Ilyenkor hívja fel az Úr Jézust, és mondjon el neki mindent: »Uram, nekem ma olyan nagy feladataim vannak. Egyedül nem tudom elvégezni.« Értik? Mondjanak el neki mindent! Azután nyissák fel az Újszövetségüket, és olvassanak el egy fél fejezetet. »Úr Jézus, most Te szólj hozzám!« – kérik. És egyszerre rátalálnak Isten Igéjére, és megértik: »Ez nekem szól.« Húzzák alá. Legjobb, ha mellé írják a dátumot.

Legénykoromban egyszer egy nagycsaládnál voltam, ahol a zongorán egy Biblia feküdt. Amikor a kezembe vettem, megálapítottam, hogy sok helyen piros és zöld ceruzával aláhúzták, mellette dátumokkal. Megkérdeztem: »Kié ez a Biblia?« – »Ez a mi Emmikénké.« Megnéztem Emmi – és elvettem feleségül. Ilyen lányt akartam, aki megértette, hogy Jézus ezen a vezetéken keresztül szól hozzánk, és semmilyen más vezetéken keresztül nem.

Amikor az emberek a Bibliáról vitatkoznak, én csak csodálkozom, így szólnak: »A Bibliát is csak emberek írták« – és hasonló ostobaságokat mondanak.

Az első világháborúban egy ideig telefonos voltam. Akkor még nem ismertük a drótnélküli hírközlést. Kicsi készülékeink voltak, amik vezetékkel voltak összekapcsolva. Egyik napon egy magaslaton álló megfigyelőállásba kellett mennem. Még nem volt ott semmi kiépítve. A fűben feküdtem, és próbáltam a drótokat beilleszteni a telepbe. Ekkor odajön hozzám egy könnyebben sérült tűzér. Rákiáltok: »Ember, feküdj! Körül vagyunk zárva, hamarosan tüzelnek ránk.« Leveti magát, hozzám mászik és mondja: »Kaptam egy szép lövést, és most hazamehetek. Na hallod, micsoda ócska masinád van!« – »Igen – morogtam –, régi modell.« – »A kapsok is nagyon lazák.« – »Igen – válaszoltam –, a kapsok is lazák.« – »Itt egy darab le is van törve.« – Ettől már feszült a gallérom. – »Most aztán fogd be a szád! Nincs időm hosszas kritikádat hall-

gatni! Nekem az összeköttetésre kell figyelnem.« – Így van ez a Bibliával is. Én Jézus hangját akarom hallani, és erre ilyet mondanak, hogy: »A Bibliát is csak emberek írták!« Csak azt tudom felelni: »Jaj, hallgassatok el már! Én itt Jézus hangját hallom!«

Értik? Ne hagyják magukat elbutítani, ezen a vonalon Ő beszél.

Keressenek kapcsolatot olyan emberekkel, akik ugyanezen az úton kívánnak járni!

Ha ilyeneket elmondok itt vagy ott, akkor az emberek mindig így válaszolnak: »Ó, ez a nagymamáknak való, hiszen a templomban csupa öregember van.« Ezért örülök annak, hogy harminc éve ifjúsági lelkész vagyok és sok fiatalat megismertem, akik bizonyíthatják, hogy amit önöknek mondtam, igaz: hogy létezik bűnbocsánat, lehet Jézussal beszélni, és hogy Ő válaszol.

Keresse a kapcsolatot olyan emberekkel, akiknek már vannak tapasztalataik Jézussal. Lehet embereket találni, akik ugyancsak Jézussal akarják járni az utat a menny felé.

Itt áll most Jézus önök előtt, és ezt mondja: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, mert bűn és mulasztás állandóan kísér titeket. Én felüdítelek! Ajándékba adom nektek a bűnbocsánatot.«

HOGYAN LEHET AZ ÉLETBEN HELYTÁLLNI, HA »A TÖBBIEK AZ IDEGEINKRE MENNEK«?

A kérdés megfogalmazása nem egészen pontos. Hogy a többiek az idegeinkre mennek, az nem »ha«, hanem ez a normális. Biztosan van valaki, aki önöknek is az idegeire megy – vagy nem? Igen, kölcsönösen az idegeire tudunk menni egymásnak. Nem mindenki. A feleségem például nem megy az idegeimre, de vannak mások, akik nagyon is. Ugye önöknek is? Biztosan! Így aztán sűrűlödünk! A családokban, a házakban a szomszédokkal, a munkahelyen – sőt még keresztyén körökben is állandó jelleggel egymás idegeire mennek az emberek. A világ tele van az egymás idegeire menés titkos sistergésével. Sok ember azt mondhatná: »Olyan jó dolgom lenne, ha ez vagy az nem léteznék!« A másik ember nemcsak a szemünkben szálka, hanem az életünkben is. Ezért erről egyszer beszélnünk kell: hogyan lehet helytállni az életben, amikor a többiek az idegeinkre mennek?

Barátaim, az egész kérdést nagyobb keretbe kell állítanom. Lehet, hogy valaki köhécsel – és valójában tüdőbeteg. Itt nem segít a köhögés elleni cukorka. Mélyebb diagnózisra és más gyógy módra van szükség. Értik a képet! Hogy mi egymás idegeire megyünk, az csak jelzi, hogy az emberiség szervezete beteg. Annak, hogy egymás idegeire megyünk, mélyebb okai vannak, mint egyszerűen csak az, hogy a szomszédasszony kicsit kellemetlen. Ezért kell most ezt az egészséget egy nagyobb keretbe állítva megmutatni önöknek, hogy az egymás elviselhetetlensége az emberiség betegségének szimptomája, azaz ismertetőjele.

1. Milyen világban élünk?

Látják, az én hitem a Biblián alapul. Úgy találom, hogy ez az egyetlen hit, amely évtizedek után sem omlik össze.

A Biblia ezt mondja: a világ tökéletes volt, amikor Isten megteremtette. Ádám nem ment Éva idegeire és Éva sem Ádáméra.

Akkor teljes harmónia volt, még az élő Isten sem ment az emberek idegeire, és az emberek sem az övére. Akkor még minden összhangban volt: Isten és az ember, és az emberek is egymással. Nem voltak szakadások.

A Biblia beszámol arról, hogy az emberiség történetének kezdetén egy őskatasztrófa volt, amelyet a Biblia bűnbeesésnek nevez. Elmondja, hogy az ember megkísértetett: az egyik fa gyümölcséből nem volt szabad ennie, Isten megtiltotta. Mégis csábítja őt – választhat –, és a gonoszt választotta, az engedetlenséget. Vett a tiltott gyümölcsből. Abban a pillanatban, amikor az emberiség kezdetén a bűnbeesés megtörtént, minden széttört.

Isten és az ember elszakadt egymástól. Isten kiűzte az embert a Paradicsomból, és kerubot állított a kapu elé. Azóta elváltunk Istentől: Isten idegeire megyünk, és Ő a mi idegeinkre megy. Kezden csak el egyszer az emberekkel Istentről beszélni, akkor idegesek lesznek: »Hagyjátok már végre abba! Hiszen azt sem tudja az ember, hogy egyáltalán létezik-e?« Isten és miközöttünk szörnyű szakadék van.

Ugyanabban a pillanatban az emberek is meghasonlottak egymással. Már Ádám és Éva gyermekeinél meglátszik ez. Ekkor kezdődik el, hogy az emberek egymás idegeire mennek.

Van úgy, hogy éppen testvérek teszik nagyon próbára egymás idegeit. Káin és Ábel nagyon különbözők voltak, alapjában véve talán meg sem lehet mondani, hogy miért. Egyik nap Káin, a földművelő, kapájával a mezőn dolgozik. Megjelenik Ábel, és szól néhány szót. El tudom képzelni, hogy Káinban minden felborul. »Tűnjön el innen ez a somfordáló szende alak. Látni sem bírom.« Erre Káin veszi a kapát, belecsap az utált arcba – és csak akkor tér magához, amikor öccse már holtan fekszik előtte. Testvéreim, mi már civilizáltak vagyunk, ezért nem ütjük agyon egymást kapával. De ha olvassák az újságot, akkor megtudják, hogy még ez is megtörténhet. Ha a Harmadik Birodalom nagy gyilkos pereire gondolok, megértem, hogy az is ugyanaz a káini indulat: »Gyűlölöm az embereket!« Így pusztítanak el százezreket! Káin akkor tér magához, amikor Ábel holtan fekszik előtte. Egy kicsit megijed, de

aztán ás egy gödröt, a holttestet belegörgeti, és földdel letakarja. Aztán körülnéz és megállapítja: »Senki sem járt erre, senki sem látta.« Mi emberek mindig azt gondoljuk, hogy amit senki sem látott, az meg sem történt. Gondolják csak el, milyen sötét történeteket hordoznak magukban az emberek. Káin odébbáll. Már borzadás fogja el. Egyszer csak hallja, hogy valaki rákiált: »Káin!« – »Ugyan ki kiabál itt?« – »Káin!« Már a hideg futkos a hátán, egyszerre tudja, hogy ki kiáltott: az élő Isten! Ő jelen volt, mint csendes szemlélő! »Káin!!! Hol van a testvéred, Ábel?« Káin még menteni akarja magát: »Nem vagyok én gyermekgondozó Ábel öcsém mellett! Öröjje legyenek a testvéremnek?« – »Káin! A testvéred vére kiált hozzam a földről!« – mondja Isten.

Ez a történet oly világossá teszi: a bűneset óta minden szétesett, széttört. Az emberek is egymás idegeire mennek. De Isten és az ember is elszakadt egymástól, Isten Káin idegeire megy, mint ahogyan önök közül is egyesek idegeire megy. De nem szabadulhatunk meg a felebarátunktól, és nem menekülünk meg Istentől. Ilyen világban élünk!

2. A rábeszélés nem segít!

Sajnos, itt nem segít a rábeszélés. Az sem, ha a ›Jóisten‹-ről beszélünk. Isten és köztünk nagy fal vagy szakadék van. A háborúban, amikor a házunk és köröskörül a fél város égett, odajött hozzám egy asszony és rám förmedt: »Hogyan engedheti meg ezt a maga Istene?« – Azt feleltem: »Az én Istenem megteheti ezt. Önnek talán ellensége Isten?« A bűneset óta minden széttört, megszakadt a kapcsolat Isten és ember, de ember és ember között is. Ez a legmélyebb oka annak, hogy az emberek az idegeinkre mennek. Ha önnek olyan szomszédja van, aki az idegeire megy, akkor az is a bűnesetre vezethető vissza, mert elesett emberek vagyunk, elszakítva Istentől. Itt nem segít a rábeszélés.

Nemrég a svájci határon voltam. A határőrség kis házikójában egy csinos plakátra néztem, ez volt rajta: »Együtt könnyebben megy.« Arra kellett gondolnom: »Világos. De a plakát rajtam nem segít, amikor valaki az idegeimre megy!« Egy másik plakáton ezt

láttam: »Legyünk szívélyesek egymáshoz!« Az amerikaiak olyan plakátokat raknak ki minden sarkon: »Keep smiling«, azaz »Barátságos mosolyt!« De ez alapján nem segít a dolgon. Igazam van? Nem, a rábeszélés nem segít.

Mint fiatal teológus egy családdal voltam kapcsolatban, ahol mindenki összeveszett egymással. Az egész rokonság egy községben lakott, de teljesen szétziláltan. Egyszer nagy lelkesedésemben megpróbáltam őket kibékíteni. Már majd kiszakadt a nyelvem, annyit beszéltem nekik. Este 11 órakor mind megbékültek, és kezet is fogtak egymással. Boldog voltam és ezt mondtam: »Jó lelkész lesz belőled, jól kezded.« Aztán hazamentem, és nyugodtan aludtam. Másnap találkoztam az egyik fiatalasszonnyal a kibékítettek közül, és ezt mondtam neki: »Milyen szép volt együtt tegnap este, ugye?« – »Szép? – felelt ő. – Nem tudja, mi történt?« – »Ugyan mi?« – kérdeztem és elsápadtam. »Már hazafelé menet újra összevesztek, és rosszabb lett, mint azelőtt.« Egyszerre megértettem, hogy milyen félelmetesen komoly a bűneset, hogy Istentől és emberektől elszakadtunk.

Gyakran írják nekem: »Kedves lelkész úr, rokonaim vannak itt meg itt, összevesztek egymással, kérem, menjen el egyszer hozzájuk!« Ezt mindig elutasítom, mert tudom, semmit sem segít bármilyen jó szándékú rábeszélés. Gondoljanak most azokra az emberekre, akik az önök idegeire mennek. Szeretnék önöknek elmondani egy esetet. Meglátogattam az egyik családot. Jön haza a 17 éves fiú nyeglén, kék farmerben, haja beatles-szerű. Látom, hogy apja mérges lesz: »Nézzen rá, csak nézze meg!« A férfi egy szorgalmas, korrekt hivatalnok. Képzeltetik, hogy minden felborul benne, ha erre a fiúra ránéz. Más: egy kedves kereszttyén anyja látja, hogy a leánya festi a száját. Az anyja kissé önkényeskedő, és ezt mondja: »Az idegeimre megy!« A leány is ezt mondja: »Az anyám az idegeimre megy!« Nem így van ez mindenütt? Találkoztam egy emberrel, válófélben volt a feleségétől. Megmondtam neki: »Tudja, hogy ez bűn?« – »Lelkész úr, hagyja abba. Nekem már az is az idegeimre megy, ha a feleségem a levest szűrösi.«

Nevetségesnek tartják? Én borzalmasnak! Önök azt mondják: »Ezek kicsinyes dolgok!« Kicsinyes dolgok? Nem, ez a jele annak, hogy egy elbukott világban élünk – emberek Isten nélkül.

Néha, nagyon csúnya formában jelentkezik ez az »idegeimre megy«. Ismerek Essenben egy fiatal leányt, akinek szklerózis multiplex³ van, és teljesen béna. Egy kicsi házban lakik. A szomszéd lakásban egy rabiátus fiatalember lakik, aki nagyon szeret este fél nyolctól tizenegyig tévét nézni, és készülékét mindig nagyon hangosra állítja. A szegény beteg leány a vékony falon át estéről-estére, óráról-óra minden hall. Szólt a szomszédnak: »Kérem, halkítsa le a készülékét!« Erre a fickó még hangosabbra állította. Képzelmek ezt el: évről-évre, estéről-estére, óráról-óra így megy. Ilyen kegyetlenek tudunk lenni! Gondolhatják, hogy ennek a szegény leánynak az idegeire megy az az ember! Persze, a férfinak is a leány. Csendes harc egy falon át, ami az életet kimondhatatlanul nehezzé teszi!

Egészen fiatal lelkész koromban 150 diákot konfirmáltam. Elkezdtem őket látogatni. Bérházakban laktak. Az első helyen veszekedés volt a házban, a másodiknál is veszekedés, a harmadiknál is. A következő konfirmandus-órán megkértem, álljanak fel azok, akiknél nincs veszekedés otthon. Hárman vagy négyen álltak fel. »Ejnye – mondtam – a többieknél mind van?« – »Igen!« Aztán megkérdeztem azokat, akiknél nincs veszekedés, miért nincs? »Mi egyedül lakunk« – mondták.

Ez a helyzet. Így legyünk mi vidámak, munkaképesek, amikor az idegeink állandó feszültségben vannak! Ha a lábunkra esik valami, akkor fáj. Ha a többiek állandóan az idegeinkre mennek, az elviselhetetlen.

3. Isten közbelép!

Az eddigi gondolatok mellé még van egy mindent felborító üzenetem: ebbe az egész világba, melyben egymás idegeire megyünk és egymást bosszantjuk, belenyúl az élő Isten az Ő felfoghatatlan ir-

3 idegrendszeri megbetegedés

galmasságában! Ez az egész világ Isten szeme előtt van – és Isten beavatkozik.

Ő csodálatosan bánik a világgal. Ez a Biblia lélegzetelállító üzenete. Lerontja a falat, amely közte és köztünk áll, és eljön hozzánk Fiában, Jézusban! Ha a mi korunk a Jézusról szóló evangéliumot félretolja, mint ami nem fontos, ez nem az evangélium ellen szól, hanem a mi korunk meggondolatlanságát bizonyítja, hiszen Jézus az egyetlen életlehetőségünk. Történhet ennél nagyobb esemény, mint hogy Isten lerontja a köztünk álló válaszfalat, és nekünk adja Fiát, a mi Istentől való elszakadásunk, egymás idegeire-menésünk és vitatkozásaink közepette? Ha az Isten Fia, az Úr Jézus jön, akkor megváltozik az egész helyzet.

a) Jézus békességet szerez Istennel

Most szeretném megmutatni önöknek, hogy Isten Jézusban mindent helyreállít. Jézus nem szakadt el Istentől. Jézus Isten Fia. Nekem nemrég azt mondta valaki: »Jézus olyan ember volt, mint mi, aki nem több mint egy vallásalapító.« Erre azt feleltem: »Akkor ön nyilván valaki másra gondol, mint én. Én arról beszélek, aki azt mondta: ›Én felülről származom, ti alulról.‹« Igen, Róla beszélek, az élő Isten Fiáról, aki valóságos csoda, aki az az egészen más valaki. Aki Isten beavatkozása ebbe az elveszett és elátkozott világba. Ő nem szakadt el Istentől. Neki egyetlen ember sem ment az idegeire. Neki még Júdás sem ment az idegeire, aki elárulta Őt. Ha engem valaki elárul, az az idegeimre megy. Jézus mindvégig szerette Júdást! Tekintsen egyszer így Jézus történetére: Ő az a férfi, akinek senki sem ment az idegeire!

Ott van ez a csodálatos történet a halála előtti estén, amikor tanítványaival vacsorál. Keleten nem ülnek az asztalnál székeken, hanem széles párnák vannak az asztal körül, ezeken fekszenek. Ők így ettek. Előtte levették sarujukat, ilyenkor le szokták mosni lábukról az út porát. A tanítványok azon a napon hosszú utat tettek meg Jézussal. Már fáradtak voltak, ledobták sarujukat és elnyúltak a fekvőpárnákon. El tudom képzelni, hogy Péter ránéz Jánosra, és int neki a szemével: »Valakinek vizet és szivacsot kellene hoznia,

és a lábakat meg kellene mosnia. Ez rád vár, hiszen te vagy a legfiatalabb. Idegeimre megy, hogy folyton ki akarsz bújni a tenni-való alól, János.« De János a vállát vonja, és úgy gondolja: »Péter megy az én idegeimre, hogy mindig a legfiatalabbnak nevez. Egyszer Jakab is hozhatna már vizet és szivacsot, és megmoshatná a lábunkat.« Jakab ezt gondolja: »Hogy gondolsz ilyet! Én a kedvenc tanítványok közé tartozom. Hátha Máté csinálná?« Ebben a pillanatban mind egymás idegeire mennek, mert mindegyik a másikkra tolná a munkát. Most Jézus áll fel. A tanítványok megijednek. »Talán csak nem Ő?« De igen, Ő teszi. Bejön a háziszolga kötényében a vizesdézsával, a szivaccsal, és megmosta a lábukat. Még Péterét is. Még Júdásét is. Még Jánosét, Jakabét és Mátéét is. Majdnem azt mondtam most: »Az enyémet is.« Jézus mindenkit felkarol, mert Isten van benne, és szeret minket.

Szeretném önöknek úgy mutatni meg Jézust, ahogyan legjobban szeretem nézni: a kereszten függve. Szeretném, ha meg tudnám tenni, ha rá tudnám venni önöket, hogy gondolatban feljőnének velem a dombra, amely Jeruzsálem kapuja előtt van, ahol a néptömeg ordít, és római katonák állnak ott a lándzsájukkal. Fejük felett emelkedik a három kereszt. Akire gondolok, az a középben van. Töviskorona szúrja a fejét. Őt szeretném bemutatni, barátaim! Ott halt meg önkért is, hogy kihozzon mindegyikünket abból a nyomorúságból, hogy mások idegeire megyünk, saját magunknak is az idegeire megyünk, és mások az idegeinkre mennek, és szeretne Istennel megbékéltetni minket.

Ha azt akarja, hogy minden akadály eltűnjön, ami Isten és ön között van, akkor jöjjön Jézus keresztségéhez. Jézus az, aki önért meghalt és feltámadott. Ő Isten békeajánlata. Dobja el minden kétkedését – önnek rengeteg kételye van –, és vesse magát ennek a Jézusnak a karjaiba! Dobja oda régi megkötözöttségeit és minden vétkét Jézus lábai elé! Ha Jézus keresztségére néz, meg tudja tenni! Nyújtsa a kezét neki, és mondja: »A Tied akarok lenni!« – Abban a pillanatban megtette a lépést az Istennel való békesség felé. Pál írja a római keresztyéneknek: »Miután megigazultunk a Jézus Krisztusban való hit által, békességünk van Istennel.« Jézus az Isten bé-

keajánlata. Fogadják el! Rémítő, mennyi ember hallott már róla, és még soha nem került bele ebbe az Istennel való békességbe. Ez féltelmetes! Szeretnék harcolni a szívükért, küzdeni a lelkükért, hogy elfogadják Isten békeajánlatát.

Egyszer néhány újságíróval beszélgettem. Arra terelődött a szó: ugyan mit lehet ma még komolyan venni?! Így szóltam hozzájuk: »Nyíltan megvallom önöknek, hogy miután két világháborút és a náci birodalmat átéltem, nem tudom, mit vehetnék még komolyan. A jelszavakat, amelyeket világnézetek prófétái hirdetnek, ők maguk sem veszik komolyan – de én sem. Nem tudom, hogy égen és földön mi egyebet vehetnék komolyan, mint Isten békeajánlatát Jézusban?« Ezt komolyan vehetem. Ez az egyetlen, amit még komolyan lehet venni. Ezt érdemes. Ha vannak olyan fiatal vagy idős emberek, akik ezt mondják: »Semmit sem tudunk már komolyan venni«, akkor az evangélium éppen nekik szól: Jézusban Isten hihetetlenül komolyan vette önöket. Most vegyék önök is komolyan az ő békeajánlatát Jézusban!

Jézus újra összehoz bennünket Istennel. Az ön nyomorúsága az, hogy talán »keresztény« és fizeti az egyházfenntartói járulékot, de nincs békessége Istennel! Ismét mondom: Jézus önért halt meg, és minden bűnét magára vette, hogy most jöhessen, leborulhasson előtte, és azt mondhassa: »Uram, jövök hozzád, én elveszett bűnös! Hiszek benned, elfogadlak téged Megváltómnak!« – és ezzel át-megy az életbe, az Istennel való békességbe!

b) Jézus békességet szerez embertársainkkal

Amelyik életbe azonban Jézus belép, ott nemcsak Istennel, hanem az emberekkel is békességre jutunk. És többé nem megyünk egymás idegeire.

Vannak önök között egészen nagyszerű keresztények, de amíg más emberek az idegeikre mennek, addig nincs rendjén a dolog! Ön azt mondhatná: »Csak ismerné a lehetetlen szomszédasszonyomat!« Én erre azt felelem: »Amíg nem szereti őt, addig nincs rendben önnél valami. Mert ha Jézus az életünkbe jön, akkor vége a gyenge idegeknek, amelyek nem bírják elviselni a másik embert!«

Látják: ahova Jézus betér, ott békességet szerez Istennel és azokkal, akik az idegeikre mennek. Ha bármelyik ember az idegeikre megy, akkor szükségük van Jézusra! Semmi más nem segít. Jézusnak Isten békességét kell önnek ajándékoznia, és Ő kell, hogy betöltse egész szívét-lelkét – akkor másokkal is jól lesz minden.

Van egy barátom, aki nagyon közel áll hozzám. Szép lakása van, de nehéz neki, mert a háztulajdonos eléggé pénzéhes. A tulajdonos nemrég írt egy gyalázatos levelet: »Magának az a dolga, hogy ennyit meg ennyit fizessen.« Barátom elmondta: »Bennem minden fellázadt, az íróasztalhoz ültem, hogy megírom neki a magamét. Aztán egyszerre láttam Jézus arcát, aki meghalt értem és – a háztulajdonosért is. És nem tudtam megírni a levelet. Elmentem hozzá, és ezt mondtam: »Hát így kell beszélünk egymással? Hiszen mindketten értelmes emberek vagyunk! Nem beszélhetnénk meg mindent okosan? Én igazán tiszteltem önt! Szükségtelen, hogy így beszéljen velem.« Ez úgy legyőzte a másikat, hogy nem lett veszekedés, hanem ma is jóban vannak egymással, a nehezen elviselhető háziúr és Jézus tanítványa.

Ismerek egy férfit, Dapozzonak hívják, francia evangélista. A koncentrációs táborban egyik karja teljesen összezúzódott. Ő mondta el nekem ezt a történetet, amelyet sosem fogok elfelejteni:

»A koncentrációs táborban egyszer ebédidőben hívatott a tábor parancsnoka. Bevezettek egy szobába, amelyben meg volt terítve az asztal, de csak egy személynek. Ekkor belépett a parancsnok. Olyan éhes voltam, mint a farkas. A táborparancsnok asztalhoz ült, és felséges ebédet tálaltak fel neki, egyik fogást a másik után, nekem vigyázzállásban kellett végignézni. Mutatta nekem, hogy mennyire ízlik neki – én pedig majd meghaltam az éhségtől. De ez a legkevesebb. A végén kávéhoz hozott magának. Kis csomagot állított az asztalra és így szólt: »Nézze csak, ezt a maga felesége küldte magának Párizsból! Sütemény!« Tudtam, milyen kevés otthon az enivaló és mennyire kellett a feleségemnek takarékoskodnia, hogy ezt a süteményt elkészíthesse. Aztán elkezdte enni a süteményt. Kértem: adjon nekem legalább egyet, nem akarom megenni, hanem a feleségem emlékére eltenni. Erre nevetve meg-

ette az utolsót is.« Ez olyan pillanat volt, amikor az egymás idegeire menés a tetőpontjára ér, amikor gyűlölet tölti el az embert. Dapozzo így folytatta: »Ebben a pillanatban megértettem, hogy mit jelent az: ›Isten szeretete kitöltetett a mi szívünkbe.‹ Szeretni tudtam ezt a férfit. Azt gondoltam: ›Te szegény ember! Senkid nincs, aki szeretne! Csak gyűlölet vesz körül! Milyen jó nekem, hogy Isten gyermeke vagyok!« – Értik? Be tudja őt takarni részvétellel és irgalommal. Már nem ment az idegeire. Ekkor fölugrott a parancsnok és kirohant!

Dapozzo meglátogatta őt a háború után. A volt parancsnok elsápadt és így szólt: »Bosszút akar állni?!« – »Igen – mondja Dapozzo –, bosszút akarok állni! Szeretnék egy csésze kávé inni magánál; az autóban magammal hoztam a tortát, és most együtt esszük meg, és együtt iszunk kávé!« A férfi megrendülve látta, hogy egy ember, aki Jézus hatalma alá került, már nem gyűlöl, mert megszabadult attól, hogy mások az idegeire menjenek, mert Isten szeretete kitöltetett a szívébe.

Idős nagyvárosi lelkész vagyok, és nagyon sokszor hallottam ezt a sirámot: »Olyan egyedül vagyok. Senki sem szeret.« Én már nem bírom ezt hallani. Ilyenkor legszívesebben azt mondom: »És te? Hol van az az ember, aki föláll, és ezt mondja: ›Ez szeret engem?‹« Nem szeretem, amikor emberek állandóan jajgatnak: Nincs szeretet a világban! Ők maguk meg jégcsapok!

Amikor ezt megértettem, arra gondoltam: »Én is akarok szeretetet gyakorolni.« Akkor tapasztaltam meg, hogy nem tudok. Szívünk kimondhatatlanul önző. Vannak emberek, akiket tudunk szeretni, mert rokonszenvesek. De akik az idegeinkre mennek?

Emlékszem egy munkással való beszélgetésemre: »Tüntettünk a Sanghajban élő kulikért!«, mondta. Azt feleltem: »Nagyszerű! De hogy áll a szomszédjával?« Erre kitört belőle: »Azt fejbe verem, ha meglátom.« – Értik? Szeresd a te legtávolabbidat – ez még nem olyan nehéz, de: szeresd a szomszédodat – az már komplikáltabb.

Nos, én azt gondolom, hogy a világ csak akkor változna meg, ha a szomszédomat szeretni tudnám, a nehéz természetűt is; a ve-

szélyest is; azt is, aki rosszakaratú velem szemben. Ezt nem tudja az ember magától megtenni. Ez Isten ajándéka, de természetesen nem egyszerű dolog. Én magam tapasztaltam, hogy amikor Jézus belép az életünkbe, és békességet ad Istennel, és az emberekkel is ki akar békíteni, akkor fájdalommal látjuk, hogy mi a másik embernek jobban az idegeire megyünk, mint ő nekünk, hogy mi a többiek számára sokkal nagyobb terhet jelentünk. Mióta Jézust ismerem, Ő megmutatja nekem, hogyan vétkezem mások ellen, így egyre fontosabbá válik, hogy Megváltóm meghalt a kereszten és bűnbocsánatot ad.

Ugye megértik? Jézus a legnagyobb forradalmi változást idézi elő a világban, de be kell Őt fogadni! Ezért kérem önöket, hogy vegyék komolyan Jézust, hogy azután elmondhassák: »Én megtaláltam Jézust! És Ő megtalált engem.«

MINDENNEK MEG KELL VÁLTOZNI – DE HOGYAN?

Fiatalságom idején lelkesedéssel olvastuk Max Eyth író novelláit. Neve ma már feledésbe ment. Tulajdonképpen mérnök volt, és témáit sokszor a technika korszakának kezdeteiből vette.

Egy fiatal mérnökről ír, akinek hidat kellett terveznie egy olyan tengeröböl felett, amelyre már az apály és a dagály is hatással volt. Nehéz feladat! Ezért kapta a novella ezt a címet: »Egy hivatás tragédiája«. Akkor még nem volt annyi pontos mérőeszköz sem, mint ma. A fiatalember megépítette az óriáshidat. Amikor készen lett, nagy ünnepélyességgel avatták fel: zene, zászlók, riporterek kíséretében. Előkelőségek utaztak át vonattal a hídon. A fiatalember az érdeklődés középpontjába került, az újságok írtak róla. Elismert ember lett, Londonban óriási építési irodát nyitott, gazdag nőt vett feleségül. Mindene meglett, amit szíve kívánt. De van az életének egy furcsa, sötét titka, amiről csak a felesége tud. Ha jön az ősz, eltűnik. A hídhöz utazik. Valahányszor tombol a vihar és csapkod az eső, ott áll a hídnál esőkabátba burkoltan, és fél. Szinte érzi, ahogyan a vihar a híd pilléreit nyomja, mindig újra számolgatja, hogy valóban elég erős-e a pillér, a szél nyomását jól számította-e ki? Ha aztán elmúlnak a viharok, ismét megjelenik Londonban. Akkor újra az a nagy ember, aki jelentős szerepet játszik a társadalmi életben. Senki nem látja meg rajta, hogy alapjában véve titkos félelmek gyötrik: helyesen építette-e meg a hidat, valóban elég erős-e az? Élete sötét titka ez a gyötrő kérdés. Az író megrendítően írja le, hogy az egyik félelmetes, viharos éjszakán újra rettegve figyeli hídját és a rajta áthaladó vonatot. Még látja a zárólámpát a vonat végén, de a fény hirtelen eltűnik a vihar tombolása közben, és ő tudja, hogy a vonat a mélységbe zuhant, a viharzó tengerbe! Hídja a közepén kettészakadt.

Amikor mint fiatalember először olvastam ezt a történetet, azt gondoltam: Hát nem így vagyunk-e mindannyian? Építjük az életünk hídját. Időnként, amikor álmatlan éjszakánk van, vagy valami

nagyon megrendít, feltámad bennünk a félelem: »Tulajdonképpen jól építettem-e meg az életem hídját? Tényleg ki fogja bírni az élet viharait?« Ilyenkor pontosan tudjuk: nincs minden rendben, az életünk hídja sincs teljesen rendben. Ez az első, amit szeretnék önöknek megmutatni.

1. Nincs minden rendben

Mint nagyvárosi lelkész, sok emberhez bekopogtattam, és megkérdeztem: »mondják csak, teljesen rendben van az életük?« Még soha nem találtam olyan emberre, aki végül bevallotta volna: »Teljesen rendben? Nem. Sok mindennek másként kellene lennie.« Én persze nem tudom önöknek megmondani, hogy hol van életük hídján a gyenge pont, de önök pontosan tudják. »Sok mindennek másként kellene lennie.«

Aztán időnként elhatározza az ember: »Meg akarok változni. Ezen meg ezen a ponton megjavulok.« Mondják csak: igazán hiszik, hogy egy ember meg tudja magát változtatni? Nem! Alapjában véve nem. A Biblia azt mondja szinte brutálisan: »Meváltoztathatja-e bőrét a szarvas, vagy foltosságát a párduc? Így nem tudtok ti sem jót tenni, akik megszoktátok a gonoszt.«

Teli van a világ erkölcstanokkal, jó szándékkal, de egyetlen ember sem tudja magát megváltoztatni. Kemény beszéd ez. Sokszor megrendülten állok az emberek között, akikkel találkozom, és érzem: »Ti mind jól tudjátok, hogy életetek hídja nincs teljesen rendben.« Aztán megkérdezik: »Igen, de mit tegyünk? Hiszen nem tudjuk magunkat megváltoztatni!« Így van. A tisztátalan nem tud tiszta szívet teremteni magában. A hazug nem tud igazzá lenni. Az önző nem tud hirtelen önzetlenné változni, színlelhet egy kis szeretetet, de ugyanolyan önző marad, mint volt. A becsstelen nem tudja becsületessé tenni magát. Bárcsak ismerném önöket, és tudnám, hogy miben nincs rendben az életük. De Isten meg tudja mutatni.

Megrázó valóság az, amit a Biblia megmutat. Hiszen én nem a magam elgondolásait mondom, hanem Isten Igéjét hirdetem. Látják: a Biblia hallatlan, lélegzetelállító üzenetet hoz! Azt mondja: az élő Isten küldött valakit ide a világba, Aki minket és egész éle-

tünket meg tudja változtatni! Ez nem kisebb, mint az ő Fia, az Úr Jézus!

2. Minden mássá lehet

Barátaim, én nem tudom, az egyházon múlik-e, hogy az emberek így gondolják: a keresztyénség unalmas ügy. Én úgy találok, ez a legmegrendítőbb üzenet, hogy Isten az ő Fiát, Jézust elküldte a világba, Ő a mi egyetlen életlehetőségünk! Ez a Jézus mondja ki ezt a hallatlan Igét: »Íme, mindent újjá teszek!« Ő, de csakis Ő tud embereket megváltoztatni!

Láttam iszákosokat, akik megszabadultak. Idős asszonyokat, akik egész környezetüket gyötörték azelőtt önzésükkel, és egyszerre megváltoztak, észrevették a másik embert. Láttam tisztátalanságban megkötözött férfiakat megszabadulni. Jézus átváltoztat. Jézus jön – és íme, minden újjá lesz! Ez nem mese!

Ezért van szükségünk a Megváltóra nekünk, akik pontosan tudjuk, hogy életünk hídja nincs teljesen rendben. Szükségünk van az Úr Jézusra! Nem a keresztyénségre, hanem Krisztusra. Nem vallásra van szükségünk, dogmákra, egyháztagságra, hanem az élő Megváltóra! És Ő itt van! Őt még ma segítségül hívhatják és elmondhatják neki életük egész nyomorúságát. Ez az én nagyszerű üzenetem.

Engedjék meg, hogy az előbbieket egy képpel tegyem érthetőbbé. Egyszer egy hétig Münchenben voltam. München szépségeihez tartozik az Angol-kert, ez az óriási park a város szívében. Mivel szállásom a közelében volt, minden reggel átmentem a parkba. A bejáratnál egy fahíd vitt át egy kicsi folyón. Balra a fahídtól a víz egy gát fölött zuhant lefelé. Egyik nap láttam, hogy azon a helyen, ahol a víz lezúdul, egy nagydarab fa táncol a víz tetején. Mivel ráértem, megfigyeltem: a fa mindig körbe-körbe forgott. Néha úgy látszott, mintha az áradat lefelé sodorná, de aztán megint elragadta az örvény. A következő nap még mindig ott táncolt a fadarab. Úgy látszott, mintha szeretne belekerülni a sodrásba, de mindig újra elragadta az örvény. El tudják ezt képzelni? Ott volt az élő folyam – de a fa mindig csak körben forgott.

Ilyen a legtöbb ember élete. Mindig a megszakított körben forog, ugyanazokban a bűnökben, nyomorúságokban, istentelenségben, kétségbeesésben. Mindig a hétköznapiságban, mindig körben! Pedig van egy élő vízáradat, amely Isten Fiától, Jézustól ered, aki a kereszten meghalt értünk. Higgyék el, ha Isten engedte a Fiát a kereszten olyan rettenetesen meghalni, akkor ez jelent valamit! Ennek nagyon komoly mondanivalója van. Nem mehetnek el mellette csak úgy. Igyekezniük kell, hogy megértsék a váltság értelmét. Isten harmadnapon kihozta Őt a sírból. Megmentő áradat indul ki ebből a Jézusból. De mi olyanok vagyunk, mint az a darab fa a müncheni parkban, mindig csak forgunk önmagunk körül. Úgy gondoltam ott az Angol-kertben: csak egy lökésre lenne szüksége annak a fadarabnak, hogy tovább vihesse a víz. De én nem nyúlhattam bele, nem akartam beleesni a vízbe. Az ember nem fadarab. Ezt az egy lépést, a régi körforgásból az Isten Fia váltságának áradatába, nekünk magunknak kell megtennünk. A végén meglátjuk, hogy Isten húzott ki minket az örvényből. De ezt az egy lépést ki-ki saját maga kell, hogy megtegyje a váltság áradatába! Vannak emberek, akik észrevehetően tapasztalják, hogy Isten vonzza a szívüket, hogy tegyék meg ezt az egy lépést, ki az örök körforgásból a váltság áradatába, amely Jézusból ered.

3. Így vagy úgy?

Néhány bibliai történettel szeretném ezt érthetővé tenni. Pál apostol fogságban volt Cézáreában, ott volt a római helytartó székhelye. Az új római prokurátor Fesztusz lett. Egy szép napon meglátogatta őt Agrippa zsidó király és felesége, Bereniké. Ezek ketten mondták: »Hallgass ide, Fesztusz, neked van egy érdekes foglyod, akinek Pál a neve, szeretnénk egyszer meghallgatni.« Egyik nap aztán, mint nagy kirakatpert, tárgyalják az érdekes fogoly ügyét. Bevonul a katonaság, az előkelő politikusok, hivatalnokok, és Agrippa meg Bereniké is helyet foglalnak a teremben. Római légionáriusok sort állnak mellettük. Micsoda nagyszerű pompa! Aztán bevezetik a vádlottat. Néhány perc múlva megváltozik az egész jelenet. Most már egyáltalán nem Pál a vádlott, hanem az egész tár-

saság körülötte. Pál hatalmas evangélizációt tart, világossá teszi hallgatói előtt, mi a helyzet Jézus körül. Ezúttal nem sokat beszél a bűnről, hanem Isten Fiát festi a szemük elé, aki ezt mondta: »Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.« – Élet utáni szomjúságokkal és éhségetekkel, megterhelt lelkiismeretetekkel, Isten utáni vágyódásokkal és a haláltól való félelmekkel halljátok meg: Jézus kitarja a karját, és így szól: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve!« Valahogy így mondhatta Pál. Így tette az Úr Jézust nagygyá előttük, akivel ő személyesen találkozott. Amikor Pál befejezte, Fesztusz kijelenti: »Nagyszerűen tudsz beszélni, Pál. De azt hiszem, amit mondasz, egy kicsit bolond beszéd. Temperamentumod magával ragad.« Ez a Fesztusz nem fogott fel semmit. A Biblia elmondja, hogy vannak emberek, akiknek a szíve olyan, mint a háj, be van kenve zsírral, és minden leperreg róla. Talán önök között is vannak ilyenek, akiknek a szíve a hájhoz hasonló. Fesztusz ilyen volt. De Agrippa király megrendült. Olyat mond, ami engem rendkívül megragadott: »Pál, nem sok híja, és te rábeszélsz, hogy keresztyénné, Jézus tanítványává legyek.« Nincs sok híja, de aztán elmegy, és minden a régiiben marad. Mint az Angol-parkban a fa, beáll újra a régi körforgás, a régi hétköznapiak, a régi élet – mindhalálig – a pokolig. A régi dal hangzik ki az életünkből, a bűn és önigazság. Önök-nél is minden a régiiben marad? Akkor Jézus hiába halt meg önkért. Semmi hasznuk abból, hogy Jézus feltámadt. Akkor nincs bűnbocsánatuk, szabadságuk, békességük Istennel. Pedig csak egy lépés hiányzik még. »Nincs sok híja, hogy keresztyénné legyek.« – Megrázó, hogy sokan keresztyéneknek tartják magukat, és mégsem Isten gyermekei. Van keresztyén máz, és mégis elvesznek, békétlenek maradnak.

Most megmutatom önöknek az ellenpéldát. Pál apostol eljutott Filippi városába. Volt ott minden: szórakozóhelyek, színház, és ami csak egy rendes városhoz illik. Mivel egy rendes városba beletartozik a börtön is, az is volt. A börtön vezetője, egy egykori római tiszt, talán sebesülése után kapta ezt a nyugalmas állást. Egyik napon ehhez a börtönörhöz – így nevezi őt a Bib-

lia – két olyan foglyot vittek, amilyeneket ő még nemigen látott: Pál apostolt és kísérijét, Szilászt. Hatalmas prédikációt tartottak a városban. Mivel a prédikáció után a nép felzúdult, a vezetők egyszerűen megkorbácsoltatták őket, és a börtönbe vitték, ahol átadták őket a börtönőrnek. »Gondosan őrizd őket holnapig!« Olyan igazi komisz ember volt ez a börtönőr: »Gondosan őrizzem őket? – Igenis! Meglesz!« Keresett egy cellát egészen lent, ahol már a víz folyik le a falakon, oda zárta be őket, láncra verve és kalodába szorítva a lábukat. Ha megkérdeznének, hogy milyen vallású lehetett ez az ember, azt mondanám: mint a legtöbben önök közül. Hitt az »Úristenben«, talán több istenben is, hiszen Rómában olyan vallások voltak, amiket az emberek maguk sem vettek komolyan. Mint nálunk is! Elképzelik, milyen volt ez a börtönőr? Aztán valami furcsa dolog történik veled, nem lehet egészen megmagyarázni. Az első, hogy Pál éjfélkor elkezd dicsérő énekeket énekelni Jézusról. Gondolom, hogy éjfélig Pálnak szüksége volt arra, hogy leküzdje magában azt az érzést, milyen igazságtalanul bántak veled, milyen kegyetlenül börtönözték be, és hogy összeverték. Az ilyesmivel az ember nem tud olyan gyorsan megbarátkozni. Aztán eszébe jut: »Engem az Úr Jézus, Isten Fia a vérén megváltott. Hiszen én Isten gyermeke vagyok! Békességem van Istennel! Itt is az Ő kezében vagyok!« És akkor elkezd dicserni Őt. Szilász hozzáénekelte a kíséretet vagy a basszust. Ilyen énekeket a foglyok soha nem hallottak még abban a börtönben. Barátaim, én mint fogoly ismertem meg az állami rendőrség börtöneit. Ott hall az ember átkozódást, szitkokat, hallja a kétségbeesettek kiáltozását és az örök ordítását. Amikor egyszer énekelni akartam egy dicséretet, azonnal megtiltották. Bizonyára, azóta felfogták, milyen veszélyes, ha valaki Istent dicsérve énekel. De akkor még nem jutottak ennek felismerésére.

Tehát Pál és Szilász énekelte. A börtönőr természetesen csodálkozott ezen. Talán felfigyelt: »Mit énekelnek ezek? Evangéliumi éneket? Hát van ilyesmi egyáltalán, hogy valaki ezt komolyan veszi? Itt a börtönben? Abban a lyukban, ott lent minden jókedv elpusztul! És ezek énekelnek Istenükről?« – Lehet, hogy közben a börtön

tönör lefeküdt, és most egy alapos földrengést él át. Ez Istentől van! A börtön ajtói kinyílnak. A foglyok elszabadulnak. A börtönőr kiugrik az ágyból, felkapja magára legszükségesebb ruhadarabjait, és most látja: az ajtók nyitva vannak! »A foglyok elszöktek, engem meneszteni fognak! Végem van!« Meg akarja magát ölni! De most Pál kiáltja onnan letről: »Nyugodj meg! Mindannyian itt vagyunk!« A Biblia egyáltalán nem beszél a belső történésekről, de ebben az emberben akkor világossá lett: »Van élő Isten, aki szolgálai mellé áll! Van élő Isten, akit én káromoltam egész életemben. Van élő Isten, aki nemet kell, hogy mondjon rám (az életemre). Az élő Isten, aki ismeri bűneimet, piszkos dolgaimat. Bizony van élő Isten – és én elvesztem.« Berohan Pál cellájába ezzel a kiáltással: »Emberek! Mit tegyek, hogy megmeneküljek?« Egyszerre érzi: az élete mindig maga körül forgott. Mindig minden a régiiben maradt. Most már ez a kérdés fontos csak neki: »Mit kell tennem, hogy a megmentés áradatába jussak?« Mi talán nagy prédikációt mondtunk volna, erkölcsi előadást. Talán azt mondtuk volna: »Szabadíts ki engem először.« De Pál csak egy mondatot mond: »Jézusra van szükséged. Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a házad népe.« A börtönőr nem tud sokat, csak távolról hallotta talán, hogy ez a Jézus megment Isten haragjától és az ítéletből, a pokolból, a régi életből. Abban a pillanatban lökést kap: ki a régi életből – bele a váltság áradatába! És Jézus tulajdonává lesz. Csodálatos olvasni, hogy utána kiviszi Pált a börtönből, többet hall Jézusról, és még azon az éjszakán megkeresztelkedik, hogy Jézusé lehessen. A történet így végződik: »Egész háznépével együtt örvendezett, hogy hitt az Istennek.« Bejutott az élet áradatába! Most már békessége van Istennel!

Az egyik emberre ez áll: »Nem sok híja« – a másik átéli, hogy Krisztus váltsága által belekerül az élet folyamába. Hát önök melyik állapotban vannak, életük hová tart?

4. Vegye komolyan Jézust!

»Mindennek meg kell változnia, de hogyan?« Most az a legfontosabb, hogy Jézust megismerje!

Rögtön a háború után történt. Felhívott egy középiskolai igazgató: »Lelkész úr, van itt nálam 15 fiatal férfi. Háborús érettségijük van, de ez nem érvényes, még egy félévig kell tanulniuk. Ezek egykori repülő hadnagyok, tűzérőhadnagyok és hasonlók. Természetesen rettenetesen dühösek, hogy még egyszer az iskola-padba kényszerülnek. Hajlandó ezeknek vallásoktatást adni?« Nos, én ígént mondtam, és félve, reszketve mentem oda. Ott ültek megfakult egyenruhájukban ezek a puskaportól megöszült harcosok: »Jó napot!«, köszöntöttem őket. »Vallásoktatást kellene itt tartanom.« Még be sem fejeztem bevezető szavaimat, amikor egyikük felállt és elkezdte: »Hogyan engedhet meg Isten ilyen borzasztó háborút?« Egy másik folytatta: »Hol van hát Isten szeretete?! Hiszen Ő hallgat, amikor zsidók millióit elgázositották!« – És így tovább. A kérdések csak úgy záporoztak rám. Végül felemeltem a kezem, és azt mondtam: »Egy pillanatra! Hiszen úgy mozognak, mint a vakok, fehér bottal a ködben. Semmi értelme sincs Istentől így beszélni! Hiszen Isten teljesen ismeretlen és elrejtett előttünk. Csak egyetlen helyen mutatta meg magát: Jézusban. Mielőtt továbbmegyünk, tudnunk kell előbb, hogy kicsoda Jézus. Uraim, mielőtt vitatkoznak, ismerjék meg előbb Isten kinyilatkoztatását. Ezzel akarunk foglalkozni. Hozzák el legközelebb a Bibliájukat.« Azután azt olvastuk: »Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.« Olvastunk a bűnesetről és Isten ítéletéről a bukott emberiség felett. Mindnyájukra mély benyomást tett, hogy a Biblia azt mondja: »Tudd meg hát, és lásd meg, mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagyta az Urat, a te Istenedet.« Ezt átéli a népek, átéli az egyes emberek. Azután olvastunk Jézusról! Egyhuzamban elolvastuk halálát és feltámadását. Felejthetetlen számomra ez az óra, ahogy egyszeribe nagy csend támadt, miközben egyikük felolvasott, és a többiek hallgatták. A lélegzetük elállt Isten hatalmas tetteitől, amelyeket Jézus által véghezvitt. Olyan megmozdulás történt köztük, hogy ostoba vitatkozásuk a torkukon akadt. Addig is keresztyéneknek tartották magukat, pedig semmit sem tudtak az élő Istentől, aki Jézus Krisztusban hozzánk jött, és mindent megtett értünk!

Ezért kérem, vegyék komolyan Jézust és az Ő hívását!

Jézus mondta egyik példázatában: Egy király a fiának megyeigazgatót rendezett. Kiküldte szolgálóit, hogy meghívják a vendégeket. »Jöjjetek el, mert már minden kész!« A meghívottak elkezdték magukat mentetegetni: »Szívesen elmennék, de éppen egy jó üzletet kötöttem, most azzal kell törődnöm.« Értik-e? Talán kijelentik: »Ön pap. Önnél ez egészen másként van, mint nálunk. Egy üzletember ezt nem teheti meg.« A másik így mentegeti magát: »Nagyon köszönöm, de éppen most nősültem. A mézeshetekben – ugye megértik –, olyankor nem törődhet az ember más dolgokkal.« Egy se jött el. Megpróbálok elképzelni ezeket az embereket, hogyan éltek tovább. »Tulajdonképpen a királyfihoz kellett volna mennem, de közbejött valami ...«

A legtöbben így tesznek: »Tulajdonképpen Isten gyermekévé kellene lennem, de nem jutok hozzá. Igen, tulajdonképpen ... !«

Ó, kérem, fogadják szívükbe Jézust hit által! Sok ember van, aki azt mondja: nekem is van hitem. Mi mindenben hittünk már! De nem elég, hogy nekem is van valamilyen hitem, hanem Istennel kell békességre jutnom. Ezt csak Jézustól kaphatom meg! Néhány történettel szeretném önöknek megvilágítani: mit jelent hinni.

Egészen fiatal lelkészként házról-házra járva végeztem látogatásokat egy borzalmas lakónegyedben. Ahová megérkeztem, becsapták az emberek az orrom előtt az ajtót, mondván: »Nem vesszünk semmit!« Ilyenkor azonban már ott volt a lábam az ajtó és a küszöb között, és megmagyaráztam: »Nem akarok semmit eladni. Ajándékozni akarok Önöknek valamit! Lelkész vagyok!« – »Nincs szükségünk papokra!« Egyik nap egy lakáshoz érkeztem, ahol rögtön a lakókonyhában álltam, amikor az ajtót kinyitottam. A szobában egy fiatalember dühösen föl és alá futkos. »Jó napot!« – mondom. »Én vagyok az evangélikus lelkész.« Erre megáll, és teljes erőből ordít: »Micsoda, egy pap?! Még csak ez hiányzott nekem! Menjen ki! Én semmit sem hiszek már, elvesztettem hitemet az emberiségben.« Valami nehezét élhetett át. Erre azt feleltem: »Fiatalember, hadd öleljem a szívemre! Az emberiségbe vetett hitemet én is elvesztettem! Akkor mi csodálatosan összeillünk!« – »Ho-

gyan? – kérdezi elképedve –, hiszen mint lelkész, hinnie kell az emberiségben!« – »Muszáj?« – kérdezem vissza. – »Én sajnos elvesztettem a hitemet. Voltam a háborúban. Ha a trágárságokra gondolok, a mocsokra és arra, hogy mindegyik irigyelte a másiktól, amije volt? Nem! Köszönöm! Az emberiségben való hitem semmivé lett!« – »De hát – mondja ő –, akkor nem értem, hogy miért lelkész mégis!« – »Ó – mondom –, én új hitet kaptam, amely nem foszlik szét!« – »Na, szeretném tudni, hogy micsoda hit az!« Akkor megmondhattam neki az evangéliumot: »Ez az a nagy bizalom Jézus Krisztus iránt, aki eljött hozzánk, mint ennek a világnak egyetlen lehetősége.« – »Jézus? – csodálkozott –, hiszen ez a keresztényiség! Én azt hittem, hogy annak már vége van!« – »Ugyan, dehogy, az mindig élő, s akkor is az marad, amikor az összes többi hit már mind csődbe ment!«

Kívánnám, bár eldobnák mindenféle hamis hitüket, és odatalálnának Jézushoz, Benne bíznának!

Nemrég megrázó történetet olvastam a második világháborúból, amikor egy teljesen körülvárt városba még egy utolsó repülőgép bejutott. Telerakták sebesültekkel. De mindenfelől jöttek még katonák – félig sebesültek, könnyen sérültek, félig megfagyottak. Mind azzal a géppel akart kijutni, de az már teli volt. Akkor felkapaszkodtak a gépre, ahol csak megfogódzhattak: kívül az ajtókilincseken, a járótalpon. Aztán felemelkedett a gép. De mire leszállt, már egy sem volt meg azok közül, akik csak kívül akaszkodtak rá. Elsöpörte őket a vihar, a kezük lefagyott. Csak azok menekültek meg, akik belül voltak.

Arra kell gondolnom: a Jézusról, Isten Fiáról szóló evangélium olyan, mint ez a megmentő repülőgép. Ki lehet vele repülni az elveszettség katlanából, van elég hely benne. Mégis sokan nincsenek igazán bent, nem szálltak be igazán, csak kívül lógnak. Karácsonykor egyszer elmennek a templomba. Megkeresztelkednek, és sok mindent elhisznek, ha aztán meghalnak, a lelkésznek igazolnia kell, hogy jó emberek voltak.

Biztosak lehetnek abban, hogy az ilyenek lesodródnak. Csak aki belül van, az menekül meg. Önök igazán belül vannak?

A pokol teli lesz olyan emberekkel, akik tudtak Jézusról, de nem szálltak be hozzá. Mert hinni Jézusban azt jelenti: bemegyünk Hozzá. Tegyék meg! Ő az egyetlen, akire az életüket bátran rábízhatják.

Végül szeretném önöknek még egyszer szemük elé állítani Jézus keresztyét. Jöjjenek el velem gondolatban a Golgotára, arra a dombra Jeruzsálem kapuja előtt. Ott függ Isten Fia a kereszten. Ez alatt a kereszten van az egyetlen hely az egész világon, ahol az ember bűnbocsánatra találhat úgy, hogy az ön számára minden mássá lesz!

Lübeck városában van egy csodálatos régi templom, a lübecki dóm, s benne egy híres oltárkép Jézus keresztre feszítéséről, Hans Memling-től, a XVI. századból. Amikor a templom 1942-ben egy bombatámadáskor vakító lánggal égett, egy ismeretlen katona néhány barátjával berohant, és életét veszélyeztetve megmentette ezt a képet. A háború után nem sokkal előadásokat tartottam Lübeckben. Az egyik múzeum igazgatója hívott: »Nálam a pincében van a híres Memling kép, szívesen megmutatom, ha látni kívánja.« Ezt az alkalmat persze nem szalasztottam el. A múzeum igazgatójával és egy barátommal lementem a pincébe. Valóban csodálatos kép. Ott vannak a katonák lovakon lándzsákkal, a kockázó zsoldosok, tarka embertömeg, síró asszonyok, gúnyolódó farizeusok. Mindebből kimagaslik három kereszten. De aztán különös dolgot fedeztem fel: a tolongás közepette, Jézus keresztye alatt van egy üres füves folt, egy szabad hely. »Sajátságos – mondtam –, a kép zsúfolva van sok alakkal, csak egy kicsi hely szabad, éppen a kereszten alatt. Ugyan, mire gondolt Memling, amikor ezt ide festette?« – A középkori festők bizonyos mértékig expresszionisták voltak, mindig ki akartak fejezni valamit a képeikkel. Barátom így magyarázta: »Azt gondolom, a festő azt akarta mondani: Itt, a Jézus keresztye alatt van egy szabad hely. Te is odaállhatsz.«

Sokszor gondolok erre a képre. *»Itt a Te kínos keresztyed alatt a halálnak nincsen már fullánkja. / Sebed szörnyű mély, de véred alatt nem ér már utol a pokol lángja. / Kitárva tartod szent karjaid, / Minden bűnösnek van helye itt ...«*

Igen, örülök, hogy Isten Fiának, Jézus Krisztusnak a keresztye alatt nekem is jut egy szabad hely. Önöknek is szabad ez a hely. De meddig lesz még üres a helyük? Az örökkévalóságig?

NÁLAM NÉLKÜL!

Minden kor kitermeli a maga jelszavait, amiket aztán mindig és mindenütt hallani, sokszor lehetetlen és alkalmatlan helyen és időben. Korunk egyik legismertebb jelszava: »Igen, de nélkülem.« Ezzel csapkodunk magunk körül, verjük a többieket, sőt, ezzel a magunk halálát okozzuk. Egészen veszélyes, életveszélyes szólás ez: »Igen, de nélkülem!« De lehet hallatlanul pozitív jelentése is. Vizsgáljuk csak meg.

1. Nem mondjuk akkor, amikor mondanunk kellene

Van a Bibliában egy ősrégi, mégis aktuális történet.

Bizonyára mindannyian hallottak már Ábrahámról, Istennek erről az emberéről, akiről a Biblia legelején olvasunk. »Ábrahám hitt az Istennek, és ezért megígázította őt.« Ábrahám olyan ember volt, aki nagyon pontosan ismerte élete bűneit, de annyira Isten szeme előtt élt, hogy bűnét elismerte, sőt beismerte Istennek, és hittel elfogadta a megbékülést Istennel. Ez az Ábrahám egy szép napon kritikus helyzetbe került Lóttal, az unokaöccsével. A Biblia írja, hogy »Ábrahámnak igen gazdag állatállománya volt« és: »Lótnak is, aki Ábrahámmal ment, voltak juhái, ökrei ...« Aztán megtörtént a baj: »Versengés támadt az Ábrahám barompásztorai között és a Lót barompásztorai között.« Nagy, nyílt konfliktus fenyegette a két rokont. Hiszen önök is ismerik ezt: »Nép – hely nélkül.« Mindig fenyegetőbb formákat öltöttek a viták kettőjük pásztorai között. Mindig újra urukhoz futottak a pásztorok, izgatottan számolva be a heves viszályokról, eseményekről és szóharcokról. A helyzet kiéleződött. Nos, ha önök lettek volna Ábrahám helyében, aki sokkal idősebb volt, mint Lót, az unokaöccse, ugyan mit tettek volna ebben a helyzetben? Ha én lettem volna ennek a Lótnak a nagybátyja, ezt mondtam volna: »Miféle viselkedés ez, ahogy a te pásztoraid bánnak az enyémeikkel?! Hordd el magad innen!«

Lót ezt felelte volna erre: »Soha! Ragaszkodom a jogaimhoz. Állj félre te!« Így a végtelenségig tartott volna a veszekedés. Itt

volt az a pillanat, amikor a civakodás szükségképpen betört volna Ábrahám és Lót közé. De mivel ez az idős hívő, Ábrahám, Isten színe előtt járt, csak ránézett Lóra, és ezt gondolta: »Viszály? Csak nélkülem! Nélkülem!« – Így Ábrahám csak Lót karjára tette a kezét, és ezt mondta neki: »Ne legyen viszály közöttünk, hiszen testvérek vagyunk.« Ajánlatot tesz neki, amivel mindent rendbe lehetne hozni, még ha az ő hátrányára történék is. De: »Viszálykodni? Csak nélkülem!«

Ugye önök is mind átéltek már ilyen pillanatokot, amikor valaki magukra támadt? Önök is ezt gondolhatták ilyenkor: »Veszekedni? Nélkülem!« – Így reagáltak rá? Nem, bizonyára harciasan belementek a veszekedésbe. Hányszor helyénvaló lett volna ez a szó: »Nélkülem!«. Az Úr Jézus azt mondja: »Boldogok, akik békét teremtenek.« Milyen keveset ér az egész keresztyénségünk, mert a döntő pillanatokban nem ezt mondjuk: »Viszálykodhattok, de nélkülem!« – és így szégyenletesen kudarcot vallunk.

Íme, egy másik történet, amit nagyon szeretek. Ismerik-e a Bibliának ezt a csodálatos történetét egy József nevű ifjúról, akit eladtak a testvérei? Rabszolgaként jut Egyiptomba, az akkoriban nagy és csodálatosan kulturált országba egy gazdag, Potifár nevű ember házába, akinek sok rabszolgája volt, és nagy házai voltak. József fiatalságában szövetséget kötött az élő Istennel. Ilyesmi lehetséges! Egy fiatalember azt mondja az élő Istennek: »A tied akarok lenni.« Most teljesen egyedül van Egyiptomban. Látja, hogy lopnak és hazudnak a többi szolgák, de ő nem jár velük. Kinevetik. Urának azonban bizalma támad iránta, és rábíz valamit. (Tudják: a keresztyének nevetséges emberek, de rájuk lehet bízni dolgokat, mert nem lopnak, és nem hazudnak.) Amikor ez a fiatalember felnőtt, már ő kezeli Potifár minden vagyonát. A Biblia olyan szépen mondja, hogy »Potifárnak nem volt más gondja, mint hogy egyen és igyon.« Még tán ezt is József hátára rakta volna, de erről már neki magának kellett gondoskodnia. Ez a József szép fiatalemberré érett, jól, ízlésesen öltözött. És ekkor urának fiatal felesége felfedezi őt. Pogány asszony volt. Egyik napon Józsefre veti szemét, és elkezd vele flörtölni. József úgy

tesz, mintha nem is venné észre. Most következik az a borzalmas jelenet, amikor Potifárné egyedül van otthon Józseffel. Egyszerre ott áll előtte teljes leplezetlen szenvedélyével. Megfogja a ruháját és kéri: »József, hálj velem!« Megrázóan szépen írja le a Biblia, ahogy József rövid megfontolás után válaszol: »Nem velem! – Házasságot törni? Csak nélkülem!« Mi így mondanánk talán, de a Biblia sokkal szebben fejezi ki: »Hogyan követhetnék el ily nagy gonoszságot, és vétkezném Isten ellen?!« Ez azt jelenti: »Nálam nélkül!«

Hiszen bizonyára sokan vannak, akiknek szembe kellett nézni a tisztátalanság csalogató kísértésével! Ma már ezt nem is neveznék bűnnek! Ön is azt mondta-e: »Nélkülem! Isten lát engem, nem tehetem!«? Hogy érezzük magunkat, amikor látjuk Józsefet? Azt hiszem, nem jutott volna eszünkbe, hogy ezt mondtuk volna: »Nélkülem!«, pedig Isten parancsa, hogy szavainkban és tetteinkben tisztán és szentül éljünk. A »nélkülem!« oly ritkán jut eszünkbe! De Istennek eszébe jut! Bűneink eszébe fognak jutni ama napon. Borzasztó, hogy a döntő pillanatban nem jut eszünkbe ezt mondani: »Nélkülem!« Milyen jó szó lenne ez, valahányszor a kísértés ránk támad, hogy Isten parancsait letiporja! Korunk jellemzője, hogy Isten parancsait már nem veszik figyelembe.

Egyszer az egész hannoveri lelkészsereg előtt előadást kellett tartanom a püspök beiktatásakor. Arra kért, hogy beszéljek erről a témáról: »Mi hiányzik nekünk, lelkészeknek és gyülekezeteinknek?« Akkor ezt mondtam: »Hiányzik belőlünk az istenfélelem: a félelem, hogy a pokolra is juthatunk, hogy Isten komolyan veszi a parancsait.«

Jó szó ez: »Nálam nélkül!« Amikor magával sodorna bennünket a kor szelleme Isten parancsolatainak letiprására, akkor ez csak »nélkülem« történhet. A Biblia egyik megragadó története, amikor Isten Fia fent van egy magas hegyen, és az ördög – önök nem hiszik, hogy van? – pedig van!, biztosak lehetnek benne! – ott áll mellette, megmutatva a világ országait és dicsőségüket: »Mindezt Neked adom, ha csak egy pillanatra meghajtod a térdedet előttem. Csak egy pillanatra!« De Isten Fia így felelt: »Az egész világ tér-

det hajthat neked, de én nem.« Az Úr Jézus persze ennél szebben mondta: »Csak egyedül Istent imádd!«

Bárcsak ez a szó: nélkülem, mindig a kellő pillanatban eszünkbe jutna! Milyen ostobaság, hogy nem mondjuk ki, amikor mondanunk kellene!

2. Akkor mondjuk, amikor nem kellene

Ó barátaim, a legtöbben rosszkor mondják ki ezt a szót: Nélkülem! Egy fiatal legény állt előttem, pompás fiú volt. Ezt mondtam neki: »Ember, mi lehetne belőled, ha eldöntened, hogy életedet az élő Istennek adod.« – »Neeem! – felelte. – Nélkülem.«

Úgy kezeljük Istent, mint ... Hadd használjak egy példát. Az orvos elrendelte, hogy naponta egy órát sétáljak. Egy ízben Essenben a Déli-pályaudvar mentén haladva, az út közepén egy régi díványt láttam. Már hasznavehetetlennek találták, és egyszerűen kitétték éjjel a ködben: »A város dolga, hogy elvigye onnan« – gondolták. Elképzelem, mi volt a sorsa ennek a régi heverőnek. Talán a nagymamától örökölték, amikor meghalt, de a fiataloknak új lakásuk van, modern bútorokkal. »Ugyan, mit kezdjünk egy ilyen ócska bútordarabbal itt, nem illik az életstílusunkhoz. Ki tudja, milyen férgek laknak benne. Kidobjuk.« – Aztán kiteszik az utca közepére.

Ugyanezt teszi a mai ember az élő Istennel! Nem illik bele az életstílusába, a mi modern pluralisztikus, a többség véleményét valló társadalmunkba. Nem illik a gondolkodásunkba! Mit kezdjünk Istennel? Tegyük hát be az öreg díványt a templomba, az ügyis egész héten át zárva van.

Barátaim! Az élő Isten nem olyan, mint egy ócska heverő, mint egy régi bútordarab, amit kedvünk szerint kidobhatunk az életünkbe, ha már nem modern. Van sejtelmünk róla, kicsoda ez az élő Isten? Az egyház is vétkes abban, hogy Isten problémává lett. Végig kellene, hogy fusson a hideg a hátunkon, ha csak kiejtjük »Isten« nevét! Szörnyű ez a közönyös magatartás Vele szemben: »Nélkülem!«

Még előbb kell kezdenem. Mindenütt beszélnek róla, hogy az egész világ beteg, nemcsak testileg szenved rákban és min-

denféle más betegségben. Az a rettenetes, hogy lelkileg vagyunk betegek.

Tudják-e, hogy a kedélybetegek száma félelmetesen nő? Okos emberek gondolkoznak rajta, miben áll a mi egész művelt világunk betegsége. Egy svájci orvos mondta egyszer igen bölcsen: »Korunk komolyan beteg Istent illetően.« A középkorban még számoltak Istennel, a nagy templomok bizonyítják ezt. De aztán megpróbálták Istentől megszabadulni. Gigantikus ideológiai próbálkozás folyik annak érdekében, hogy Istentől megszabaduljunk. A technikát tették istenné, és megpróbálták megszabadulni Istentől. Tudósok sebesre írták ujjukat, hogy bebizonyítsák, nincs Isten! A tömegek kiáltották: »A vallás ópium a népek.« A legbutább kisfiú is ezt kérdezte: »Ugyan, hol van Isten, még soha nem láttam, tehát nincs«, és tovább szopta az ujját. Sokan nagyszerű próbálkozásokkal akartak Istentől megszabadulni.

És tudják, mi ma a helyzet? Nem szabadultak meg Istentől! Ma már keresni kell olyan istentagadót, akinek van bátorsága komolyan kijelenteni: »Nem létezik Isten!« A modern atomfizika megalapítója, Max Planck professzor nem sokkal a halála előtt kiadott egy füzetet ezzel a címmel: »Vallás és természettudomány«. Ebben kijelenti: »Ma előttünk, természettudósok előtt nyilvánvaló, hogy az élő Teremtő ott van minden ismeret végén.« Látják: nem szabadultunk meg Istentől!

Nemrég egy belga kisvárosban tartottam előadást. Amikor egyik este kijöttem a templomból, 20 év körüli fiúk álldogáltak ott. »Miért nem jöttök be?« – kérdeztem. »Hmmm!« – válaszolták. – »Ez csak nem válasz, azt mondani, hogy ›hmmm‹. Mondd meg nekem – szólítottam meg az egyiket – él az Isten, vagy nem? Erre azt felelte: – »Nem tudom.« Azt válaszoltam: »Te ember, ez félelmetes! Vagy él, akkor hozzá kell tartoznod, vagy nem él, és akkor lépj ki kérlek az egyházból. Kiléptél?« – »Nem.« – Egy másikat szólítottam meg: »Él az Isten?« – »Igen, én hiszem.« – »Mondd csak: megtartod a parancsait?« – »Nem!« – Így kérdeztem végig őket. Egy sem merte Istent tagadni, de egy sem volt olyan, aki komolyan kívánt volna Istenhez tartozni. És így van ez mindenütt.

Ha családokat látogatok, azt mondják a férfiak: »Hiszek az Úristenben, de hagyom, hogy mások járjanak a templomba.« Tehát nem tagadják az Istent, de nem is az övéi!

Megoldatlan ez az Isten-kérdés. A megoldatlan kérdések pedig mindig komplexumokat okoznak, lelki betegségeket, amik az embert tönkreteszik. És mi tönkre megyünk, mert nincs bátorságunk az Istennel való dolgunkat rendezni! A templomban tízszer annyi az asszony, mint a férfi. Hol vannak a férfiak? Pedig lelkileg tönkre mennek, mielőtt a pokolra jutnak, mert nincs bátorságuk Istenhez tartozni, de nem is tudnak tőle szabadulni.

Ebben a helyzetben hirdetjük mi keresztyének azt a lélegzet-elállító üzenetet, hogy ez az Isten – akivel ilyen csúnyán bának –, áttörte a falat, amely minket Tőle elválaszt, és hozzánk jött Jézusban. Isteni Megváltót kapott a világ! És nem elég, hogy közénk jött, hanem meghalt értünk a kereszten. Mít tegyen még Isten önért, minthogy meghal a kereszten önért, értünk? Majd feltámadt a halálból, és a halálon át rést vágott, hogy az életre utat hasítson. Mi meg itt állunk, és ezt mondjuk: »Ó, igen, nagyon szép, meg is hallgatom egyszer – de most nélkülem!« Ilyen következetlenségtől lelkileg csak megbetegedhet az ember.

Mint fiatal lelkész, találkoztam egy munkással, aki mindig letromfolt és kinevetett, ha Jézusról akartam neki beszélni. Megkérdeztem: »Hogy fog egyszer meghalni?« – Erre így felelt: »Ti papok mindig a halálfélelemmel jöttök. De ebbe engem ne vonjatok be! Nélkülem!« – ellenkezett velem. Aztán – még nem volt 40 éves – és meghalt. Egyik éjszaka felhívott a felesége. Rohantam hozzá, és megmondtam: »Ez az az óra, amikor Jézus téged utoljára hív magához.« – Borzalmas volt! Akart imádkozni, de már nem tudott. Mondtam neki a Bibliából Igéket, a kegyelem Igéit, de már nem tudta felfogni. Azt mondta: »Nincs velem!« Most már Isten nem akarta! Nagy kétségbeesésben halt meg, Istennel való megbékülés nélkül.

Kérve kérem önöket: Vegyék komolyan ezt az üzenetet: »Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« De ez

a Jézus még többet tesz. Valami hallatlanul nyugtalanítót is mond: »Íme, a szíved ajtaja előtt állok és zörgetek.« – Ó, barátaim, sok keresztyén van, akik csak egyházfenntartói járulékot fizetnek, kedvesek, de nagyon unottak. Vannak keresztyének, akik csak karácsonykor mennek a templomba. Vannak, akik a feleségüket engedik a templomba járni, de saját maguk nem mennek. Könnyű kibúvó. Mások pedig azt mondják: »Meg vagyok keresztelve.« De semmit sem ér ez, ha ez minden? Vannak, akik meghallották az élő Úr szavát: »Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz ...« – de ők így válaszolnak: »Nélkülem!« – Félelmetes! »Úr Jézus, egy kis keresztyénség egészen elviselhető, de hogy te uralkodj rajtam, ez túl sok. Nélkülem!« Így mondhatjuk helytelenül: »Nálam nélkül!«

Őnök nem olvasnák ezt a könyvet, ha nem lenne egy picit vonzódásuk a keresztyénséghez. Jézus Krisztus dicsőségét azonban csak akkor tapasztalják meg, ha figyelembe veszik, hogy Ő szívük ajtaján kopogtat, és ha kinyitják az ajtót, és befogadják Őt az életükbe!

3. Van valaki, akinek lenne oka kimondani: »Nálam nélkül«, de nem teszi

Ez a valaki az Úr Jézus maga. Neki valóban lenne oka ezt mondani: »Nélkülem« – de nem mondja. Hála Istennek, hogy nem mondja!

Engedjék meg, hogy elmondjak ehhez egy történetet. Van egy dán költő, Jacobsen, aki megrázó novellát írt »Bergamói pestis« címmel. Bergamo kis olasz városka Ravenna közelében, egy hegyen. Sziklás út visz fel oda. Ebben a városkában, írja Jacobsen, a középkorban pestis tört ki. Éjjel-nappal szólt a halálharang. Az emberek imádkoztak Istenhez, kiáltoztak segítségért, de mindez semmit sem ért. A pestis egyre borzalmasabban tombolt. Aztán már minden mindegy lett nekik. Azt mondták: »Meghalt az Isten«. Kigörgetik a hordókat a kocsmákból, és nekilátnak inni. Esztelenül, ittasan ölelkeznek, szeretkeznek, tekintet nélkül arra, ki kihez tartozik. A kétségbeesésnek ez az orgiája napokig tart, minden mindegy. Minden ösztön elszabadul. Tánc közben itt is, ott is kinyúlnak

az emberek, fekete arccal. Otthagyják őket. Az orgia tovább folyik: »Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk.« De az egyik napon meghökkennek, mert éneket hallanak. Egy korált! A város kapujához sietnek, és látják, hogy jön egy bűnbánó sereg felfelé a sziklás úton, és litániát énekel:

»Kyrie eleison, Uram, könyörülj rajtunk!« Egy fiatal szerzetes megy elöl, súlyos fakeresztel. Bejönnek a városkapun. A bergamóiak ott állnak és nevetnek: »Ti idióták! Itt meghalt az Isten. Hagyjátok abba buta litániátokat! Isten meghalt. Gyertek, együnk és igyunk, mert holnap már halottak vagyunk!« Elöl megy a szerzetes a nagy fakeresztel. A templom ajtaja nyitva áll, így a sereg bemehet. A szerzetes a keresztet egy oszlophoz állítja. Most a halálra szánt, féktelen, vad falka utána tódul ordítva, nevetve. Egy vad henteslegény véres kötényében odaáll az oltár elé, meglen-dít egy arany úrvacsorai kelyhet, és ezt ordítja: »Igyatok! Nálunk meghalt az Isten.« A sápadt szerzetes a szószéken áll és int. Csend támad, és ő megszólal: »Szeretnék nektek valamit elmondani. Amikor Isten Fia a kereszten függött, és kezébe verték a szegeket, a nép ott is gúnyolódni és csúfolódni kezdett, és nevetett. Sőt, a két gonosztevő jobbról és balról is gúnyolódott. Akkor ezt gondolta Isten Fia: »Ezekért az emberekért halljak én meg, akiket meg sem rendít az én halálom? Ezekért a mocskos emberekért adjam oda az életemet, akiket már semmivel sem lehet észre téríteni?« Ekkor Isten Fia ezt gondolta: »Mindezt nélkülem! Nélkülöm!« És isteni erejével kihúzta kezéből a szegeket, leugrott a keresztről, kitépte ruháját a katonák kezéből, úgyhogy a sorsvető-kocka gurult lefelé a Golgota hegyéről. Magára öltötte ruháit, és a mennybe ment. A kereszt üres maradt! És most már nincs váltság, üdvösség és megmenekülés. Már csak a halál és a pokol van!« – így prédikált a szerzetes. Halotti csend támadt. A henteslegény már rég leugrott az oltárról, és a szószék alatt állt. A kehely kihullott a kezéből. »Nincs váltság és nincs üdvösség ...« És ez a durva henteslegény három lépést előre megy, kinyújtja a kezét a szerzetes felé, és éles hangon kiáltja: »Szegezd fel újra a Megváltót a keresztre! Vidd fel újra oda!«

Barátaim, az a szerzetes nem jól mondta el a történetet. Ami a szívet legjobban megrendíti, hogy Isten Fia nem mondta ki: »Nélkülem«, szabad egyszer így mondanom: mindeddig az óráig szenved a kereszten, bár az emberek azt mondják: »a munka, élvezet és minden, amit a világ ad, fontosabb nekünk, mint örök üdvösségünk«.

Ez a Megváltó még mindig utánunk jön és kérlel, pedig minden oka meglenne rá, hogy azt mondja: »Nélkülem! Csináljatok, amit akartok.« Ha én lennék Jézus, tőlem ugyan pusztulhatna ez a világ. De Jézus, az Isten Fia, a Megváltó nem mondja ezt: »Nélkülem«, hanem jön utánunk! Meddig járjon még önök után? Mikor akarják végre meglátni, hogy Jézus elfogadná önöket? Mikor nyílik meg a szemük, hogy ezt mondanák: »Én Megváltóm! Én Engesztelőm!«

4. »Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni«

Mi ez után a szó után: »nélkülem!«, felkiáltójelet teszünk. Jézus egyszer azt mondta: »Nélkülem« – de nem felkiáltójellel, hanem tovább mondta: »Nálam nélkül semmit sem tudtok cselekedni«. Higgyék el, így igaz. Amit nélküle tettek, mindaz az örökkévalóság világosságában értéktelen volt!

Egyszer megfigyeltem, ahogy néhány fiú verekedett az utcán. Egy kisfiút is összeverték, lehet, hogy tévedésből. Gondolkoztam: »közbelépjek?« Ekkor elragadó jelenet tanúja lettem. A kicsi kifurakodott a tömegeből: szeme, orra csurgott, de futott. Öt lépés után megfordult, és így kiáltott: »Várjatok csak! Megmondom a bátyámnak!« Észrevettem, hogy egyszerre minden jó lett. Volt egy bátyja, akinek mindent elmondhatott, és akiben bízott, hogy segít majd rajta. Arra gondoltam: »Fiam, milyen szép, hogy van bátyád!« – és szívemet nagy öröm töltötte el, hogy Jézusban nekem is van bátyám, aki ott áll mellettem. Milyen nagyszerű, hogy ez a nagy testvér olyan hatalmasan áll az övéi mellett, hogy kimondja: »Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni!«

Havergal, az énekköltő így írt: *»Fogadd el az életem, Jézus átadom neked. / Fogadd el az időmet, minden órám a tied.«*

Kívánnám, hogy önök is mondják Megváltójuknak, aki a lehető legtöbbet megtette mindnyájukért: »Úr Jézus, nélküled semmit sem akarok többé tenni!«

LEHETSÉGES-E BIZONYOSSÁG A VALLÁS DOLGAIBAN?

Nos, ez világos, a vallásos dolgokban nincs bizonyosság. A vallás az örök Isten-keresés. Ez örök nyugtalanság és bizonytalanság, de az »evangélium«, az valami egészen más. Abban Isten keres minket. Ezért inkább ezt kérdezzük: »Van-e bizonyosság a keresztyénségben?«

1. Istennel kapcsolatban hallatlan bizonytalanságot engedünk meg magunknak

Először azt kell megmondanom, hogy mi, mai emberek fura alakok vagyunk. Ha a legerősebb embernek valahol valami csak egy picit is fáj, rohan az orvoshoz: »Doktor úr, itt úgy fáj. Mi ez?« Pontosan tudni akarja, hányadán áll! Ha egy állást elfoglalunk, az a legfontosabb kérdés: Mennyi a fizetés? Hát hogyan szeretnénk tudni, mire számíthatunk? Anyagi téren nem törünk bizonytalanságot. Igen, minden területen tudni akarjuk, hányadán vagyunk. Csak a legfontosabb területen – az élő Istennel szemben – tűrjük ezt a sajátos bizonytalanságot.

Sok évvel ezelőtt Augsburgban tartottam előadásokat, meghozzá egy sátorban, egy téren. Ezen a téren tartják a búcsút. A rendezőknek nagyszerű ötletük támadt. Mivel szombat este a szórakozóhelyeken mindig nagy tömeg volt, elhatározták, hogy az összejövetelt szombat éjjel tizenkettőkor tartjuk. Nem hirdettük ki előre, mert különben eljöttek volna a kedves kíváncsi keresztyének, de éppen őket nem akartuk ott látni. Barátaim éjszaka fél tizenkettőkor autóikkal elindultak, és összegyűjtötték az összes éjjeli pillangót, akik az éjfélkor záró éjszakai mulatóhelyekről kijöttek, pincéretet, akik hazafelé tartottak, bárleányokat, akiknek épp szabadnapjuk volt. Az autók utasai a sátonál szálltak ki. Amikor tizenkét órakor a pódiumra léptem, olyan gyülekezet volt előttem, amelyet ritkán láttam. Azt gondoltam: »Ennek csak jó vége legyen!« Aztán elkezdtem beszélni.

Amikor először mondtam ki ezt a szót: »Isten«, beleordít valaki: »Hiszen az nincs is!« Mindenki nevetett. Akkor előrehajolva kérdeztem: »Tudja maga azt egészen biztosan, hogy nincs Isten? Égészen bizonyosan tudja?« Erre az illető a fejét vakarja, szivarcsutkáját szájának másik szögletébe csúsztatja, és végül kijelenti: »Na, jó, hiszen biztosat senki sem tud felőle.« Erre azt mondtam: »De igen! Én egészen biztosan tudom, mi a helyzet!« – »Nocsak – mondja –, honnan tud valami biztosat Istenről?« Akkor megmagyaráztam neki, hogy Jézus által egészen biztos információim vannak Istenről. Egyszerre nagy csend lett az összejövetelen.

Bizonyossága van Istenről? A keresztyénektől kérdezem: El tudja-e mondani: »Bizonyíthatom, eltörölve adósságom. Minden ki van fizetve.« Az ember így felel rá: »Remélem.«

Komikus helyzet ez: Istennel szemben elviselhetőnek tartják a nagy bizonytalanságot mind a pogányok, mind a keresztyének.

Ha keresztülmennék a városon, és megkérdezném a férfiakat: »Mondják, hiszik önök, hogy van Isten?«, akkor azt felelnék: »Igen, valószínűleg«. Ha azonban folytatnám és kérdezném: »Övé az életük?«, akkor azt hallanám: »Nem tudom!« Micsoda hallatlan bizonytalanságot engednek meg maguknak erős férfiak ezen a területen!

Ezt nemrég egy fiatal barátom is átélte. Egyetemi hallgató, és szünidejében építkezésnél mint segédmunkás kereste a kenyerét. Egyik nap rájöttek a kollégái, hogy az evangéliumi ifjúsági munkában vesz részt. »Ember! – kezdik – te a Busch lelkésznel vagy?« – »Igen«. Erre hallatlan gúnyolódás kezdődik. »Akkor biztos vasárnaponként a templomba mész?« – »Igen!« – »Minden vasárnap?« – »Minden vasárnap!« – »Megőrültél?« – »Áh, ráadásul – mondja – hétközben még bibliaóra is megyek!« – »Akkor te megbolondultál!« És csak mondják tovább: »A papok csak elbutítják az embert! Az egész keresztyénség csődöt mondott, bár volt ideje 2000 évig! A Biblia nagy bolondság!« – Óriási gúnytömeg zúdul a fiatalemberre. Neki azonban olyan bőre van, mint egy elefántnak, és hagyja, hogy mindez megtörténjék. Amikor a társai befejezték, azt mondta: »Miótán ilyen véleményetek van a keresztyénségről,

feltételezem rólatok, hogy mindnyájan kiléptetek az egyházból.« Csend lett az egész körben. Akkor egy idősebb férfi azt mondja: »Mi az, hogy kilépni az egyházból? Ember, én is hiszek egy Úristenben! Úgy teszel, mintha csak te egyedül volnál keresztyén. Én is az vagyok. Én is hiszek az Úristenben!« Erre a többiek is megszólalnak: »Egyáltalán – micsoda dolog az, hogy jobbnak akarod magadat tartani nálunk? Mi is keresztyének vagyunk! Mi is hiszünk az Úristenben!« Hirtelen ellene fordulnak, és egyhangúlag kiabálják: »Mi is hiszünk az Úristenben! Mi is keresztyének vagyunk!« Amikor befejezték, azt mondta a barátom: »Hát akkor miért gúnyoltok ki engem?« Válasz: »Jaj, te egészen megbolondítod az embert! Veled nem lehet beszélni!« – Értik? Erős építőmunkások, akik könnyen megisznak néhány üveg sört, ha alaposan megizzadtak, először nagy hangon gúnyolódnak a keresztyénségen, de aztán azt mondják: »Egy pillanatra álljunk meg! Mi is keresztyének vagyunk!« Hogyan is van hát? Nem megrázó ez? Istennel kapcsolatban a legnagyobb bizonytalanságot engedi meg magának az ember. Egyszer pogány, egyszer keresztyén. Igazam van? Attól tartok, hogy a legtöbben önök közül szintén ebben a bizonytalanságban élnek!

2. A Biblia ragyogó bizonyosságról beszél

Most elgondolkozhatnak azon, hogy ténylegesen van-e bizonyosság a keresztyén hitben? »Hát nem éppen az jellemző a keresztyénségre, hogy az ember semmit sem tud, és mindent hinnie kell?« Nemrég valaki újra mondta ezt a szép mondatot, amit már annyiszor hallottam: »Tudja: kétszer kettő az négy, ezt tudom, de a keresztyénségben semmi bizonyosat nem lehet tudni, ott hinni kell.« – Az az elképzelésünk, hogy a keresztyén igazságokat illetően az eszünket a kofferba csomagolhatjuk, vagy leadhatjuk a ruhatárba, és bizonytalanságban maradván csupán elhinni kell valamit. Ez a többség meggyőződése.

Vagy ott áll valaki előttem és magyaráz: »Hja, Busch lelkész, ti keresztyének nem vagytok egyek. Vannak katolikusok, protestánsok és sokan mások. Hát kinek van igazaza?« Azt hiszem, maguk

a keresztyének is alapjában véve úgy gondolják, hogy a keresztyén hit a legbizonytalanabb, ami csak létezik. Ez azonban merő ostobaság!

Hogy mi a keresztyénség, azt csak az Újszövetségből tudhatom meg. Annak pedig minden sorát ragyogó bizonyosság tölti be! Higgyétek ezt el! Nevetséges, hogy sok keresztyén milyen bizonytalanságban él, de ez nem a keresztyénségen múlik. Nem! Az egész Újszövetség tele van ragyogó bizonyossággal.

Ez adja a legnagyobb bizonyosságot afelől, hogy Isten él! Nem egy magasabb lény, nem a gondviselés, nem a sors, nem egy Úris-ten, hanem Isten, Jézus Krisztus Atyja, Aki él. Honnan tudjuk ezt? Mert Jézusban kijelentette magát! Most már teljes bizonyossággal tudjuk ezt. Üsse fel a Bibliáját, ahol akarja, és meglátja, ott nem vallási problémákról van szó, hanem bizonyosságot ad arról, hogy Isten él! Ő kinyilatkoztatta magát Jézusban! Az az ember pedig, aki Isten nélkül él, helytelenül, hamisan él. Ugyanitt található az a bizonyosság is, hogy Isten, aki népeket tud megsemmisíteni, aki ítéletet fog tartani, engem forrón szeret. Ez most nem feltételezés, hanem Pál apostolnak a Rómaiakhoz írt levelének 8. fejezetében áll: »Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet ... nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.« Isten szeretete Jézusban jött el hozzánk! Ezt nem feltételezzük, ezt tudjuk. Hol van Isten szeretete? Jézusban szeretett minket. Krisztus tanítványai így énekelnek: *»Imádom a nagy szeretetet, Krisztusban mely felém hajolt.«* Ismeri ezt? Van sejtelme róla?

A Biblia emberei bizonyossá lettek abban, hogy Istenhez tartoznak. Dávid mondja a 49. zsoltárban: »Isten kivált engem a holtak hazájából, és magához fog venni.« Nem azt mondja: remélem, hogy egyszer majd üdvözülök, hanem »Tudom, hogy elfogadott.« Vagy »Isten szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és Ő vitt át minket az ő szeretett Fiának országába.« Jézus tanítványainak egész valója, léte megváltozott Jézus által – és ezt tudják is: »Tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe. – Tudjuk! – Önök elmondhatják ezt? Vagy Róma 8,16: »Az Ő Szelleme bizonyoságot

tesz az én szellememmel együtt, hogy valóban Isten gyermeke vagyok.« Így mondja: »vagyok!«

A Biblia tele van bizonyossággal. Honnan támad népünkben az ilyen értelmetlen mondat: »Hogy kétszer kettő az négy, azt tudom, de a keresztyénségben nem lehet tudni semmit, ott csak hinni kell.«? Én is tudom, hogy kétszer kettő az négy, de hogy Isten él, azt sokkal bizonyosabban tudom, és hogy Isten az Úr Jézusban szeret, azt még biztosabban tudom. Akik megtértek az élő Istenhez, azok is tudják, hogy kétszer kettő az négy, de még biztosabban tudják, hogy ők Isten gyermekei lettek!

Most megkérdézem önöktől: Hol találni meg a mai keresztyénségben ezt a ragyogó bizonyosságot? Hol? – Ebből láthatják, hogy túl messzire elmaradtunk a Bibliától! Vissza kell térnünk hozzá! Nincs értelme, hogy csak egy kicsit legyünk keresztyének. Igazán csak annak van értelme, hogy egészen bibliai keresztyénekké legyünk. Ez megéri! Bizonyossá lenni abban, hogy Isten él, forrón szeret, és én az övé vagyok, ezt érdemes! Semmi másnak nincs értelme!

Ez a ragyogó bizonyosság hangzik felénk egész énekeskönyvünkből is. Néhány helyet idézek:

»Most tudom s hiszem biztosan, s dicsekszem vele boldogan, hogy Isten a legjobb barátom, Atyám Ő, és ezért áldom.« Konfirmáló diákjaimtól ezt mindig kikérdezem, és a vizsgán olyan hangoosan kiáltják, hogy a szülők összerezzennek és felnéznek. Szeretném önöket is megtanítani erre. A keresztyénség nem nyirkos ködben járkálás, hanem a valódi keresztyénség szilárd és ragyogó bizonyosság! Egy másik ének: *»Az alap, amin állok, csak Krisztus és a vér.«* Vagy: *»Tudom, hogy kinek hittem, tudom, szilárd alap, ha minden itt a porban csak homok, por marad.«*

Hadd említsem még egyszer másként is: Bizonyosság a keresztyénségben azt jelenti, hogy *ténylegesen* tudom, hogy Isten él, hogy Jézusban adott kinyilatkoztatása igaz akkor is, ha az egész világ elutasítja! Hogy Jézus Krisztus meghalt és feltámadott bűneink kiengeszteléséül, hogy a bűnösöket megmentse, akkor is, ha senki sem él ezzel a lehetőséggel. Bizonyosság a keresztyénségben azon-

ban azt is jelenti: *személyesen* tudni, hogy Isten él, Krisztusban nyilvánítottatta magát, meghalt és feltámadott, mert én ezt a magam számára személyesen, bizonyossággal teljes hittel elfogadtam.

Ha tízezer professzor magyarázná is egy hívő fiatalembernek, hogy Krisztus nem támadt felt, ő akkor is bizonyoságot tehet róla: »Tisztelt tízezer professzor! Tudom, hogy az én Megváltóm él!« Ha az egész világ ellentmondana neki, akkor is ezt mondja a hit: »Tudom, kinek hiszek!« Ha elborítanak egy halom tudományosnak mondott cáfolattal, akkor azt mondom: »Én ezt jobban tudom!« Ha az egész világ kételkedne is, azt mondanám: »Bizonyosságom van!« Mert ilyen biztos a keresztyén hit, amely a Bibliában táruel élénk.

3. Van-e önnek bizonyossága?

Most fel kell tenni a kérdést: Van-e már ilyen bizonyossága? Vagy ez még hiányzik önnek? Ha azt mondanánk: »Azt gondoltam, hogy keresztyén vagyok, de nem vagyok az. Nálam még minden tisztázatlan«, akkor nem volt hiábavaló az eddigi elmélkedés.

Emlékszem egy hitmélyítő hétre, amelyet fiatalemberekkel töltöttem Hollandiában. Éjszaka kettőkor kopogtattak a szobám ajtaján. Kinyitottam az ajtót. Ott állt az egész társaság pizsamában. Megkérdeztem: »Mit akartok?« Azt mondja az egyik: »Azt hittük eddig, hogy keresztyének vagyunk, de most rájöttünk, hogy még nem vagyunk azok!« Ez annyira nyugtalanította őket, hogy éjszaka kettőkor bizonyosságra akartak jutni. – Már az is sokat ér, ha felismerjük, hogy egész keresztyén mivoltunk távol áll attól, amit a Biblia ragyogó bizonyosságnak állít elénk.

A híres angol hitébresztő prédikátor, Spurgeon, egyszer ezt így fejezte ki: »A hit a hatodik érzék«. Látják, van öt érzékszervünk, hogy megismerjük ezt a világot: látás, hallás, tapintás, ízlelés, szaglás. Ez az az öt érzékszerv, amivel a háromdimenziós világot meg tudjuk ismerni. Aki csak ennek az öt érzékének a világosságában él, az megkérdézheti: »Hol lehet Isten? Nem látom. Jézust sem látom. Mindezt nem is hiszem.« Ha azonban Isten megvilágosít, akkor megkapjuk a hatodik érzékszervünket. Akkor nemcsak

látni, hallani, tapintani, ízlelni és szagolni tudunk, hanem akkor fel tudjuk ismerni azt a másik világot is. A Biblia mondja: »Az örök élet pedig azt jelenti, hogy megismernek Téged, az egyedül valóságos (igaz) Istent, és azt, akit elküldtél, a Jézus Krisztust.« Erre képes a hatodik érzékszerv.

Nemrég Essenben egy iparmágnásnál egy magas irodaházban voltam, ahonnan a fél várost látni lehetett. Miután néhány előszobán átjutottam, végre előtte ültem. Hamar elintéztem, amiért mentem. Aztán beszélgetni kezdtünk. Azt mondta: »Érdekes egyszer egy lelkészt vendégül látni! Mondja csak, bár a háború után olykor akadémiai üléseken vettem részt, mégis az a benyomásom ...« – »Na – segítek neki: – mondja már ki, jók az idegeim!« – »az a benyomásom – mondja –, hogy a keresztyénség mégis csak valami nagyon homályos dolog. Látja, előadásokat tartottak ilyen témákról: a keresztyén és a gazdagság, a keresztyén és a fegyverkezés, a keresztyén és a pénz, a keresztyén és egyháza. De sohasem mondták meg nekem, hogy tulajdonképpen kicsoda keresztyén. Úgy látszik, ezt az emberek maguk sem tudják.« Itt ülök hát ebben a szép irodában, és a szemembe mondják: »Ezt az emberek úgy látszik, maguk sem tudják.« – »Ó – mondom –, ön téved.« Csodálkozva kérdezi: »Hát meg tudja nekem mondani, kicsoda keresztyén?« – »Igen – felelem –, ezt világosan meg akarom mondani önnek. Ez nem valami bizonytalan dolog.« – »Ááh – gúnyolódik egy kicsit –, egyesek azt mondják, keresztyén az, aki nem kerül összeütközésbe a rendőrséggel, mások szerint az, aki egyházi keresztségben és temetésben részesül.« Majd én így folytattam: »Vezérigazgató úr – most fogódzkodjon meg –, én megmondom önnek, hogy kicsoda keresztyén. Keresztyén az az ember, aki szíve mélyéből tudja mondani: Hiszem, hogy Jézus Krisztus valóságos Isten, az Atyától öröktől fogva született, és valóságos ember, Szűz Máriától született, az én Uram, aki engem elveszett és kárhözatra méltó embert megváltott. Vezérigazgató úr, önt is, az elveszett és kárhözatra méltó embert!« Erre bólintott. Megértette. Elfogadta. Ezek vagyunk mi. »Jó – mondom én –, aki engem, elveszett és kárhözatra méltó embert megváltott és megszabadított minden büntől, a

haláltól és az ördög hatalmától! Vezérigazgató úr! »Megszabadított az ördög hatalmából.« Ő bólint. Ebből ismer valamit. Én folytatom: » ... nem ezüsttel és arannyal, hanem szent és drága vérével, ártatlan szenvedésével és halálával, hogy az övé legyek! Nézze, aki ezt ki tudja mondani: »Én Krisztus tulajdona vagyok, Ő megvásárolt vére által a bűn, halál, pokol hatalmából. Ezt tudom!« – az keresztyén, vezérigazgató úr.« – Erre egy pillanatig csönd van az irodában. Akkor megkérdezte: »Hogyan jutok odáig?« Azt feleltem: »Éppen megtudtam a titkárnökjétől, hogy szabadságra utazik. Még ma délután küldök önnek egy Újszövetséget. Azt magával fogja vinni, és mindennap olvas egy részt János evangéliumából, aztán imádkozik, s akkor eljut odáig!«

Keresztyénnek lenni az Újszövetség szerint annyi, hogy bizonyos vagyok afelől, hogy az objektív valóságok igazak, és hogy ezeket én szubjektív módon hitemmel megragadhatom, és így üdvözülhetek! Van önnek ilyen bizonyossága? – Én nem tudnék élni, ha nem tudnám, hogy Ő elfogadott-e engem. Megkérdeztem egyszer egy fiatalembert: »Szereted Jézust?« – »Igen!« – »Tudod, hogy elfogadott téged, hogy te az Ő tulajdona vagy?« – »Hát, biztosan nem tudom. Még olyan sok harcom van.« – »Ember – mondom –, én így nem tudnék élni. Hiszen azt csak tudnom kell, hogy elfogadott-e engem!«

Ti bizonytalan keresztyének, akik azt sem tudjátok, van-e Isten vagy nincs, akik anyagi helyzetetek felől pontosan tisztában vagytok, Istenről azonban nem tudtok semmit, hiszen ti nem is vagytok keresztyének! Az Újszövetség szerint azok a keresztyének, akik azt mondhatják magukról: »Hiszem, hogy Jézus Krisztus az én életem Ura lett!«

Egy kedves történetet kell itt beiktatnom. Viebahn tábornok mondta el, hogy egy hadgyakorlaton az erdőn keresztül lovagolva az egyik faágba beleakadt, és zubbonya kiszakadt. Ez egy tábornok számára nem kellemes dolog. Amikor este belovagolt a beszél-lésolásra kijelölt faluba, egy kőfalon üldögélve meglátott néhány katonát. Lovát megállította és odakiáltott: »Van köztetek szabó?« Erre az egyik haptákba állt, és azt mondta: »Igenis, tábornok úr,

Szabó vagyok.« Erre Viebahn tábornok megparancsolta: »Akkor jöjjön rögtön a szálláshelyemre, a »Bárány«-hoz címzett fogadóba, és varrja meg a zekémet!« Erre azt felelte a katona: »De én azt nem tudom megvarrni.« – »Hogy-hogy nem tudja? Hiszen maga szabó!« – »Bocsánat, tábornok úr, engem Szabónak hívnak, de nem vagyok szabó.« Amikor ezt Viebahn tábornok elbeszélte, hozzáfűzte: »Ezt lehet a legtöbb keresztyénről is elmondani: Keresztyén a neve, de nem keresztyén.«

Ó, milyen szánalmas állapot. De milyen veszélyes is, hiszen így még nincs megmentve ez az ember a kárhozatos ítélettől.

És most egy lépéssel tovább kell mennem:

4. Hogyan jutunk bizonyosságra?

Ha megkérdeznék engem, »hogyan lehet ilyen bizonyosságra eljutni?« – sok mindent tanácsolhatnék. Kérjék most ezt a bizonyosságot Istentől!

Kezdjék el rendszeresen olvasni a Bibliát, mindennap legalább egy negyedórát! De a legfontosabb: a hitbizonyosságra nem az értelem útján jutunk, hanem a lelkiismeretünkön át!

Ha ma az ember férfiakkal beszélget a keresztyénségről, így kezdik: »Igen, lelkész úr, én nem tudok hinni, a Bibliában ugyanis sok ellentmondás van.« – »Ellentmondás? – kérdezem.« – »Igen, például, hogy Ádámnak és Évának két fia volt. Káin agyonütötte Ábelt, és most már egyedül maradt. Aztán elment idegen földre, és feleséget keresett magának. Háttha egyedül ő volt már csak, hogyan keresett feleséget? Lelkész úr, ezt nem érthetem.« – Önök is hallották már ezt? Így mentegetik magukat a német férfiak Isten előtt... Én ilyenkor ezt szoktam mondani: »Milyen érdekes! Tessék, itt van egy Biblia, hol van megírva tulajdonképpen, hogy Káin idegen földre ment, és ott feleséget keresett magának? – Ilyenkor elpirulnak. Én pedig folytatom: »Ha Önök az egész Bibliát elutasítják, amely által sok ezer okos ember hitre jutott, ha Önök még okosabbak akarnak lenni, akkor bizonyára alaposan tanulmányozták már a Bibliát. Hol van ez tulajdonképpen leírva?« Akkor kiderül, hogy nem tudják. Én felnyitom a Bibliámat, ahol nem az van

megírva, amit ők mondanak, hanem hogy: »Káin Nód földjén letelepedett, és Káin feleségével hált«. A feleségét már magával vitte oda. Ki volt ez a feleség? Előtte olvassuk, hogy Ádámnak és Évának sok fia és leánya is született. Ez egy lánytestvére volt. Kifejezetten mondja a Biblia, hogy Isten egyetlen nemzetségből származtatta az emberiséget. Először tehát testvéreknek kellett összeházasodniuk. Később Isten megtiltotta a testvérek közötti házasságot. Minden világos. Megállapítom: »Az egész buta fecsegésük összeomlik!« – Ugyan hitre jutott-e ez az ember? Szó sincs róla! Újabb kérdést tart készen: »Lelkészes úr, mondja csak ...« – és így megy ez tovább. Ebből kitűnik: ha százezer kérdésre is megfelelek, az az ember utána is ugyanolyan sötétségben lenne, mint azelőtt. A hit nem az értelmén át jön, hanem a lelkiismereten át.

Julius Dammann, Essenben az egyik elődöm, hitébresztő igehirdető volt. Egyszer eljött hozzá egy fiatalember, és feltette neki is a kérdést Káin feleségére és egyéb dolgokra vonatkozóan. Erre Dammann azt mondta: »Fiatalember, Jézus Krisztus nem azért jött, hogy furfangos kérdésekre válaszoljon, hanem hogy bűnösöket az üdvösségre vigyen! Majd ha maga egy szegény bűnös lesz, akkor jöjjön el újból!«

A nyugtalan lelkiismeretű emberek, akik tudják: »Az életem nincs rendben, magammal sem vagyok tisztában« – ezek tanulnak meg hinni a Megváltóban. A megértés csak utána jön.

Elmondom egyik kórházi élményemet. Egy nap olyan szobába jutottam, ahol hat férfi feküdt. Ahogy belépek, örömmel fogadtak: »Ó, lelkészes úr, de jó, hogy jön! Van egy kérdésünk.« – »Ó, – válaszolom – egy kérdés? Milyen kérdés?« Látom rajtuk, hogy csapdát állítottak nekem. Erre megkérdezi az egyik, miközben a többiek feszülten figyelnek: »Ön azt hiszi, ugye, hogy Isten mindenható?« – »Igen, ezt hiszem!« – »Kérdés: tud-e az ön Istene olyan követ alkotni, amely olyan nehéz, hogy önmaga sem tudja fölemelni? – »Értik a poént? Ha igent mondok, akkor Isten nem mindenható, ha nemet mondok, akkor sem mindenható. »Tud-e az ön Istene olyan követ alkotni, mely olyan nehéz, hogy önmaga sem tudja fölemelni?« Egy pillanatig gondolkozom: Megmagyarázzam-

e ezt neki? Aztán mégis ostobaságnak tartom, és válasz helyett azt kérdeztem: »Fiatalember, először azt szeretném kérdezni, voltak-e már e kérdés miatt álmatlan éjszakái?« »Álmatlan éjszakáim?« – kérdi elképedve. – »Á, dehogya!« – Erre megmagyarázom neki: »Nézze, takarékosan kell bánnom az erőmmel, és ezért csak olyan kérdéseket tudok megválaszolni, amelyek miatt az embereknek álmatlan éjszakái vannak. Fiatalember – folytatom –, legyen olyan jó, és mondja meg már nekem: mi miatt vannak álmatlan éjszakái?« Erre egyből azt feleli: »Ó, egy lánnyal van ügyem! Gyereket vár, és még nem tudunk összeházasodni.« – »Úgy – mondom én –, emiatt vannak álmatlan éjszakái? Akkor engedje meg, hogy erről beszéljünk!« – »Igen??« – csodálkozik. »Hát van ennek valami köze a keresztyénséghez?« – »Ó, – mondom én –, annak a kérdésnek a kövel semmi köze nincs a keresztyénséghez, de ennek az ügynek a lánnyal annál inkább! Nézze, maga vétkezett! Isten parancsolatát megszegte. Elcsábította a lányt! Most azon töri a fejét, hogyan tudna még nagyobb bűn árán ebből a konfliktusból kikerülni. Nézze, maga bűnbe, vétékbe került. Csak úgy találhat megoldást, ha megtér az élő Istenhez, megbánja bűneit, és azt mondja: ›Vétkeztem!‹ Akkor tudomásul veheti, hogy van az üdvözítő Megváltó, aki rendbe tudja hozni a maga életét.« A fiatalember figyel. Egyszerre megérti: »Istent érdeklí az én megterhelt lelkiismeretem. Jézus tud segíteni rajtam! Ő megmentheti az én elrontott életemet!«

Ez a fiatalember az értelmén keresztül akart közeledni Istenhez, de ez ostobaság volt. Amikor azonban a lelkiismerete felébredt, akkor minden megvilágosodott előtte. Az üdvösség bizonyosságára nem furfangos kérdések megválaszolása által jutunk el, hanem csak úgy, ha lelkiismeretünknek igazat adunk, és azt mondjuk: ›Vétkeztem!‹ Akkor megérti az ember a kereszten függő Megváltót. Akkor megtapasztalhatja: »bűneid bocsánatot nyertek«. És tovább: »Ő magához fogadott!« A lelkiismereten keresztül vezet az út, nem az értelmén át.

Ha az ember üdvbizonyosságra akar jutni, akkor kockáztatnia kell valamit. A templomokban gyakran találunk színes ablakokat. Ha világos nappal kívülről nézzük, feketének látszanak, a színek

alig ismerhetők fel, de ha belépnek a templomba, a színek felragyognak. Így van ez a keresztyén hittel is. Amíg kívülről nézem, semmit sem fogok fel. Minden sötétnek látszik. Be kell mennem! Jézussal mernem kell újat kezdeni. Át kell adni magamat a Megváltónak, bízni benne! Akkor minden világossá lesz. Egyetlen lépés a halálból az életre, és akkor egy csapásra megérti az ember az egész keresztyénséget.

Egy alkalommal az Úr Jézus prédikált, és ezrek hallgatták. Egyszer csak egy különös dolgot mondott: »Így, ahogy vagytok, nem juthattok be Isten országába! Újjonnan kell születnetek! Természetetek, még a legjobb természet sem ér semmit Isten országában.« – Ott állt hátul néhány ember, és ezt mondták: »Hagyjuk itt. Hát ez felháborító, amit mond.« Akkor ez a három férfi elment. Láta ezt hat asszony: »A férfiak elmentek, gyertek, menjünk el mi is!« Az asszonyok is elmentek. Néhány fiatal is látta ezt, és ezt mondták: »A férfiak elmentek, az asszonyok is mennek, gyertek, akkor mi is menjünk« – és egymás után eltűntek. Ez borzalmas. Elképzelem, milyen lenne, ha igehirdetésem közben a hallgatók felállnának, és szép lassan elmennének, én pedig magam maradnék, néhány hűséges emberrel. Így volt ez Jézussal. Iszonyú! Egyszer csak Jézus egyedül marad. Ezren és ezren elfutnak, míg Ő beszél. Nem akarják többé hallani. Csak a 12 tanítvány áll még ott. Én az Úr Jézus helyében ezt mondtam volna: »Ó, maradjatok itt legalább ti. Ne hagyjatok el, ti hűségesek!« De Jézus másként tesz. Azt mondta: »Ti is elmehettek, ha akartok.« Az Isten országában nincs kényszer! Isten országa a legönkéntesebb valami, ami csak létezik. »Ti is elmehettek, tessék« – mondja Jézus a tanítványainak. Őket is vonzották az elmenők. Ha 6000 ember elfut, szívesen fut vele a többi is. Így a tanítványok is szívesen elszaladtak volna. Ráadásul Jézus is azt mondja: »Elmehettek.« Tágra nyitja előttük a kapukat: »Ti is mehettek. Szabad elveszni! Szabad istentelennek lenni! Szabad a pokolba futni! Ahogy akarjátok!« Ott áll Péter, és elgondolkozik egy pillanatra. »Hova mehetnének? Hova? Élünk a munkának, a gürcölésnek? Vagy élünk a bűn mocskában? A végén ott van a halál és a pokol. Ez nem lesz jó!« Most te-

kintete az Úr Jézus felé fordul, és bizonyosság támad benne: csak ennek a Vele élt életnek van értelme! Ezért így szól: »Hova mehetnénk, Úr Jézus? Örök életnek beszéde van nálad, és mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. Nálad maradunk.«

Barátaim, így jut az ember bizonyosságra. Ránézünk az életünkre, és felismerjük, hogy Jézus az egyetlen lehetőségünk! Kívánom, hogy Önök is eljussanak erre a ragyogó bizonyosságra: »Elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.«

Végül néhány gondolat azoknak, akik a hitben elindultak, akik szívüket Jézusnak adták, és mégis azt mondják: »Nincs üdvbizonyosságom. Hogyan lehet üdvbizonyosságom? Még mindig olyan sok bűnt látok az életemben!« Ezek a komoly lelkek azt gondolják, hogy üdvbizonyosságra csak akkor juthatnak el, ha büntelenek lesznek? Akkor várhatnak egész az örökkévalóságig! Nekem egészen az utolsó napomig, az utolsó lélegzetvételig szükségem van Jézus vérére, bűneim bocsánatára!

Ismeritek a tékozló fiú történetét? Hazajött, és azt mondta: Vétkeztem! Akkor az atyja magához öleli, és örömmünnepet ülenek. Most elképzelem a következőt: másnap reggel a fiú véletlenül földre lök egy kávéscsészét. A disznóvályú mellett már elszokott a terített asztalnál való étkezéstől. Tehát véletlenül lelöki a kávéscsészét. Amikor ez csörrenve összetörik, akkor szitkozódik: »A mindentit!« Talán kidobja most azért őt az apja? Visszazavarja a disznókhoz? Nem! Hanem azt mondja: »Megnevelem őt!« Biztosan megmagyarázza neki: »Fiam, ezt nem tesszük újra. Arra fogunk törekedni, hogy a kávéscsészéket békén hagyj, ne szitkozódj, és lassanként hozzászokj a ház rendjéhez!« De nem küldi őt vissza a disznóvályúhoz. Ha az ember átadja magát Jézusnak, akkor azt a szörnyű felfedezést teszi, hogy régi természete még mindig megvan! Vannak még bukások! De ha megtérése után még bukást él át, ne essen mindjárt kétségbe, hanem térdre esve imádkozzék három mondatot: »Köszönöm neked Uram, hogy mindörökké tied vagyok!« Másodszor: »Hogy most is megbocsátasz.« És harmad-

szor: »Szabadíts meg régi természetemtől!« De elsőnek ezt: »Köszönöm, Uram, hogy mindörökké a tied vagyok!«

Az üdvbizonyosság abból áll, hogy tudom: hazajöttem és megszentelődésemért küzdök, mint aki otthon van, s nem, mint aki ki- és bejár. Ha azt prédikálják: »Az üdvösséget minden nap újból meg kell ragadni«, akkor ez rettenetes prédikáció. Gyermekeimnek nem kell minden reggel hozzám jönniük és megkérdezniük: »Papa, megengeded, hogy ma megint a te gyermekeid legyünk?« Hiszen azok! Aki Isten gyermekévé lett, az Isten gyermeke, és mint Isten gyermeke küzd megszentelődéséért. Egész szívből kívánom önöknek az Isten gyermekeinek ezt a ragyogó bizonyosságát.

MAGÁNÜGY-E A KERESZTYÉNSÉG?

Állandóan hangoztatott mondat: »a vallás magánügy«. Igaz ez? Vagy kérdezzük így: a keresztyénség, vagy a keresztyén élet magánügy?

Mielőtt erre válaszolnék, íme, egy hasonlat. Gondoljanak egy ötmárkásra. Milyen kép van rajta? Ötös vagy sas? Mindkettő! Az ötmárkásnak két oldala van. Ugyanez a helyzet ezzel a kérdéssel is: »Magánügy-e a keresztyénség?« Felelet: Igen és nem.

A valódi hívő életnek két oldala van: egy egészen magánjellegű, és egy egészen nyilvános. Ahol a kettőből valamelyik hiányzik, ott valami nincs rendben.

Szeretném most az Isten Igéje által munkált igazi keresztyén élet mindkét oldalát megmutatni.

1. A keresztyénség egyik oldala nagyon is magánjellegű

Szeretnék elmondani egy történetet, hogy ezt érthetővé tegyem.

(Valaki megjegyezte, hogy én mindig történeteket mondok. Hát ez nem szégyen. Mindig félek, hogy az emberek elalusznek a templomban, de ha közben egy-egy történetet elmondok, akkor ébren maradnak. Egyébként is az egész élet történésekből áll – nem elméletekből.)

A XIX. században Ravensberg vidékén élt egy híres ébresztő prédikátor, Johann Heinrich Volkening. Igehirdetései valóban átformálták Bielefeld egész környékét, a ravensbergi vidéket. Egyik este egy gazdag paraszthoz hívták, aki becsületes és szorgalmas ember volt, de az ébresztő igehirdetéseket szíve mélyéből gyűlölte, mert nem ismerte el, hogy ő bűnös, nem kellett neki a bűnösök Megváltója a kereszten. Azt mondta: »Jót teszek, és senkitől se félek.« Volkeninget azért hívták, mert a paraszt halálos beteg lett, és úrvacsorát kért. A magas termetű, feltehetően ragyogó kékszemű Volkening elment hozzá. Ágyához lépve hosszan, hallgatóan nézi a beteget, és ezt mondja: »Henrik, félek, nagyon félek. Úgy, ahogy eddig éltél, nem juthatsz a mennybe, hanem csak a

pokolba!« Aztán megfordult és elment. A paraszt iszonyú haraggal nézett utána, és tombolt: »Ez pap? Hát ez a keresztyén szeretet?« Aztán jött az éjszaka. A súlyos beteg ébren feküdt, lelkiismerete furdalta. »Nem a menny felé haladok, hanem a pokol felé. Hátha igaz?« És most sok bűne eszébe jutott: nem tisztelte Istent, többször ügyesen becsapott másokat. A következő éjszakákon félelem szállta meg, nagyon nyugtalan lett. Egyszerre látja, hogy sok bűne van, és egyáltalán nem Isten gyermeke. Most már komolyan meg akar térni. Három nap múlva újra elküldi feleségét Volkeninghez: »Asszony, hívd Volkening-et!« Késő este van, de Volkening azonnal ment. A paraszt nyugtalanul mondja: »Lelkész, azt hiszem, meg kell térnem.« – »Igen – mondja Volkening –, csendesedik, aki öregszik, de a nyomorúság szülte bűnbánat: halott bűnbánat. Másként jön az igazi.« Megmondta, meg is fordult és elment. A paraszt most még jobban haragudott, önök is mind nagyon haragudnának egy ilyen lelkészre, nem? Elvégre jobban illenék a lelkészhez, ha egy gazdag paraszttal barátságosan beszélne. Méghozzá úgy látszik, hogy ez az ember hamarosan meghal. De Volkening olyan ember volt, aki Isten előtt állt, és tudta, mit mond. Három nap múlva a paraszt szörnyen rossz állapotba került. Most már tudta: »Meg kell halnom! És hol volt az életemben a szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség?« Egy életen át megvetette a Megváltót, aki meghalt érte. Elkergette, amikor szeretettel jött hozzá. Már látja magát a pokol szélén, és egészen kétségbeesett. »Asszony – kérleli a feleségét – hozd el a papot!« A felesége nem akar menni: »Úgysem segít rajtad!« – »De hozd el, én így a pokolra jutok.« Most már elment az asszony, és Volkening most olyan emberre talált, aki megértette: »Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt aratja is.« Odahúz egy széket az ágyhoz, és megkérdezi: »A pokol felé visz az út?« – »Igen, a pokol felé.« – »Henrik, menjünk a Golgotára! Érted is meghalt Jézus!« – És akkor a legbarátságosabb és legkedvesebb szavakkal beszél neki arról, hogy Jézus a bűnösöket jött megmenteni, de előbb a saját szemükben is bűnösökké kell lenniük. Nem mondogathatjuk már: »Jót tesztek, és senkitől se

félek.« Az igazságot kell elfogadnunk, és akkor meg tud menteni Jézus! A paraszt csak most ismerte fel: »Jézus meghalt értem a kereszten. Kifizette bűneim büntetését! Olyan igazságot ajándékozhat nekem, ami Isten előtt érvényes.« Most először imádkozik igazán: »Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Úr Jézus, ments ki a pokolból!« Volkening csendesen elmegy. Megvigasztalódik, mert a beteg már Jézust hívja, és a Biblia háromszor is mondja: »Aki Jézus nevét segítségül hívja, megtartatik.« Amikor a következő nap a lelkész újra elment, már egy Istennel megbékélt emberre talált. »Hogy vagyunk, Henrik?« – kérdezi. És ő felel: »Elfogadott – kegyelemből.« Csoda történt! Így élte át egy büszke paraszt az újjá születést.

Egyik éjszaka egy művelt ember jött Jézushoz. Szeretett volna vele vallási kérdésekről beszélgetni. Az Úr Jézus azt felelte: »Ez nem vita tárgya. Ha valaki újonnan nem születik, nem mehet be a mennyek országába!« – »Hogyan? – kérdi a férfi. – Hiszen nem tudok újra kisgyermekké lenni, és anyám méhébe visszakerülni, hogy megszülessek újra?« Jézus azonban emellett marad: »Ha valaki nem születik víztől és (Szent) Szellemtől, nem megy be a mennyek országába!« Ez a keresztyén élet magánügye, hogy egy ember a szoros kapun át bejut az életre, és újonnan születik Isten nagy csodája által.

Ezek nem lényegtelen teológiai dolgok, hiszen az önök örök megmentéséről van szó. Lehet, hogy halálos ágyuk mellett nem lesz egy Volkening. Az újonnan születéshez tartozik, hogy igazat adok Istennek abban, hogy elveszett ember vagyok és a szívem gonosz. Az újonnan születéshez tartozik Jézus, a világ Megváltója utáni vágy. Az újonnan születéshez tartozik az Istennek elmondott őszinte bűnvallás: »Vétkeztem az Ég ellen és Te ellened!« Az újonnan születéshez tartozik a hit: »Az Ő vére megtisztít minket minden bűntől.« Ő fizette ki értem a váltságdíjat, majd ajándékként megigazít azzal az igazsággal, amely Isten előtt érvényes. Az újonnan születéshez tartozik: őszintén és határozottan kiszolgáltatom magam Jézusnak! Az újonnan születéshez tartozik, hogy az Úr Jézus megmondja nekem: Téged most elfogadott Isten! A Bib-

lia ezt elpeccételésnek nevezi. Újonnan születés nélkül senki sem jut be Isten országába! De aki Isten gyermekévé lett, az tudja is ezt. Kedves barátaim, ha már majdnem megfulladok, és valaki kiment a vízből, csak akkor tudom, hogy megmenekültem, ha újra a parton vagyok, és megint nyugodtan tudok lélegezni!

Íme, hát ez a keresztyén élet magánjellegű része. Ezt mindenkinek teljesen egyedül kell átélnie, hogy a halálból az életre jusson. Ó, milyen csoda, ha visszatekintek, és arra gondolok, hogyan lettem én az Úr Jézus tulajdona. Távol éltem Istentől, és bűnben jártam, de aztán eljött Jézus az életembe, és most az övé vagyok. Arra szántam az életemet, hogy az embereket óvjam a veszedelemtől, és Jézushoz hívjam őket.

Ne nyugodjanak, amíg nem születtek igazán újjá, és bizonyosan tudják: *»Most igazán elmondhatom: csak Tied vagyok Jézusom, és Te is az enyém.«*

Az újjászületés azonban nem a vége, hanem a kezdete a keresztyén élet magánoldalának. Aztán tovább kell jutnunk.

Megtérésem óta tudtam: *»Mindenáron, minden nap hallanom kell az Úr hangját!«* Így elkezdtem olvasni a Bibliát.

Ma azt gondolják az emberek: csak a pap olvassa a Bibliát. Házam közelében Essenben parkok vannak. Reggelenként ott fel és alá járkálva olvasom a Bibliámat. A közelben lakó emberek figyelnek. Az egyik a múltkor azt mondta: *»Látom önt, mikor a breviáriumot olvassa.«* – Ezt a katolikus papok olvassák, az emberek pedig nem tudják elképzelni, hogy olyan könyvet olvasok, amit bárki más is olvashat. A Bibliát mindenki olvashatja!

Ha esseni fiataljaimmal bibliahéten vagyunk, még reggeli előtt összegyülekezünk egy csendes negyedóra. Énekelünk egy reggeli éneket, és elolvassuk a napi bibliai Igét, aztán mondok egy bibliai szakaszt, amelyet mindenki magában elolvas egy csendes sarokban. Ezt teszik azok is otthon, akik elkezdték Krisztusban a hívő életet, mert már nem tudnak anélkül élni, hogy a Jó Pásztor hangját ne hallanák, és ne beszéljen az Ige. Most kérem önöket: frissítsék fel keresztyén életük privát oldalát azzal, hogy elkezdik az Újszövetséget olvasni! Egy csendes negyedóra reggel vagy este!

Amikor újra becsukják a Bibliájukat, kulcsolják össze a kezüket imára, és mondják: »Uram! Ma sok tennivalóm van. Segíts át mindenben!« Imádkozzék! Beszéljen az Úrral, Ő itt van! Hallja önt! Ez is a keresztyénség magánoldala, hogy a keresztyén az ő Urával beszél.

Nemrég mondtam egy hitre jutott férfinak: »Naponta egy negyedórát legyen csendben Isten előtt.« – »Busch lelkész, én nem vagyok pap, akinek ideje volna erre. Nekem nagyon sok a tennivalóm.« Én így válaszoltam: »No, hallja! Így sem végez el mindent aznap, nem?« – »Sohasem készülök el.« – »Látja – mondtam –, azért van ez, mert nincs csendes negyedórája. Ha megszokná, hogy minden reggel venné az Igét, néhány verset elolvasna az evangéliumból folyamatosan, és imádkozna utána, akkor játszi könnyedséggel elkészülne a munkával is. Minél több a dolga, annál inkább szüksége van a csendes időre, ami később talán már félóra lesz. Ott Isten elé terjesztheti a dolgait, és egyszerre minden jobban megy. Tapasztalatból mondom, mert néha velem is ez történik: Felkelek reggel, és már cseng a telefon. Ott van az újság. Aztán újra cseng a telefon, és már jön is egy látogató. Egész nap izgatott vagyok, semmi sem stimmel. Egyszerre eszembe jut: »Hiszen én még nem is beszéltem Istennel. Ma még Ő sem jutott nálam szóhoz! Hát akkor, hogyan sikerülhetne valami is jól?« Hiszen az Úrral töltött csendes idő a keresztyénség magán oldalához tartozik.

Továbbá teljesen magánügye a keresztyén életnek, hogy naponta »megfeszítve« tudjuk ó-emberi test és vér lényünket. Életemben sok emberrel beszéltem, és tulajdonképpen mindegyik panaszkodott valamiért. Az asszonyok férjükre panaszkodtak, a férfiak feleségükre. A szülők panaszkodtak gyermekeikre, a gyermekek a szüleikre. Próbálják ki egyszer a következőt: ha mutatóujjammal egy emberre mutatok, hogy ő a hibás, amiért nem vagyok boldog, akkor ugyanabban a pillanatban három ujjammal önmagamra mutatok! Ha egyszer egy csendes negyedórájuk lesz, akkor Jézus megmutatja majd, hogy minden boldogtalanságuk oka saját magukban van. Házasságuk azért nem jó, mert nem Isten színe előtt élik. Üzleti ügyeik nem haladnak jól, mert nem járnak Istennel. A

keresztyéneknek meg kell mindennap tanulniuk, hogy romlott természetük hit által a keresztre van feszítve.«

Szeretnék egy egészen személyes dolgot említeni. Nemrég voltam együtt egy nyolc napos bibliahéten Essen városában ifjúsági munkát végző társaimmal, ötven emberrel. Leírhatatlanul szép volt, hogy milyen boldogok voltunk együtt. Minden olyan áldott volt! Mégis akadtak néha-néha nehézségek. De mielőtt az utolsó napon az úrvacsorával ünnepeltünk volna, megtörtént, hogy egy-egy testvér odament a másikhöz, és azt mondta: »Bocsáss meg!« Nekem háromhoz kellett odamennem és azt mondanom: »Bocsásd meg, hogy nemrég úgy rád támadtam!« Erre azt felelte az egyik: »Hiszen igazad volt!« – »De azért mégis bocsásd meg nekem!« – kértem. Értik? Nehéz volt megalázkodnom egy 20 éves fiú előtt, de nem volt nyugalmam, amíg ezt meg nem tettem.

Ha ön csendességben van Isten előtt, akkor megtanulja azt is, hogy mindennap keresztre feszítve tudja ó-emberi természetét. Akkor ön körül széppé lesz minden! Ez a keresztyén élet teljesen magánjellegetű ügyeihez tartozik. Ha nem ismeri ezt, akkor kérem, ne is nevezze magát keresztyénnek.

Gyakran megyek az utcán, és elgondolom magamban: minden ember, akivel találkozom, keresztyén, majdnem mindenki fizet egyházfenntartói járulékot. Ha most valakit megállítanék, és megkérdezném: »Bocsánat! Ön keresztyén?« Akkor azt a választ kapnám: »Természetesen! Hiszen nem vagyok mohamedán!« Ha azonban tovább kérdezném: »Előfordult-e már, hogy nem tudott aludni örömeiben, mert keresztyén?«, akkor azt felelné: »Megbolondult!« De hát így van! Keresztyénség öröm nélkül! Van, aki zúgolódik, mert egyházi adót kell fizetnie. Nyoma sincs az örömeinek. Attól a perctől azonban, amikor újonnan születik, megtapasztalja ön is, hogy mit jelent: »Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!«

Fiataljainknak nemrég egy gyönyörű részt olvastam fel a Bibliából: »És feltámad néktek, akik féltetek az én nevemet, az igazságnak napja – ez Jézus – és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt.« Milyen szép! És hogyan folytatódik? »És kimentek és ugrándoztok,

mint a hizlalóból kiszabadult borjak.« Csodálatos fogalmazás! Én ritkán találkozom olyan keresztyénnel, aki a Megváltónak örülve »ugrándozik, mint egy hizlalt borjú«. Mi ennek az oka? Mert mi egyáltalán nem vagyunk igazi keresztyének! Édesanyámra gondolk! Nála látható volt valami ebből a túlradó örömből az Úrban. Sok vidám keresztyént ismertem meg. Ha még öregebb leszek, szeretném az Úrban való örömeimet mindinkább átélni, de ehhez komolyan kell venni a keresztyén életet, és nem csak egy kicsit belekóstolni.

Így hát ez az egyik oldala a keresztyén életnek. »Magánügy-e a keresztyénség?« – »Igen, keresztyénnek lenni mindenkinek személyes belső ügye.«

De most jön az érem másik oldala. A valódi, élő keresztyén életnek van egy nyilvános oldala is, amit mindenki láthat.

2. A keresztyén életet nyilvánosan kell vállalni

A keresztyénség nyilvános oldala először is abból áll, hogy az ember csatlakozik a keresztyének közösségéhez. Az igazi keresztyének csatlakoznak azokhoz, akik szintén üdvözülni akarnak!

Minden vasárnap van istentisztelet. Ön miért nincs ott? »Mert én a rádiós istentiszteletet hallgatom.« Most nem a betegekről van szó. Ők örülhetnek a rádiós istentiszteletnek, de az önök keresztyénsége csonka, ha nem járnak el az igazi istentiszteletre, ha a keresztyének gyülekezete nem vonzza önöket.

Krisztus születése után 300 körül – tehát nagyon régen – a császári trónon a nagy Római Birodalomban egy nagyszerű ember ült: Diocletianus. Rabszolga volt, majd felszabadult, és később a nagy római birodalom császára lett. Akkor már elterjedt a keresztyénség. Diocletianus tudta, hogy elődei üldözték a keresztyéneket, de ezt mondta: »Nem vagyok olyan buta, hogy a legjobbakat üldözzem. Higgyenek, amit akarnak, nálam lehet mindenki olyan valóságú, amilyen akar.« Okosan foglalt állást. Ritkaság az ilyen. Az uralkodók szeretnek az emberek lelkiismeretén is uralkodni. Csak-hogy volt Diocletianusnak egy fiatal uralkodótársa, az utódjául kiszemelt Galerius. Egyik nap ő kb. ezt mondta: »Hallod-e Diocle-

tianus! Nagy zűrzavar lesz, ha a keresztyének túlerőre jutnak. Állandóan a királyukról, Jézusról beszélnek. Valamit tennünk kell ellenük.« Diocletianus így válaszolt: »Hagyj békét ezzel. Elődeim 250 éve üldözik a keresztyéneket, és nem jutottak semmire velük. Én hozzá sem fogok.« Okos válasz volt ez. De Galerius folytatta: »Igen, de a keresztyének különös emberek. Azt mondják, hogy bennük Szent Szellem van, Aki másban nincs, és üdvözülnek, a többiek nem. Ezek gögös emberek, mégis csak kell valamit tenned ellenük.« Diocletianus ismét visszautasította a keresztyénüldözést, de Galerius nem nyugodott. Végül Diocletianus engedett, és kijelentette: »Jól van, hát akkor tiltsuk meg a keresztyének összejövetelét.« Kiadtak egy dekrétumot: »Mindenki lehet keresztyén, aki akar, de összejöveteleket tartaniuk halálbüntetés terhe mellett tilos.« Mindenki lehetett keresztyén, mint magánszemély, csak ne gyülekezzenek. Ekkor összejöttek a keresztyének előljárói, és tanácskoztak. »Mit tegyünk? Nem lesz-e jobb engednünk? Hiszen mindenki azt teheti a házában, amit akar. Senki nem bántja érte.« Milyen érdekes, ezek az üldözött keresztyének mégis azt mondták: »Gyülekezésünk az imádságra, éneklésre, igehirdetésre, igehallgatásra és áldozathozatalra a keresztyén élethez tartozik. Továbbra is összejövünk.« A gyülekezeti összejövetelék tovább folytak. Galerius ujjongott: »Látod, Diocletianus! Ezek az állam ellenségei! Nem tudnak engedelmeskedni.« És kitört az egyik legszörnyűbb keresztyénüldözés. Sokan engedtek: »Otthon is élhetünk keresztyénként, nem megyünk az összejövetelekre« – és így megmenekültek. A többiek őket eretnekeknek bélyegezték, de a hitükben és a szeretetben is meggyengültek.

A mai keresztyéneknek is meg kell mondanunk: ma is sok az ilyen szakadár lélek. A Biblia világosan mondja: »Összejöveteleinkről ne maradjunk el, ahogyan egyesek szokták.« Ma így kellene mondanunk: »... amint azt sokan teszik«. Ezért kérek mindenkit, aki üdvözülni akar: csatlakozzanak azokhoz, akik valóban keresztyének kívánnak lenni!

Sokféle lehetőség van a csatlakozásra. Van gyülekezet, vannak házi bibliakörök. Van közösségi mozgalom. Van ifjúsági csoport.

Szívből kérem: keressen közösséget! Azt mondta nekem egyszer egy francia: »Az egyik ember szívesen eszik heringet, a másik szeret templomba járni.« Nem, nem így van ez! Sokkal komolyabb a helyzet: az egyik pokolba jut, és a másik csatlakozik a keresztyénekhez. Így van! Ha valóban Krisztust akarja követni, akkor menjen el a hívőkhöz és kérdezze meg tőlük: »Hová csatlakozhatnék? Hol hallhatok többet Jézusról?« Menjen oda, ahol valóban hall a Megváltóról! Senki sem mondhatja: nálunk nincs semmi! Mindennél vannak emberek, akik az Úr Jézust szeretik. Talán kevesen vannak, talán néha furcsa emberek, de ha nem vesz részt a keresztyének közösségében, akkor az ön keresztyénsége halott!

A keresztyénekkal való helyes közösség mindig négy részből áll: először az éneklésből, másodszer az igehallgatásból, harmadszer az imádkozásból és negyedszer az adakozásból. Ez a keresztyén közösséghez tartozik. Már az első keresztyének is így tettek. Ezek az Istentől való élet megnyilvánulásai.

Csak egyetlen keresztyén élet létezik: az, amelyben a másikkal összejövünk. Sőt, a Biblia azt mondja: »Tudjuk, hogy átmertünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi testvéreinket.« Hiszen ez azt jelenti, hogy aki nem vonzódik a másik keresztyénhez, az még lelkeleg-szemléileg halott.

Nem felejttem el, milyen csodálatosan kezdődött lelkészi szolgálatom Bielefeldben, ahol segédlelkész voltam az egyik körzetben. Az istentiszteletre kevesen jöttek össze az egyházi épületben. De Isten megadta, hogy egy szombat este a kultúrházban a szabadgondolkozókkal együtt lehettem éjjel egy óráig. Akkor a gondnok kidozott minket az utcára. Esett az eső. Első ízben gyűjthettem magam köré kb. száz férfit, körzetem gyári munkásait. Egy lámpa alatt álltunk. A férfiak kérdeztek, én feleltem. Régóta Jézusról beszéltünk már, aki eljött a másik világból hozzánk. Már rég bevallották, hogy boldogtalanok, hogy nem igaz, hogy nincs bűnük, hogy tulajdonképpen hiszik, hogy van örökkévalóság és Isten ítélete. Két óraker ezt mondtam: »Most hazamegyek, emberek, holnap fél tízkor istentiszteletet tartok. Tudom, szívesen eljőnnétek, ha nem félne egyik a másiktól.« Vesztfálieiak voltak. Elöttem állt egy kb. 35 éves férfi,

igazi vesztfáliai, és megszólalt: »Hogy, én félnék? Szó sincs róla.«
Én ellenkeztem: »De ember, akkor hétfőn az egész gyárban szétterjed a hír, hogy te a templomba szaladgálsz. Ettől félsz!« – »Én nem félek« – mondta újra. Én még egyszer megszólaltam: »Tudom, hogy szívesen jönnél, de ...« – »Rendben van, reggel jövök az énekeskönyvvel a kezemben.« Vasárnap reggel végigvonult az utcákon ez a vesztfáliai ember, az énekeskönyvével a hóna alatt, és eljött az istentiszteletre. Mindenki ismerte egymást abban a körzetben. Hétfőn este hozzám jött: »Igaza van. A gyárban felháborodtak, mert elmentem a templomba. Akkor láttam meg: micsoda terror ez! Szabadságról kiabálunk, és mégis az emberek nyomorult rabszolgái vagyunk. Beszéljen nekem még többet Jézusról!« Ez volt az első emberem, aki határozottan megtért, és ez azzal kezdődött, hogy eljött az istentiszteletre abba a szegény kis gyülekezeteckébe. Mivel ő kitarzott, jöttek a többiek is. Rést nyitott. Isten még sokaknak új életet adott, de nekem feltűnt, hogy ezeknek a munkásoknak az életében az döntött, hogy eljöttek hozzánk, a keresztyének közösségébe.

Kérve kérem, saját üdvösségük érdekében: Csatlakozzanak egy keresztyén közösséghez!

Az igazi keresztyén élet másik nyilvános oldala, hogy szájjal is megvalljuk, mit kaptunk az Úr Jézusban.

Mi itt Németországban ostoba helyzetbe jutottunk. Sokan így gondolkoznak: »Megfizetem az egyházfenntartói járulékot, és a lelkészre hagyom az evangélizálást. A többi nem tartozik rám.« Néha kívánnám, hogy ezt az egész egyházi adófizetést abba hagynák, hogy Jézus tanítványai tudnák: hogy az Urat a többiek is megismerjék, az nem a lelkész dolga, hanem minden hívőé: ott, ahol vagyunk, az üzemben, irodában, iskolában. Megvallotta már egyszer valóban: »Bizony igaz, hogy Jézus él! Bűn, ha káromkodunk! Gyalázat Isten előtt, ha trágárságokat beszélünk.« Bizonyosságot tett már egyszer arról: »Én Jézusé vagyok!«? Erre felfigyelnének az emberek. Amíg nincs bátorságunk Megváltónkat megvallani, addig egyáltalán nem vagyunk méltó keresztyének.

Jézus azt mondja: »Valaki azért vallást tesz rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt. Aki pe-

dig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.« Borzasztó lesz, ha majd az ítélet napján álhívó emberek ezzel állnak elő: »Uram, én is hittem benned!« Jézus azonban azt mondja az Atyának: »Nem ismerem őt!« A szomszédod sem tudta, hogy élete ítéletre jut, mert te sem vállaltad igazán az Élethez vezető utat. »Nem mindenki, aki ezt mondja nekem: ›Uram! Uram!‹ – megy be a mennyek királyi uralmába, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. ... Sokan mondják majd nekem ama napon: ›Uram! Uram!‹ – nem a te nevedben prófétáltunk-e? És nem a te nevedben üztünk-e ki démonokat? És nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket, ti gonosztevők!«

»Aki vallást tesz rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt. De aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.« Így szól Jézus azokhoz, akik csak látszólag, de nem valóban hittek benne.

Még egy történetet mondok el. Egy ízben a Ruhr-vidék egyik városában beszéltem. Az előadásokat egy fiatal tehergépkocsi-javító mester, Gusztáv barátom szervezte. Ő azért olyan vidám és teljhatalmú bizonyágtevője Jézusnak, mert megtanulta, hogy a döntő pillanatban vallást kell, hogy tegyen Jézusról. Hétfőn reggel ott van a műhelyben. Mindenki elmondja, mi minden gyalázatos dolgot csinált vasárnap. »Leittuk magunkat – mondja az egyik –, úgy hogy a sör már a szemünkből folyt ki.« A másik: a bukott nőkel való kalandjait mondja el. »És te hol voltál, Gusztáv?« – kérdik tőle. Akkor még ipari tanuló volt. »Reggel az istentiszteleten, délután az ifjúsági órán Busch lelkésznel.« A többiek durván gúnyolódtak, és a kis tanonc bárgyú arccal állt ott. Miközben minden oldalról támadták, elfogta őt a harag: »Miért szabad gyalázatosságokat hangosan kikiabálni egy keresztyén társadalomban, és a Megváltóról nem lehet beszélni?« Abban a pillanatban elhatározta, hogy megnyeri a műhely embereit Jézusnak. Tanulótársaival kezdte, és egyenként mondta nekik: »Pokolra jutsz így. Gyere ve-

lünk az ifjúsági körbe. Ott Jézusról hallasz!« Mire a mestervizsgát letette, az egész műhely megváltozott! Én magam győződtem meg róla. Minden tanuló a mi körünkbe járt, három segéd a fiatal férfiak körébe, és a műhelyben most már senki sem mert durva vagy kétértelmű viccet mondani. Ha belépett egy új munkás, és megpróbálta, rászóltak: »Fogd be a szád, jön Gusztáv!« Tekintélyé lett előttük. Ma nagyszerű állása van, egy nagy műhelyt vezet. Isten a külső életét is megáldotta.

Még egyszer kérdem: hol vannak hát azok a keresztyének, akiknek van bátorságuk kinyitni a szájukat, hogy Urukát megvallják? Amilyen mértékben tesszük ezt, annyira növekszünk belsőleg.

Magánügy a keresztyénség? Nem! Adósok vagyunk a világnak a Jézusról való bizonyosságtétellel! Hagyjon fel nyomorúságos hallgatásával!

Amikor a hitleri Harmadik Birodalomban az én fiataljaimat 16-17 évesen tömegesen behívták katonának, mindegyiknek adtam egy zsebbibliát: »Figyeljete jó! A szolgálati helyeteken mindjárt az első este tegyétek ki a Bibliát a szobátok asztalára, nyíltan, a legnagyobb természetességgel olvassátok. Nagy botrány fog erre kitörni, de a második este már túl vagytok rajta. Ha az első estét elmulasztjátok, soha nem juttok célhoz.« A fiúk így is tettek. Már az első napon odakerült a Biblia az asztalra. »Mit olvasol?« – »A Bibliát.« Mintha kézigránátot dobtak volna be! A német keresztyénségben mindenki olvashat minden szennyirodalmat, csak a Bibliát nem. Az én Pali barátommal – sajnos, elesett a háborúban – az történt, hogy amikor másnap reggel kinyitotta a szekrényét, a Bibliája nem volt ott. Körülnézett. A többiek vigyorogtak. »Ellopták a Bibliát?« – kérdezi. – Hova tettétek?« – »A főtörzsőrmesternél van.«

Akkor már tudta, hogy most kemény harca lesz. Szolgálata végén, este, egy csendes helyet keresett, és imádkozott: »Úr Jézus, teljesen egyedül vagyok. Még csak 17 éves vagyok, kérlek, ne hagyj cserben. Segíts, hogy megvallhassalak.« Aztán a főtörzsőrmesterhez ment, és kopogott. »Tessék.« A főtörzsőrmester az íróasztalnál ült, az asztalon pedig Pali Bibliája. »Mit akarsz?« – »Kérem, főtörzsőrmester úr, adja vissza a Bibliát, ez az enyém.«

Az a kezébe veszi a Bibliát, és lapozgat benne: »Úgy? Ez a tied? Nem tudod, hogy ez egy veszedelmes könyv?« – »Igenis, főtörzsörmester úr, tudom, a Biblia még a szekrénybe zárva is veszélyes, még ott is nyugtalanságot ébreszt.« – Bumm! A főtörzsörmester kiegyenesedik: »Ülj le!« Aztán bevallja: »Én is teológiára készültem.« – »És főtörzsörmester úr elfordult a hittől?« – kérdezi Pali. Megindul a beszélgetés, amelyben egy kb. 40 éves ember ki mondja egy 17 évesnek: »Alapjában véve boldogtalan vagyok, de már nem tudok visszafordulni, az túl sokba kerülne nekem.« A fiú válaszol: »Szegény főtörzsörmester úr! Jézus megér minden áldozatot.« A főtörzsörmester ezekkel a szavakkal bocsátja el a fiút: »Boldog ember vagy.« – És Pali igazolja: »Igen, főtörzsörmester úr« – és elvonul a Bibliájával. A táborban többé senki egy szót sem szólt ellene.

Hol vannak azok a keresztyének, akiknek van bártorságuk kinyitni a szájukat?

Magánügy a keresztyénség? Igen! Újonnan születés és hívő élet a szív legbelső kamrácskájában játszódik le!

Magánügy a keresztyénség? Nem! A keresztyének közösségekbe tartoznak, istentiszteletre, házi bibliakörbe, ifjúsági körbe, férfi és női órákra járnak. A keresztyének kinyitják a szájukat, és megvallják Urukát. Vegye észre a világ, hogy Isten Jézusban az üdvösség tüzét gyújtotta meg.

MIKOR LESZ VÉGE A VILÁGNAK?

Nemrég egy vezető iparmágnással beszélgettem. Megveregette a vállamat: »Lelkész úr, nagyon szép, hogy ön a fiatalokat a jóra tanítja.« Így feleltem: »Ha őszinte akarok lenni, be kell vallanom, hogy ettől nem várok sokat. A Bibliában meg van írva, hogy az ember szíve ifjúságától fogva gonosz. Itt nem sokra megyünk intésekkel vagy buzdítással. Egészen mást szeretnék elérni.« – »Igen? Mit?« – »Szeretném, hogy ezek a fiúk az Úr Jézus tulajdonává legyenek, Isten gyermekei, örökre.« – »Ó, lelkész úr, micsoda beszéd ez! Maradjunk két lábbal a földön!« Jó mondás, nem? Hangosan felnevettem: »Milyen talajon kíván maradni, kedves igazgató úr? Nem vette észre, hogy a talaj a lábunk alatt már régóta inog?«

Azt hiszem, nem is kell igazgatónak lenni ahhoz, hogy észrevegyük: lábunk alatt a talaj nagyon bizonytalanná lett. Félelem terheli a mai embert. Mindenki keresné a biztonságot, de érzi, hogy sehol nincs. Van, aki Svájcban bankszámlát nyit, a másik bunkert épít Bolíviában. Valahol csak lesz biztonság! Mégis mindannyian érezzük: nincs sehol biztonság! Ezért tör fel napjainkban a kérdés: »Mi lesz a világgal?« Ismét egyre gyakrabban kérdezzük: »Mikor lesz vége a világnak?«

Néhány évvel ezelőtt jelent meg az ismert svájci író, Dürrenmatt színjátéka, a »Fizikusok«. A darab azzal végződik, hogy az egyik fizikus ezt a sötét prognózist állítja fel: feltartóztathatatlan, hogy az emberiség atombombával önmagát pusztítsa el. Szó szerint így írja: »És a radioaktív Föld értelmetlenül tovább kering majd valahol.« Szinte látja az ember, amint a kihalt, elpusztult Föld értelmetlenül, céltalanul kering a világűrben. Már arra is érdemes felfigyelnünk, hogy egy modern író ilyen brutálisan beszél a világpusztulásról. De én nem hiszem, hogy így végződik, hogy valahol kering majd a radioaktív Föld. Ha Dürrenmattnak megmondanám ezt, ő megkérdezné: »Nem hiszi? Pedig nyilvánvaló, hogy így lesz.« Én megmagyaráznám: »A Bibliában másként van meg-

írva. Az Úr Jézus mondta: ›Az emberi nemzetség az idők végéig nem múlik el.‹ Tehát nem így fog végződni, bármennyire közeleink látszik is.«

Természetesen az a kérdés: kinek a jövőbelátását hisszük el?

Az egyik módszer az, hogy az ember egyszerűen kigondol valamit a jövőről, saját vágyálmait kivetíti a jövőbe, amit még homály fed. Ennek a módszernek mesterei az ún. ›Jehova Tanúi‹ is. Mi, idősebbek még emlékszünk rá, hogy 1925-ben minden utcáskon plakátok hirdették: »Most élő emberek milliói nem fognak meghalni.« Ez az ún. ›Komoly Bibliakutatók‹ plakátja volt. Aztán sokkal többen meghaltak, mint valaha a világtörténelemben. Elgondoltak valami szépet a jövőről, később a nevüket ›Jehova Tanúi‹-ra változtatták. Talán most is valami újat gondolnak ki.

A másik illegális módszer, hogy az ember jósokkal mondatja el a jövőt, tőlük kér tanácsot. Ehhez nem értek, és nem is kívánok jósláshoz, spiritizmushoz, kártyavetéshez, horoszkóphoz és még ki tudja, mi mindenhez érteni. Azért nem akarok ezekhez érteni, mert a Bibliában többször is meg van írva: »Így szól az Úr: Aki a jövendőmondókat, jelmagyarázókat és csillagjósokat kérdezi meg, azt irtsák ki népe közül.« Mivel pedig én hallatlan nagy értéknek tartom, hogy Isten népéhez tartozom, és üdvösséget kaptam, őrizkedni fogok az ilyen dolgoktól. Ha pedig önök belementek valami ilyesmibe, kérem a lelkük üdvösségéért: vonuljanak félre csendességbe, kiáltsanak Istenhez, vallják be ezt a bűnüket, és kérjenek bocsánatot!

Elhatároztam, hogy bízom Isten szavában, ami a Bibliában van, mert az megvilágosít, és az igazság pecsétje van rajta, és mert a Biblia emberei ezt mondták: »Így szól az Úr!« – Tehát van egy helyes út, amely által a jövőt megtudhatjuk: a Biblia beszél nekünk a jövőről.

Amikor a II. világháború javában dúlt, a titkosrendőrség betiltotta előadásaimat, és utaznom sem volt szabad. Már csak Essenben szólalhattam meg, és bár minden este tartottam a bombázóportól pusztuló város egy-egy pincéjében bibliaórárt, mégis sok időm volt. Kihasználтам arra, hogy jól áttanulmányozzam a Biblia

utolsó könyvét, a János apostol ›Jelenések Könyvé‹-t. Közben felismertem: »Hiszen ez rendkívül aktuális!« Szeretnék egy keveset abból továbbadni, amit ott tanultam.

1. Krisztus visszajön

A Biblia félreérthetetlenül kimondja: a keresztyének jövővadásának középpontjában két nagy esemény áll: amikor a megvetett Jézus Krisztus először értük, az Ő »szentjeiért«, majd Ő velük együtt dicsőségesen visszajön a Földre!

A Golgota győzelme ellenére is, a jelen korszak alapfeszültségében élünk most, ami a Sátán uralmának nyilvánossága és Isten uralmának elrejtettsége között van.

Krisztus feltámadt, él és eljön újra. Először, az első feltámadásban megjelenik az övéért, egyesül a Fő a Testtel, amelyet elragad a nagy nyomorúság elől. Azután a második, győzelmes eljövetele, amikor e világot megítéli és ›Ezeréves Békebirodalmát‹ megvalósítja.

Amikor a mennybe ment, ott álltak tanítványai, és néztek utána, amikor egy másik dimenzióban eltűnt. »Egy felhő takarta el Őt« – olvassuk. Aztán hirtelen Isten két küldötte áll ott mellettük, akik ezt mondták: »Ez a Jézus úgy jön vissza, amint most láttátok a mennybe menni!« – Jézus visszajön! Isteni dimenziójából dicsőségben újra lejön az Úr Jézus ebbe a mi háromdimenziós világunkba. Ez a keresztyének reménysége.

El kell mesélnem, hogyan lett nekem ez a kissé szokatlan üzenet egészen világossá. Körülbelül 35 éve, hogy mint egészen fiatal lelkész egy bányász-körzetbe jöttem Essenbe. 12.000 bányász között ott álltam 27 éves fiatal legényként. Senki nem kívánt tudni az én üzenetemről. A körzet közepén volt egy nagy, vigasztalan, sivár tér, körülveve bérkaszányákkal. A tér egyik sarkában megmaradt egy kicsi ház, ebben berendeztem egy kis termet, ahol bibliaórát kezdtem tartani. Szép volt, amikor az emberek lassanként eljöttek, bányászok, kommunisták és szabadgondolkodók, akik hallani akarták, mit mond az a pap. Egy pár néni, néhány gyerek, 2-3 fiatal legény is jött. De furcsa: ez a kis gyülekezet, amely itt összejött, az egész környéket felizgatta. Végül minden alkalommal

megzavartak. Egyszer betörték az ablakunkat, deszkákkal védtük. Másik alkalommal már a deszkákon dübörögtek a kövek. Kint minden csendes lett. Feltéptem az ajtót, és íme: ott feküdt félig egy eső-tócsában egy nagy vas-feszület. Felismertem: egy katolikus férfiотthon faláról tépték le, itt a közelben, és nekivágták az ajtónak:

»Itt a Krisztusotok! Szemétbe vele!« Sötét novemberi este volt. Esett. És ott feküdt a kereszt a tócsában. Álltam azon a sivár helyen, körülvéve bérkaszányákkal és tivornyázók kocsmáival, mögöttem a félelemtől reszketve, remegve a kis gyülekezet, és itt fekszik mocsokban a Megváltó jelképe! Arra gondoltam: Istennek ezerszeresen oka lenne, hogy magára hagyja ezt a világot, de mégsem teszi! Elküldte Fiát, aki valami hallatlan dolgot csinált: magára vette bűneinket, és engedte magát megfeszíteni. Az ember pedig ahelyett, hogy imádatlaltal porba esne a Megváltó előtt, jelképét bedobja a pocsolyába, leköpi az Isten feléje kinyújtott kezét! De ezek legalább gyűlölték Jézust! A mai polgárok már nem is gyűlölik, a keresztet úgyszólván teljes közönyösséggel dobják a pocsolyába. Harag izzott bennem. »Mit tesz most Isten? Tűznek kell hullani az égből!!!« – gondoltam, de nem jött tűz. Az eső zuhogott, és a megfeszített Megváltó jelképe a pocsolyában feküdt. Messziről gúnyos nevetés hallatszott. Engem nevettek ki. Egyszerre eszembe jutott: »Nem lesz ez mindig így, hogy Isten Fia, aki meghalt a világért, ilyen megvetett maradjon. Nem lesz mindig így. Most eltakarja fenségét és hatalmát, de eljön az a nap – és pedig teljes bizonyossággal – amikor ez a világ, amely megveti Őt, meglátja, hogy Ő volt az egyetlen életheletőség az emberiség számára, és hogy Ő az egész világ királya. Vissza fog jönni dicsőségben.«

Amikor azon az esős estén a kicsi gyülekezet, a sivár térség és a pocsolyában fekvő kereszt között álltam, és elindultam vissza a kis terembe, először örültem igazán ennek az üzenetnek: Krisztus visszajön! Felnitottam a Máté 24. fejezetét: »... és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőiben, nagy hatalommal és dicsőséggel.«

Amikor látom, mennyire megvetik az én Megváltómat, aki megment a haláltól, megbocsátja a bűnt, boldoggá és szabadá

tesz, akkor örülök, hogy eljön az a nap, amikor lehull róla a megvetés köntöse és visszajön dicsőségben!

Amikor először bementem a fiatalok nagy eszeni klubházába, a Weigle-házba, ahol sok száz fiatal találkozik, egyetlen képet láttam a falon: a visszatérő Úr Jézust ábrázolta. Lent egy város terül el, fellette az ég felhői, és köztük egy fehér ló, rajta ül a király, felemeli átsegezett kezét. Azt mondtam elődömnök, Weigle lelkésznek: »Nem furcsa kissé, hogy egy ifjúsági házban ezt az egyetlen képet akasztottad fel? Én bizony valami mást tettem volna oda!« Megmagyarázta: »Kedves Busch testvér, a fiúk egész héten irodákban, iskolákban, gyárakban, bányákban vannak. Ha ott vallást tesznek az Úr Jézusról, csak gúnyolják és kicsúfolják őket. Ha nem akarnak bűnben járni társaikkal együtt, akkor kinevetik és támadják őket. Így gyakran bátortalanokká lesznek, de ha itt ülnek, hadd beszéljen ez a kép arról, hogy *»Jézus győz, örökre eldőlt már, övé lesz a világ.«*

Átélttem már életemben, milyen nagyszerű reménység ez. A Harmadik Birodalom idején Darmstadtban bebörtönöztek, mert egy nagy összejövetelem Jézusról beszéltem. Ott ültem az autóban az SS-tiszt mellett. Körülöttünk emberek százai. A sofőr ezt a parancsot kapta: »Indulj!« De a motor nem gyulladt be, pedig bizonyára jó kocsi volt. »Indulj, ember!« – kiáltotta a tiszt. Ott ültem mellette hátul, mint fogoly. A motor nem indult. És akkor az izgatott tömegeből egy fiatalember a templomlépcsőről átható hangon bekiáltotta a tömegbe: *»Hogy Jézus győz, örökre eldőlt már, övé lesz a világ, mert a halál éjszakája után Isten az Ő kezébe adja át. A kereszten kiszenvedett, a trónra felemelkedett, igen, csak Jézus győz!«* Aztán megint eltűnt a tömegben. Végre beindult a kocsi. Azt mondom a tisztnek: »Ön szegény ember! Hiszen én vagyok a győztes oldalon!« Magába roskadt, és ezt morogta: »Én is benne voltam valamikor a KIE-ben« (= Keresztyén Ifjúsági Egyesület). »Igen? És ma ön fogja el a keresztyéneket? Szegény ember! Nem szeretnék cserélni önnel.« Így jutottunk el a börtönig, de előttem megnyílt Jézus visszajövetelének valósága.

Minél sötétebb a kor, annál fontosabb, hogy várjuk vissza Jézust. Jézus dicsőséges eljövetele a Földre már a harmadik eljöve-

tele lesz. Először akkor jött, amikor emberré lett. Ott feküdt gyermekként a betlehemi jászolban. Máriától született. Ezt ünnepeljük karácsonykor, ha még egyáltalán tudjuk mit jelent: Isten Fia emberré lett, hogy minket Isten gyermekeivé tegyen, és testvérünké legyen.

Krisztus második eljövetele a világ számára láthatatlanul a levegőégben lesz, mint a Bárány menyegzője, amikor a Fő (Jézus Krisztus) egyesül a Testtel (Gyülekezet), hogy az övéi mindörökké Vele maradjanak. Akik Őhöz tartozunk, és vigyázva várjuk Urunk megjelenését, egy szempillantás alatt megdicsőült szellemi-testet kapunk, és elragadtatunk felhőkön hozzá a magasba. Egy idejűleg így ragadtatnak el Istennek korábban meghalt és megváltott gyermekei is, akik az Úr parancsára és Isten harsona-jelére feltámadnak szintén megdicsőült testben – ez az első feltámadás. Így, mivel ez a nap bármikor eljőhet – akár ma –, ezért mondja Jézus: »Íme, a szíved ajtaja előtt állok, és zörgetek. Ha valaki meghallja a hangomat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz.« Tudja ön, hogy mi miért prédikálunk? Mert mint Jézus munkatársai szeretnénk önnek segíteni, hogy Jézus Krisztussal most találkozzon. A Bibliában ez áll: »Akik befogadták Őt, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekei legyenek.« De a szívet önnek kell kinyitnia.

Mi pedig Jézus visszajövetelének napjáig igyekszünk, hogy ébren és hű szolgálainak találtsunk.

Harmadszor az Úr Jézus isteni dicsőségében jön erre a Földre, mégpedig mindenki számára láthatóan, hogy Békebirodalmát itt megvalósítsa. Ennek következetesen így kell lennie, hiszen a népek eddig megpróbálták mindenféle kormányzási rendszert, a monarchiától kezdve, a demokrácián át, el egészen a diktatúrákig. Be kell, hogy lássuk: eredménytelenül. Ezért kell Jézus Krisztusnak, az én királyomnak jönnie, hogy megmutassa, Ő tud kormányozni, Ő valósítja meg az igazi békét!

2. Mi előzi meg Krisztus visszajövetelét?

A Biblia elmondja, hogy a világtörténelemben egyszer, szinte észrevétlenül, eljön egy kor, amikor a világtörténelem a vége felé

halad. Erre az időre olyan kifejezést használok, amit a Biblia »utolsó időnek« nevez.

A Biblia elmondja: az általános bizonytalanság kora lesz ez, amikor az emberek fejére nőnek a problémák, és nyilvánvalóvá lesz a tanácstalanság és tehetetlenség. Az Úr Jézus négy jelét nevezte meg ennek az utolsó időnek.

Jellemző rá a teljes zűrzavar. Jézus így fejezi ki: »Egyik nép támad a másik ellen, és egyik ország a másikra.« Még soha nem volt olyan kor, amikor a népek pénzén ilyen értelmetlenül fegyverkeztek volna. Azzal, amibe az atomfegyverkezés kerül, nagy városokat lehetne építeni, meg lehetne oldani az éhínséget és a lakáshiányt. Ehelyett azt mondják: kell fegyverkezniük. A népek békevágya sohasem volt ekkora. Békét akarunk. Egyetlen ember sem akar háborút, mégis sok helyütt örülten fegyverkeznek.

A második ismertetőjel, amit Jézus megnevez: a gazdasági fronton uralkodó tanácstalanság. »Lesznek éhségek és drágaságok.« A föld elég élelmet ad arra, hogy minden ember jóllakhasson. Volt-e valaha annyi tudós gazdasági szakember, mint ma? Soha nem volt még a világgazdaság ilyen komplikált. Mégis, az ENSZ híradásai szerint az a helyzet, hogy az embereknek több mint a fele nem lakhat jól. Hát az ilyen magas műveltségű társadalomban, ahol a javak rendelkezésre állnak, nem lehetne az embereket jóllaktatni? De nem sikerül.

A harmadik ismertetőjel, amit Jézus mond az utolsó időkre: a vallásos zűrzavar. Jézus így fejezi ki: »Azt fogják mondani: ›Íme, itt a Krisztus, íme, amott!‹«

Nemrég egy fiatalember állt elé: »Tulajdonképpen mit higgyek? Vannak római katolikusok, görög katolikusok, reformátusok, lutheránusok, metodisták, baptisták, pünkösdiek, népegyházi közösségek, Jehova Tanúi, újapostoliak, mohamedánok, buddhisták stb. Ugyan, melyiket higgyem?« – Nevettem, és ezt mondtam: »FiataleMBER, nyugodjék csak meg, a helyzet lesz még rosszabb is! Ezt a Biblia mondja.«

Ez is az utolsó idők ismertetőjele. Az emberek többé nem Isten Igéjére figyelnek, ezért az ördög megzavarja őket. És Isten engedi.

»Itt a Krisztus, ott a Krisztus.« A vallásos zűrzavar rettenetes. Félelem tölt el, amikor a nagyvárosokban látom, hogy sok hívő ember az egyik vallásos szenzációtól a másikhoz futkos. De egyetlen prédikátor sem tudja őket üdvözíteni. Ha önök a Megváltóval nem személyesen találkoznak, akkor örökre kívül maradnak!

Van ennek az utolsó időnek még egy negyedik ismertetőjele is. A szétszórt zsidó nép újra visszatér Palesztinába, és a legszembe-tűnőbb jele a mi korunknak, hogy már létezik Izráel állama. Bár egyesek szerint ez még nem jel. A Biblia ígéretei azonban mind beteljesednek!

Apám mondta el, hogy 1899-ben a zsidók letelepedési helyéül Madagaszkárt kínálták fel. Ők ezt mondták: »Nem! Nekünk egyetlen ígéretünk van: csak atyáink földjére mehetünk!« A világ úgy vélte: ez lehetetlen! Ma azonban Izráel állama már valóság!

Az utolsó időt tehát az is jellemzi, hogy az emberiség egyre tanácstalanabb lesz minden haladás ellenére is, és hogy problémáit nem tudja már megoldani. Egyre nyilvánvalóbb az emberek tehetlensége. Nem tudom, meddig tart ez az utolsó idő, a Biblia nem mond évszámokat, de int: »Vigyázzatok!« Pál azt írja Jézus tanítványairól: »Nem tartozunk azok közé, akik alusznak; éberek és józanok vagyunk.« De amikor ez a tanácstalanság a legmagasabb fokra hág, akkor jön az Antikrisztus, az Ellen-Krisztus, még Jézus visszajövele előtt. Ezt az időszakot szeretném végső időnek nevezni. Hiszen az utolsó idők tanácstalanságát már most átéljük. Korunk tanácstalansága egy alkalmas embert keres, egy erőskezű embert! Amikor a tanácstalanság tetőfokára jut, akkor eljön ez az erős, nagy ember, aki magát világmegváltónak véli. De ő nem Krisztus, hanem az Antikrisztus.

A népek tengeréből emelkedik ki, így mondja a Biblia, egy diktátor, és kezébe veszi a világ feletti uralmat. Antikrisztusnak nevezzük, ő egyesíti majd a világot. A történelemnek ez a szakasza az ember dacosságát mutatja. A világ utolsó próbálkozása ez, hogy önmagát megváltsa. A Biblia nagyon látványosan mutatja be ezt az utolsó nagy diktatúrát, képes beszédben. Ezt csak a Szent Szellem-től megvilágosítva érthetjük meg. Elmondom, hogy a Biblia ho-

gyan beszél az Antikrisztusról, erről az utolsó zsarnokról. A látnok, János apostol írja: »A tenger homokjára léptem. Egyszer csak kiemelkedik a tengerből egy állat, iszonyú fenevad sok fejjel, koronákkal és oroslánszájjal, förtelmesen szitkozódva.« Hogyan értelmezzük ezt a nagyszabású képet?

A tenger a népek világának a képe. Aki már ismeri a tengert, az tudja, hogy az soha sem nyugodt. Így van a népek világa is, folyton morajlik. Az utolsó ›világmegváltó‹ a népek világának mélységéből lép elő. Az emberek boldogan vallják: »ő közülünk való«. Az én Megváltóm, Jézus Krisztus azonban nem a népek tengeréből jön elő, hanem Isten világából, mert Ő az élő Isten Fia!

János apostol az Antikrisztust fenevadnak nevezi. Ez mit jelent? Az emberről azt mondja a Biblia: »Isten az embert a maga képére teremtette.« Minél inkább Isten felé fordulok, annál inkább vagyok ember. De ha az ember hátat fordít Istennek, akkor bestia, azaz fenevad lesz belőle. Nietzsche, a keresztyénség nagy ellensége mondta: »A legnemesebb ember a szőke bestia.« Megértette. Az Antikrisztus olyan ember lesz, aki teljesen megtagadta Istent, hátat fordított neki, ezért szívtelen bestia.

Sok feje van. Ez mit jelent? Nem buta! Az emberek ezt mondják: »Van esze.« Oroszlánszája van, ez azt jelenti: a világot betölti propagandájával. El tudom képzelni, milyen lesz, amikor jön az Antikrisztus, és mindent lehengerel értelmetlen propagandájával! Mindent bevet ez az utolsó emberi próbálkozás – az Úr Jézus Krisztuson kívül – hogy megváltsa a világot, persze megtérés és bűnbánat nélkül. Minden kérdést megold, a politikai problémákat is, mert az Antikrisztusnak viláгурalma lesz. A gazdasági problémák is megoldódnak: mindenki megkapja élelmiszerjegyét. A vallásos problémák is megoldódnak: »Én vagyok a világ megváltója« – mondja az Antikrisztus. »Engem imádjatok!«

Borzalmas látni, mennyire errefelé halad a mi korunk.

Aztán az egész világ az Antikrisztusé lesz, csak a keresztyének mondják majd: »Mi nem imádunk téged!« – Mindenkinnek jelet kell viselnie a homlokán. A keresztyének nem viselik: »Nekünk van Megváltónk, ez Jézus!« Aztán elkezdődik az üldözés. Van a Bib-

liában egy Ige: »Aki nem veszi fel a fenevad jelét, az nem vásárolhat, és nem adhat el.« Egy Auberlen nevű sváb igemagyarázó 150 évvel ezelőtt ezt írta: »Ezt most nem értjük teljesen, de majd annakidején megértjük.« Ma már megértjük. Ismerjük a totális államot. Tudjuk, hogy az ilyen ember nem kap letelepedési engedélyt, nem kap kenyérjegyet, munkakönyvet. Hihet, amit akar, de hazátlan és jogfosztott. Hiszen már velünk is így történt.

Arra gondoltam: vannak emberek, akik úgy vélik, a Biblia elmaradott könyv. Nem a Biblia elmaradott, hanem a mi világnézetünk. A Biblia a jövőbe vezet.

Az Antikrisztus mindent el fog tűrni, csak azt nem, hogy az igazi Megváltóról, az Úr Jézus Krisztusról tegyünk bizonyosságot. Ezért lesz még egyszer egy nagy keresztyénüldözés.

Egyszer beszéltem ezekről a dolgokról a gyermekeimnek, mire a kislányom sírni kezdett. »Gyermekem – kérdeztem – miért sírsz?« Zokogva mondta: »Hiszen, ez bármelyik napon elkezdődhet.« – »Igen – mondtam – lehetséges.« – »És ha én nem leszek hű a Megváltóhoz, mi lesz akkor?« – »Az borzasztó lenne, de most csak arra van szükséged, hogy szorosán ragaszkodj hozzá.«

Ez az időszak már holnap bekövetkezhet. Akkor már nem lesz esély Jézus Krisztussal találkozni. Többé nem lesznek istentiszteletek. A harangokat beolvasztják s az Antikrisztusnak szobrokat öntenek belőlük. A templomokat múzeumokká rendezik be, ahol képeket mutatnak be az Antikrisztus ifjúságáról. Az emberek akkor már hiába kiáltoznak vigasztalásért. Mivel az egyetlen vigasztadót, Jézust, elutasították, nincs többé vigasztalás. Jeremiás prófétánál olvastam: »Mivel megvetettek engem, így szól az Úr, nincs többé vigasztaló.« Az ember akkor majd egész vigasztalanságában ki lesz szolgáltatva az embereknek. Hiszem, hogy a keresztyének akkor is boldogok lesznek, még ha meg kell halniuk is. Lesz vigasztalójuk abban a szörnyű korban.

Megrendített Jézusnak ez a szava: »Az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik bekövetkeznek.« János írja a Jelenések Könyvében: az Antikrisztus a világot elárasztja győzelmi indulókkal és zászlókkal. Arra gondoltam: »Hogyan illik

ez a kettő össze?» Egyrészt félelelről és várakozásról van szó, másrészt nagy eredményekről. Amióta azonban megértem az 1933. évet, már tudom, hogy teli lehet a világ a diadal mámorával, annak zenéjével és zászlóival – és az emberek mégis félnek, várva azokra a dolgokra, amelyek bekövetkeznek.

De amikor az Antikrisztus hatalma kiteljesedik, és úgy gondolja, ő már diadalt aratott, és kijátszotta Krisztust, akkor nyúl bele Isten az eseményekbe, és Krisztus visszajön nagy, isteni dicsőségben! Az Antikrisztusról aztán már nem sokat olvasunk: Krisztus elsőpri szájának leheletével!

Minél sötétebbek az idők, minél félelmetesebb látni az emberiség tanácstalanságát és az antikrisztusi birodalom megvalósulásának a jeleit, annál inkább felemelik a fejüket azok, akik a Bibliát olvassák. Ők Krisztust várják vissza!

3. Mi lesz Jézus visszajövetele után?

A Biblia leír néhány nagy eseményt. Először megmondja, hogy Krisztus mint király ezer évig uralkodni fog ezen a Földön. Valószínűleg ez is jelképes beszéd, és azt jelenti, hogy igen hosszú ideig fog itt uralkodni. Először lelepleződik az emberiség tanácstalansága, aztán jön az utolsó próbálkozás a világ megváltására, mint az emberi dac erőlködése. Utána fog uralkodni az én Királyom! Ő tud uralkodni! Menjenek csak olyan házakba, ahol Az Úr kormányoz. Már ma is vannak ilyenek. Ott már belépéskor megérezhetik: »Itt más légkör van.«

Ismertem egy fiatal párt. A fiú egyik nap szemben ült velem, és ezt mondta: »Kapitulálni akarok Isten előtt, eddig istentagadó voltam. Nyíltan beszéltem ellene. Többé már nem tudom ezt megtenni.« Aztán kiderült: tönkrement a házassága. Büszkélkedett, hogy ő még mutatja a világnak: Jézus nélkül is lehet boldog az ember házassága. Aztán minden holtvágányra futott. Első gyermekük holtteste mellett összeverekedtek. Most beismerte: »Isten ellenünk van. Én kitűzöm a fehér zászlót.« A gyermek temetése, amelyet én tartottam, megrendítő volt. A koporsó egyik oldalán a férfi a pártjával, a másikon a fiatal, csinos asszony keserűen – a saját em-

bereivel. Két világ, két párt, és közöttük a halott gyermek. Több mint egy évbe telt, mire a feleség is hitre jutott az Úr Jézusban. Nem felejttem el, amit egy húsvét reggelén írt: »Jézus az én szívemben is feltámadt!« Aztán újra összeházasodtak, hiszen még nem is voltak hivatalosan házaspár. Újra kezdték az életet. Önálló, okos ember volt mindkettő. Most csodálatos lett minden. A fiú indokolta meg: »Azelőtt minden rosszul sült el nálunk.« – »És most miért van rendben?« – kérdeztem. – Ragyogó arccal válaszolt: »Most az Úr uralkodik nálunk! Most már nem mondja a feleségem: Én uralkodom! És én sem mondom többé: Én uralkodom. Most mindketten megkérdézzük: Mit akar az Úr? És akkor minden jól van.« Akkor értettem meg: ahol az Úr otthonokban már most uralkodik, ott minden szép, jó és nagyszerű. De milyen lesz akkor, amikor majd mint a Föld Királya uralkodik! Csodálatos lesz az ezeréves birodalom! Jézus lesz a Király! *»Ó, dicsőség nagy napja, Jézus a világ Napja!«*

Krisztus uralma után ezt a boldog emberiséget még egyszer próbára teszi Isten, vajon a szívük megváltozott-e. Az ördög elszabadul, és nyilvánvalóvá lesz, mi van az ember szívében: hogy nem változtak meg, ugyanazok maradtak. A Biblia már csak utal rá: lesz egy utolsó támadás Isten ellen, és akkor jön a világ vége. A naprendszerek széthasadnak, az Ég és a Föld elmúlik, és akkor János »lát egy nagy fehér trónt és a rajta ülőt, előtte állnak a halottak, nagyok és kicsinyek. És könyvek nyitattak meg, majd egy másik könyv nyitattik meg, amely az Élet Könyve, és megítéltetnek a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva cselekedeteik szerint. Akiknek a neve nem volt beírva az Élet Könyvébe, azokat a tűz tavába vetik.« Valaki azt kérdezte: »Hol áll az a trónus, ha már minden eltűnt?« – Erre így feleltem: »Ez nem a te gondod, de legyen az a gondod, te hogyan állsz majd meg az ítélőszék előtt!« Az ember elveszhet. Bárcsak ne lenne benne a Bibliában ez a borzalmas igazság, de megvan a lehetőség rá, hogy elveszünk!

Ennek illusztrálására egy történet. Egy skót kastélyban egy társaság volt együtt. A kandallóban tűz égett, körülötte ültek. A beszélgetés a keresztyénségre terelődött. Egy elegáns idősebb úr azt

mondta a ház asszonyának: »Kihallom a szavaiból, hogy ön keresztényen. Komolyan hiszi, amit a Biblia ír?« – »Igen.« – »Azt is, hogy a halottak feltámadnak?« – »Igen!« – »Hogy mindannyian ítéletre megyünk?« – »Igen.« – »És hogy aki nincs beírva az Élet Könyvébe, a pokolba jut?« – »Igen, azt is hiszem.« – A vendég átmegy a termen, a sarokban van a papagáj kalitkája. Kiveszi a madarat, és a tűz felé megy, be akarja dobni a tűzbe. A hölgy ijedten fogja meg a karját: »Mit csinál a szegény madárral?« A vendég felnevet: »Ön még ezt a kis állatot is sajnálja. Az ön Istenét a szeretet Istenének mondják, és mégis milliókat vet a tűzbe, a pokolba? Furcsa szeretet ez.« Egy pillanat csend után a háziasszony így válaszol: »Téved! Isten senkit sem dob a tűzbe. Mi futunk bele önként, szabad akaratból. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön!«

A Biblia megrázó képet ad a világitéletről. A halottak, nagyok és kicsik, ott állnak Isten előtt. – Mennyire indulatosan tiltakozik az ember ez ellen az üzenet ellen: »Nem igaz!« Egyik fiatal barátomat megkérdezte valaki a gyárban: »Igazán hiszed, hogy lesz utolsó ítélet?« – »Igen, hiszem.« A másik gúnyolódni kezd: »Figyelj ide! Hány milliárd ember él most? Hányan éltek már? Képzeld csak el, hogyan ítéltethet meg mindegyik külön-külön. Gondold csak meg, meddig tart az!« A fiatalember ezt válaszolta: »Ha itt lesz annak az ideje, akkor nekünk is sok időnk lesz, akkor már semmi más dolgunk nem lesz.«

Igen, Istennek akkor is lesz ideje a számunkra. Itt mutatja meg Isten utoljára, hogy komolyan vesz bennünket, és egyenként ítél meg. Már egyszer megmutatta, hogy komolyan vesz, amikor Fia meghalt értünk. Ha önök nem veszik komolyan az életüket, hanem azt bűnben könnyelműen eldobják – Isten mégis komolyan veszi. Ez is nyilvánvaló lesz az ítélet napján.

A Biblia így zárja le a jövődre vonatkozó üzenetét: »Láttam új Eget és új Földet, amelyekben igazságosság lakozik.« Most látomásos színekkel festi le ezt az új világot, amelyekből kiderül: Isten elérte célját! Akiknek a neve az Élet Könyvében van, azok benépesítik az új világot, és hasonlóvá lesznek Isten Fiához. Abban a vi-

lágban nem lesz rendőrség, börtön, ítélet, ördög, háború, fájdalom, bűn és halál! Olvassák el saját maguk ezt a két csodálatos 21.–22. fejezetet a Jelenések Könyvéből. Ezek látomásos képek, túlhaladják értelmünket, mert mi csak a bűn, a halál és a szenvedés világát ismerjük. Én ott akarok lenni Istennek ebben az új világában! Önök nem?

ÉRDEMES-E ISTENNEL ÉLNI? ⁴

Másként ezt is kérdezhetnénk: érdemes-e keresztyénnek lenni? Először egy bibliai Ige az Efézusi levélből: »Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyei javakban a Krisztusban.« Ez az Ige csodálatosan beszél arról a gazdag áldásról, amelyet a keresztyének Krisztusban kapnak. De mielőtt magát a témát tárgyalom, előbb néhány előfeltételét teszem világossá. Az első ez:

1. Az Istennel való élet nem illúzió!

Igen, az Istennel való élet nem elképzelés, nem illúzió. Hadd tegyem ezt világossá.

Mint nagyvárosi lelkésznek, érdekes találkozásaim vannak. Nemrég találkoztam egy fiatalemberrel, és ezt mondtam neki: »Ember, mi lehetne belőled, ha életedet Istennek adnád.« – »Ó, Busch lelkész úr – feleli –, maradjon már ezen a földön! Hiszen semmiféle Isten nem létezik!« Mire én: »Ember, ez a legfrissebb újság, amit hallok!« Erre azt mondja: »Az emberek azelőtt nagyon tehetetlennek érezték magukat a természeti erőkkal szemben, és erre elképzelték ugyanolyan hatalmas erőket, akik segítségükre lesznek. Egyikük Allahnak, mások Istennek, megint mások Jehovának vagy Buddhának nevezték. De közben kiderült, hogy mindez csak elképzelés volt, és hogy az ég üres!« – Így tartott nekem egy szép beszédet ez a fiatalember. Amikor befejezte, azt feleltem neki: »Ó, kedvesem, hiszen te nem ismered Jézust!« – »Jézust? – kérdezi. – Hiszen ő egy a sok vallásalapító között.« – »Dehogy! Ez félreértés! – magyarázom neki. – Ez tévedés! Meg akarom mondani neked, hogy kicsoda Jézus. Ugyanis, amióta Őt ismerem, tudom, hogy él az Isten! Jézus nélkül semmit sem tudnánk Istenről.« Majd megmagyaráztam neki, hogy kicsoda Jézus.

⁴ Ez Busch lelkész utolsó előadása, amelyet 1966. június 19-én, az NDK-ban, Sassnitzben, Rügen szigetén tartott. Amikor erről az evangélizációjáról vonaton úton volt hazafelé, Isten 1966. június 20-án hazahívta.

Kicsoda Jézus? Egy példán szemléltetem.

Sok mindent kellett elszenvednem az életemben. Többször voltam börtönben a hitemért. A Harmadik Birodalomban a nácik nem szerették az ifjúsági lelkészeket, engem se, és ezért börtönökbe juttattak. Az egyik fogságomat egy különösen szörnyű börtönben töltöttem. Az egész épület betonból volt, a falak vékonyak, így hallani lehetett, ha valaki alattunk köhögött, vagy a harmadik emeleten kiesett az ágyból. Egészen keskeny lyukban ültem, amikor meghallottam, hogy a mellettem lévő cellába új foglyot hoztak. Ő is a titkos szolgálat útján került oda. Ez az ember borzalmasan kétségbeeshetett. Éjszaka sokszor hallottam a vékony falon át, ahogy a priccsen forgolódik, és elfojtottan zokog. Borzasztó, amikor egy férfi sír. Nappal nem volt szabad a priccsen feküdnünk. Hallottam, amint járkál, két és fél lépés oda, kettő és fél vissza, mint egy állat a ketrecben, úgy járkált szűk cellájában ide-oda. Néha hallottam, hogy nyögött. Az én cellámban pedig ott volt Isten békessége. Jézus bejött a cellámba! Amikor hallottam a mellettem levő ember kétségbeesését, mindig arra gondoltam: »közelébe kellene jutnom! Beszélnem kell vele, hiszen én lelkigondozó vagyok!« Csengettem az őrnek, és azt mondtam: »Mellettem egy ember kétségbeesett, ebbe belepusztul. Én lelkész vagyok, engedje meg, hogy átmenjek hozzá és beszéljek vele!« Így felelt: »Megkérdzem.« Egy óra múlva jött vissza. »Nincs engedély. Elutasították.« Így hát továbbra sem láthattam ezt az embert, pedig csak egy arasznyira volt tőlem. Nem tudtam, fiatal volt-e vagy öreg, csak éreztem borzalmas kétségbeesését. El tudják képzelni? Sokszor ott álltam a fal mellett, és kívántam volna áttörni, hogy átmehessek hozzá, de bárhogyan döngettem volna is, nem tudtam volna átjutni.

És most kérem, jól figyeljenek: ilyen helyzetben, amiben én voltam akkor, ott volt az élő Isten, a menny és a Föld Teremtője. Mi be vagyunk zárva a háromdimenziós világba. Isten egészen közel van. A Biblia így mondja: »Minden oldalról körülzárta engem«. Isten arasznyira van tőlünk, bár közte és köztünk egy másik dimenzió fala van. De Isten fülébe jut az egész világ jajga-

tása. Hallja az elkeseredettek káromkodását, a magányosok sírását, a gyászolókat, az igazságtalanul szenvedők sóhajtozásait. Mindez elhatol Isten szívéig, mint annak a mellettem szenvedő embernek a kétségbeesése hozzám. És gondolják csak el: Isten meg tudta tenni azt, amire én ott nem voltam képes, Isten ilyen falat tört át, ami köztünk van, és bejött látható világunkba – a Fiában, Jézusban! Jézusban jött ide hozzánk, ennek a világnak egész szennyébe és nyomorába. Azóta tudom, hogy van Isten, amióta Jézust megismertem. Azt szoktam mondani: amióta Jézus a Földre jött, az istentagadás csak tudatlanság.

Erről a Jézusról akarok beszélni. Legszívesebben mindig csak Jézus-történeteket mondanék el előadásaimban, de akkor az egész este is kevés lenne erre a hatalmas, nagyszerű anyagra. Tehát: Jézus Betlehemben született, felnőtt és férfivá érett. Kívülről nem lehetett látni rajta az isteni dicsőséget, és mégis: vonzotta az embereket! Érezték, hogy Isten szeretete és kegyelme jött benne el.

Kánaán földjét, ahol Jézus, mint Izrael népének tagja élt, akkoriban idegen, római csapatok szállták meg. Kapernaumban a helyi parancsnok egy római százados volt. Tudják, a rómaiak általában sok istenben hittek, de valójában egyben sem. Ennek a római századosnak egyik embere, akit nagyon szeretett, a szolgája, halálos beteg. Orvosokat hívatott, de nem tudtak segíteni. »Még meghal itt nekem!«, gondolta, és eszébe jutott: »Sokat hallottam erről a Jézusról. Hátha tudna segíteni? Elmegyek hozzá! És így ez a teljesen hitetlen, pogány ember elment Jézushoz és kérte: »Úr Jézus, a szolgám beteg. Meg tudnád-e gyógyítani?« – »Igen – mondta Jézus. – Elmegyek veled.« De a százados ezt mondta: »Nem szükséges, hogy hozzám jöjj. Ha én parancsot adok ki, azt azonnal végrehajtják. Neked is csak egy szót kell szólnod, és meggyógyul a szolgám.« Más szóval ezt mondja ez a pogány, római százados: »Neked lehetséges a lehetetlen, hiszen Isten Fia vagy.« Erre megfordult Jézus, és azt mondta követőinek: »Ilyen hitet Izraelben sem találtam.« Vagy mondhatnánk így is: Így, mint ez az ateista, senki sem tudott hinni az egész egyházban. Ez a pogány százados felfogta, hogy Jézusban Isten Fia jött hozzánk.

Ismerniük kell a Jézusról szóló történeteket! Kérem önöket: vásároljanak maguknak egy Újszövetséget, és olvassák el előbb csak János evangéliumát, aztán majd a többit. Csodálatos történetek vannak ott Jézusról! Nem létezik olyan képes újság, amelyben ennyire szép történetek lennének, mint az Újszövetségben.

De Jézus, Isten Fia nemcsak azért jött a világba, hogy egy ilyen szolgát meggyógyítson, és hogy ezzel bizonyítsa: van Isten. Többet akart, azért jött, hogy az emberek megbékéljenek Istennel!

Isten és közöttünk nemcsak a másik dimenzió fala áll. Isten és önök között, Isten és közöttem még egy egészen más fal is van: a bűnünk fala. Hazudott ön már valaha? Igen? Ezzel egy követ raktott arra a falra amely önt Istentől elválasztja! Élt már Isten nélkül? Egy napig is imádság nélkül? Igen? Újra egy kövel több. Tisztátalanság, házasságtörés, lopás, a vasárnap megszenteltségtelenítése és ezer más kicsi dolog, minden parancsolat áthágása mind egy-egy kő! Mindannyian együtt építettük ezt a falat Isten és közénk. De az Isten szent. Amikor én »Isten«-t mondok, akkor kikerülhetetlenül felmerülnek a vétkeim és bűneim. Ezt a kérdést tisztázni kell! Isten minden bűnt halálosan komolyan vesz! Ismerek embereket, akik azt vélik: mennyire örülhet Isten, hogy én még hiszek benne! Te jó ég! Hiszen ez nem elég! Az ördög is »hisz Istenben«! Ő biztos, hogy nem ateista. Ő nagyon jól tudja, hogy Isten él, de neki nincs békessége Istennel! Békességem Istennel csak akkor van, ha bűneim és vétkeim fala Isten és közöttem ledől. Ezért jött Jézus! Áttörte bűneink falát! Ezért engedte, hogy odaszegezzék a keresztre! Tudta: egy valakinek viselnie kell a szent Isten ítéletét a bűn miatt: vagy az embernek, vagy Neki. Tehát Wilhelm Busch vagy Jézus! Ő az élő Istennek ártatlan Fia, Jézus Krisztus, Ő viselte az én büntetésemet, és az önökét is!

Szeretném a szemük elé festeni a kereszten függő Úr Jézust. Ezt a képet szeretem a legjobban a világon. Ott függ Ő, aki által Isten áttörte a falat, és eljött a világ nyomorúságába. Ott függ Ő, akiről a Biblia írja: Isten minden bűnünket Őreá vetette. Ott függ Ő, aki hordozta vállain bűneink köveit. Ott függ Ő, aki megteszi, amit egyikünk sem tudna megtenni: elteszi az útból a bűnköveket! Ol-

vassák el saját maguk a Bibliában! A kereszten valóságos tény lesz, hogy »a büntetés rajta van, hogy nekünk békességünk legyen.«

Hadd tegyem másként is világossá: Svájcban van egy kedves barátom, csodálatos utazásokat tettünk meg együtt. Amikor valahol megebédeltünk, jött a számla, valakinek fizetnie kellett. Kinek van nagyobb pénztárcája? Természetesen azt mondhattam: »János, fizess te.« Valakinek fizetnie kell Isten előtt a mi bűnünkért és kihágásainkért is. Vagy hisznek Jézusban, hogy Ő fizetett önök helyett, vagy önöknek kell majd egyszer fizetniük, de minden bűnért egyszer fizetni kell! Ezért olyan fontos nekem Jézus. Azért ragaszkodom annyira Jézushoz, mivel Ő fizetett értem.

De Jézus nem maradt a halálban. Nem! Csodálatos! Jézus halála után három nappal egy férfi állt a sírnál, mélyen elgondolkozva. Töprengett: »Hát mi van most Jézussal? Most halott. Láttam, ahogy betették a sziklasírba, és követ hengerítettek elé. Isten Fia volt, vagy nem volt Isten Fia? Ez a férfi Tamás volt. Amíg ott töprengett: Mi van hát Jézussal?, egyszer csak jönnek a barátai, akik ujjongva mondják: »Ember, hallod? Él! Miért állsz még ilyen szomorúan? Ő él!« – »Kicsoda él?« – »Jézus!« – »Ilyen nincs.« – »De, mi láttuk az üres sírt, akár esküvel bizonyíthatjuk. És találkoztunk is vele.« – »Létezhet ilyen, hogy valaki a halálból feltámad?« – vívódott Tamás. »Ha ez igaz, akkor Ő tényleg az Isten Fia, Isten bizonyosságát adta, igazolta Őt.« De Tamás kételkedik: »Én annyiszor becsapódtam már az életben, nem hiszek mást, csak amit látok.«

Egy kalauznővel Jézusról beszélgettem a vonaton. Ezt mondta: »Én csak azt hiszem el, amit látok.« Tamás is így gondolkozott, és kijelentette a többieknek: »Ha nem látom a kezén a szegék helyét és nem bocsátom ujjamat az oldalába, el nem hiszem.« A tanítványok hiába beszéltek volna akármeddig, Tamás mindig újra csak ezt mondta: »Nem hiszem.« Nyolc nap múlva együtt volt barátai-val. Egyszerre ott áll Jézus köztük. »Békesség nektek!« És Tamáshoz fordulva mondja: »Tamás, gyere, nyújtsd ujjadat ide, nézd meg a kezemet, és tedd kezedet az én halálos sebembe, és ne légy hitetlen, hanem hívő!« Ekkor ez a szegény, ide-oda ingadozó kételkedő ember felkiált: »Én Uram és én Istenem!«

Most értik, miért mondom, hogy az Istennel élni nem illúzió, nem elképzelés! Isten nem bizonytalan. Van, aki így beszél: »Kell lennie valahol Istennek, de hogy ki és milyen, azt nem tudhatjuk.« Nem igaz! Az Istennel való élet azon alapszik, hogy Isten Fia eljött, meghalt és feltámadt értem. Ezért egészen pontos bizonyosságom lehet Isten felől.

Témánknak, hogy »érdemes-e Istennel élni«, ez az első előfeltétele. Tehát az Istennel való élet nem képzelődés, nem illúzió!

Most egy másik előzetes kérdésre is szeretnék válaszolni:

2. Hogyan kaphatunk Istenben bízó hívő életet?

Ó, de sokszor mondták emberek: »Busch lelkész úr, ön tulajdonképpen boldog ember. Önnek van valamije, ami nekem nincs!« Erre azt felelem: »Ugyanaz az öné is lehet! Jézus önért is eljött!« És akkor kérdezik: »De hát hogyan kapok én Istenben bízó hívő életet?« Erre a Biblia egészen világosan felel egy mondattal: »Higgy az Úr Jézus Krisztusban!«

Bárcsak el tudnám önöket vezetni erre a hitre! Valamit még világossá kell tennem, hogy mit is jelent tulajdonképpen »hinni«. Sok embernek hamis elképzelése van a hitről. Ránéz az órájára, és ezt mondja: »Most pontosan 20 perccel múlt hét óra. Ezt biztosan tudom.« A másiknak nincs órája, és ezt mondja: »Azt hiszem, 20 perccel múlt 7 óra.« Sok ember azt gondolja, hogy a hit ugyanilyen bizonytalan tudás. Ugye? Mit jelent »hinni«, ha a Biblia ezt írja: »Higgy az Úr Jézus Krisztusban!«? Egy élménnyel világítottam meg.

Norvégia fővárosában, Oslóban tartottam előadásokat. Egy szombat reggel akartam visszarepülni, mert másnap már Wuppertálban kellett beszélnem egy nagy összejövetelen. Nos, már a kezdet is keserves volt. A gép egy órát késett a köd miatt. Végre elindultunk Dánia felé, ahol át kellett volna szállnunk. Már Koppenhága felett voltunk, amikor a gép egyszerre irányt változtatott, és Svédország felé repült. A pilóta közölte, hogy egész Koppenhága felett köd van; nem lehet leszállni, ezért Malmöbe repülünk. Én pedig soha az életben nem kívántam Malmöbe menni, mit

kezdjek ott? Düsseldorfba kell eljutnom, hogy Wuppertálban szolgálhassak. Malmöbe érve látjuk, hogy az egész repülőtér teli van gépekkel és emberekkel, sőt új meg új gépek érkeznek. Kiderült, hogy Malmö volt az egyetlen ködmentes repülőtér közel és távol, így minden gép ide futott be. Kis repülőtér volt, és ezért még egy üres széket sem lehetett találni a repülőtér épületében. Egy osztrák kereskedővel barátkoztam össze. Egymástól kérdeztük: mi lesz most? Talán holnap reggel is itt állunk? Végül a lábunk a sok állástól a vállunkon jön ki. Mindenki szitkozódott, morgott, dühöngött, ahogy az már lenni szokott ilyen helyzetben. Egyszerre halljuk a hangosbemondóban: »Négymotoros gép indul dél felé, nem tudjuk, hogy Hamburgban, Düsseldorfban vagy Frankfurtban száll-e le. De aki délre megy, beszállhat.« Hát ez kissé bizonytalan dolog volt. Mellettem egy asszony felkiáltott: »Ebbe nem szállok be, félek!« Én ennyit mondtam: »Kedves asszonyom, nem is kell! Maradjon nyugodtan kívül.« Az én osztrákom is megszólalt: »Hát ilyen egy ködös utazás, amikor az ember még azt sem tudja, hova érkezik.« Ezek ketten egy kissé bizonytalanná tettek, de a pilóta kék uniformisában éppen mellettem ment el. Látom az arcát: halálosan komoly, egészen koncentrált ember. Észre lehetett venni: Van felelősségtudata, nem játszik. Ekkor azt mondtam osztrák barátomnak: »Ember, erre rábízhatjuk magunkat. Jöjjön, ide beszállunk. Ez nem lehet egy könnyelmű fickó.« Aztán beszálltunk. Attól a pillanattól kezdve, hogy lábunkkal elhagytuk a biztos talajt, és az ajtó becsukódott mögöttünk, ki voltunk szolgáltatva ennek az embernek. De bizalmam volt hozzá, rábízam az életemet. Frankfurtban kötöttünk ki, és egy egész éjszakán át tartott, mire hazaértem. De célba értem. Ezt jelenti »hinni«: valakire rábízni magam.

Hogyan kapom meg az Istennel való életet? »Higgy az Úr Jézus Krisztusban«, így mondanám: »Szállj be Jézushoz!« A repülőbe beszállva az volt az érzésem, hogy az én osztrákom egyik lábával szívesen a repülőtéren maradt volna, de hát fél lábbal nem lehet. Vagy kívül marad, vagy testestül-lelkestül rábízta magát a pilótára! Így van ez Jézussal is. Nem lehet fél lábbal nélküle élni, és a másikkal beszállni. Ez tehát nem megy. Az Úr Jézusban hinni, Is-

tennel élni csak úgy lehet, ha mindent kockáztatok érte. Kimondom: »Fogadd el az életem, Uram, átadom magam Neked minde-
nestül.«

Kire bízhatnám hát rá magam jobban, mint az Isten Fiára? A világon egyetlen ember sincs, aki annyit tett értem, mint Ő. Annyira szeretett, hogy meghalt helyettem. Ön helyett is! Úgy senki sem szeretett még, mint Ő. És feltámadt a halálból. Hát ilyen valakire ne bíznám rá az életemet, aki feltámadt? Bolondok vagyunk, ha nem tesszük meg! De abban a pillanatban, amikor életemet Jézusnak adom, beléptem az Istennel való életbe. Nagyon szeretem ezt az éneket: *»Ki másnak adnám át magam, / Királyom, Neked boldogan. / Te kereszthaláld nyomán / Vérem és életem áldoznám / ügyedért s egész szívemet / Alárendelem Teneked.«* Bárcsak ön is ezt elmondhatná!

Még egy kis függeléssel toldom meg a mondanivalómat. Ha készek Jézusnak adni az életüket, és be akarnak Hozzá szállni, ha Rá akarják bízni magukat, akkor mondják ezt meg Neki magának! Ő itt van! Itt van önök mellett. Hallja, amit mondanak! Mondják neki: *»Úr Jézus, most Neked adom az életemet.«* Amikor én mint istentelen, züllött fickó megtértem, és Jézust elfogadtam, így imádkoztam: *»Úr Jézus, most Neked adom az életemet. Nem tudom megígérni, hogy jó leszek. Ehhez új szívet kell adnod nekem. Rossz a jellemem, de amint vagyok, mindenestül oda adom magam Neked. Alkoss, formálj belőlem valamit!«* Ez volt életemnek az az órája, amikor mindkét lábammal beléptem Jézushoz, és átadtam életem kormányát annak, aki engem vérével megváltott.

De hogy előbbre juthassunk az Istennel való életben, ahhoz feltétlenül meg kell szívlelnünk a három legfontosabbat: Isten Igéjét, az imádságot és a közösséget.

Nem lehet, hogy az Úr tulajdonává lesznek, és aztán semmi többet nem hallanak róla. Legyen Bibliájuk vagy Újszövetségük, és naponta olvassanak belőle egy nyugodt negyedórát. Amit nem értenek, hagyják. Minél többet olvassák majd, annál több nagyszerű kijelentést, üzenetet fognak felfedezni benne. Az én szívem tágra nyílik az örömtől, hogy ilyen dicső Megváltóhoz tartozhatom, és

Őt hirdethetem. Nemcsak új életet kapunk Istentől, hanem szabad azt tovább is adnunk.

Az imádság is nélkülözhetetlen. Isten hallja önöket! Nem kell szép beszédet tartaniuk. Elég, ha ön mint háziasszony pl. így imádkozik: »Atyám! Ma rossz napom van. Férjem mogorva, gyermekeim nem engedelmessé válnak, nagymosás van, kevés a kosztépénzem. Ezt az egész buta helyzetet leteszem eléd. Töltsd be szívemet örömmel, hiszen Belőled kaptam új életet. Köszönöm, hogy teljesen Rád bízhatom magam.« Mindent elmondhatok Istennek, ami a szívemet nyomja!

A harmadik, ami hozzátartozik az Istennel való járáshoz: a közösség más hívőkkel. Összekapcsolódik az ember azokkal, akik szintén Jézushoz akarnak tartozni. Nemrég valaki kijelentette: »Hiszek, de nem jutok tovább.« Azt tanácsoltam neki: »Csatlakozzon más keresztyénekhez!« – Mire ő így felelt: »Azok nem tetszenek nekem.« – »Akkor hát – mondtam – itt nincs mit tenni. Ha a mennyben együtt kíván lenni azokkal, akkor ezt már most meg kell tanulnia! Isten nem farag önnek rendkívüli, mesés keresztyéneket.«

Ismertem fiatal koromban egy frankfurti bankigazgatót. Öregúr volt, aki sokat mesélt ifjúságáról. Amikor leérettségizett, apja azt mondta neki: »Itt van ennyi meg ennyi pénz, most tehetsz egy körutat Európa nagyvárosaiban.« Képzeld el: egy 18 éves fiatalembernek ilyet mondanak! És ráadásul maga is így szeretné! Az öregúr azt mondta: »Tudtam akkor, hogy most nem lenne nehéz a nagyvárosokban bűnbe és gyalázatba esnem. De én Istenhez akartam tartozni. Fogtam hát az Újszövetséget, és a csomagomba tettem. Mielőtt kiléptem a szállodai szobámból, naponta Jézus hangját akartam hallani és Vele beszélni. Ahová csak utaztam, mindenütt keresztyéneket kerestem, és rájuk is találtam: Jézus Krisztus tanítványaira. Lisszabonban, Madridban, Londonban ... A legnehezebb volt Párizsban. Sokáig kérdezősködtem olyanok után, akik Krisztus követői. Végül egy cipészhez küldtek: »Az olvassa a Bibliát.« Az előkelő fiatalember lement a műhelybe és megkérdezte: »Ismeri ön Jézust?« Válasz helyett a cipész szeme felragyogott.

Erre a fiatalember azt mondta: »Minden reggel eljövök önhöz, hogy együtt imádkozhassunk. Megengedi?« Ilyen fontos volt neki a közösség azokkal, akik komolyan keresztyének kívántak lenni.

Ez volt, amit előre akartam bocsátani. Amióta Jézus eljött, az Istennel való élet nem illúzió. Hogyan kapok életet Istentől? »Higgy az Úr Jézusban.«

Most jön a tulajdonképpeni kérdés:

3. Mit nyújt nekünk az Istennel való élet?

Kedves barátaim, ha el akarnám mondani, hogy mit nyer az ember az Istennel való életben és a Krisztussal való közösségben, akkor még karácsonykor is beszélnék, és mégsem lennék készen. Annyi mindent kapunk Tőle!

Nem felejttem el, mit mondott nekem apám, amikor 53 éves korában haldoklott. Utolsó szavai többek közt ezek voltak: »Mondd meg minden barátomnak és ismerősömnek, milyen boldoggá tett engem Jézus – életemben és halálomban!« Ha valaki haldoklik, akkor már nem mond frázisokat. Amikor valaki utolsó lélegzetvételéért küzd, és megvallja: milyen boldoggá tett engem Jézus – életemben és halálomban – akkor ez át- és átjárja az embert. Milyen lesz az ön halála?

Amikor még fiatal lelkész voltam, Ruhr-vidéken egy nagygyűlést tartottak, amelyen egy művelt ember két óra hosszat bizonygatta, hogy nincs Isten. Bevetette egész tudását. Nagy volt a siker: »Hurrá! Nincs Isten! Tehetünk, amit akarunk!« Amikor a szónok befejezte beszédét, a gyűlés elnöke felállt és azt mondta: »Most megvitatjuk az elhangzottakat. Aki mondani akar valamit, jelentkezzen!« Természetesen senkinek sem volt bátorsága hozzá. Mindenki azt gondolta: egy ilyen művelt embernek nem lehet most ellentmondani. Valószínűleg sokan voltak, akik nem osztották a véleményét, de kinek van bátorsága előremenni az emelvényre, amikor az emberek ezrei ülnek ott és tetszésüknek ordítva adnak kifejezést! Mégis! Egy hang jelentkezik! A háttérben egy öreg nagymama tűnik fel, jellegzetes Ruhr-vidéki fekete főkötőben. Jelentkezésére azt kérdezi az elnök: »Nagymama, mondani akar va-

lamit?« – »Igen – feleli a nagymama –, mondani akarok valamit!« – »Akkor előre kell jönnie!« – »Jövök – felelte a nagymama –, nem félek!« Bátor asszony. 1925 körül történt ez. A nagymama előre sietett hát az emelvényre, és elkezdte: »Uram, ön két óra hosszat beszélt itt a hitetlenségéről. Engedje meg, hogy most öt percig beszéljek az én hitemről. Szeretném elmondani Önnek, amit az én menyeyi Atyám értem tett. Amikor fiatalasszony voltam, baleset érte a férjemet a bányában, és holtan hozták haza. Ott álltam három kicsi gyermekemmel. Abban az időben a szociális juttatások igen csekélyek voltak. Kétségbeeshettem volna, amikor férjem holtteste mellett álltam. És nézze: ekkor történt, hogy az én Istenem megvigasztalt, ahogyan egyetlen ember sem tudott volna megvigasztalni. Amit az emberek mondtak, az egyik fülelem bement, a másikon ki, de Ő, az élő Isten, megvigasztalt. Aztán azt mondtam neki: ›Uram, most apja kell, hogy legyél a gyermekeimnek!‹ (Megrendítő volt, ahogy ezt az idős asszony mondta.) Este sokszor nem tudtam, honnan vegyek pénzt, hogy másnap jóllakhassanak a gyermekeim. Ekkor újra megmondtam Megváltómnak: ›Uram, tudod, milyen nyomorult vagyok. Segíts rajtam!‹ Majd az öregasszony a szónok felé fordult, és azt mondta: »Isten soha nem hagyott cserben, soha! Nagy sötétségeken vezetett át az út, de soha nem hagyott cserben. Isten még többet is tett. Elküldte Fiát, az Úr Jézust. Ő meghalt értem és feltámadott, és vérével megmosott minden bűnemtől! Igen – folytatta –, most már öregasszony vagyok. Nemsokára meghalok. De nézze: az örök élet reménységét is nekem adta. Ha itt lehunyom a szememet, akkor a mennyben fogok felébredni, mert Jézusé vagyok. Ezt mind megtette értem! Most Önt kérdezem meg, uram, mit adott önnek a hitetlensége?« Erre felállt a szónok, megveregette az öregasszony vállát és azt mondta: »Ó, egy ilyen öregasszonyt nem akarunk megfosztani a hitétől. Idős emberek számára egészen jó az.« Látniuk kellett volna az öregasszonyt. Erélyesen visszautasította ezt a választ, és azt mondta: »No, nem! Ezzel nem fizethet ki engem! Én kérdeztem valamit, tessék válaszolni nekem! Azt már elmondtam önnek, hogy az én Uram mit tett értem, most pedig ön mondja el nekem, mit tett az

ön hitetlensége önért?« Nagy zavarban volt a szónok. A nagymama okos asszony volt ...

Amikor ma minden oldalról támadják az evangéliumot, azt kérdelem: mit nyújt nektek tulajdonképpen a hitetlenségetek? Mindenesetre úgy látom, hogy sem békét, sem boldogságot nem hoz az emberek szívébe. Nem bizony, barátaim!

Érdemes Istennel élni? Saját tapasztalatomat mondom el: egyáltalán nem tudtam volna az életemet elviselni, ha nem jutottam volna békességre Istennel az Úr Jézus által! Voltak órák, amikor majdnem megszakadt a szívem. Ma hallottam, hogy itt a szomszédságban rettenetes baleset történt, ami két családot mély gyászba borított. Ha jól hallottam, gyerekeket gázoltak el. Olyan hirtelen törhet ránk valami nehéz, és akkor egyszerre vége a nagy szavaknak. Akkor az ember csak a kezét tudja kinyújtani a sötétbe, és azt kérdezi: »Nincs senki, aki segíteni tudna rajtam?« – Nézzék, az élet nehéz óráiban látszik meg, hogy mit kapott az ember Jézusban! Amikor megnősültem, azt mondtam a feleségemnek: »Asszony, hat fiút kívánok magamnak, és mindegyik fűjjon trombitát.« Én ezt olyan szépnek képzeltem el: egy fűvószzenekar a házamban. Nos, lett hat gyermekünk, négy csinos lány és két fiú, de a két fiam nincs már meg. Mindkettőt borzalmas módon vette el tőlem Isten, előbb az egyiket, majd a másikat is. Ezt nem tudom felfogni. Mint ifjúsági lelkész egy életem át fiatal fiúkkal foglalkoztam, és az én saját fiaim ... ! Emlékszem még, amikor második fiam halálhíre után fel-alá jártam, és úgy éreztem, mintha kést forgatnának a szívemben. Jöttek az emberek, és vigasztaló szavakat mondtak, de azok nem érintették a szívemet, el sem érték. Hiszen ifjúsági lelkész voltam, és tudtam: ma este mennem kell az ifjúsági házba, és 150 fiatal fiúnak vidáman hirdetnem kell az Igét! – És a szívem vérezett! Ekkor bezárkóztam, térdre estem, és imádkoztam: »Úr Jézus, Te élsz, könyörülj rajtam, szegény lelkészen!« Utána felnyitottam az Újszövetséget, és ezt olvastam: Jézus mondja: »Az én békességemet adom néktek!« Tudtam: amit megígér, azt biztosan meg is adja. Így kértem Őt: »Úr Jézus, én most nem akarom megérteni, miért tetted ezt velem, de add nekem a te békessé-

gedet! Töltsd meg a szívemet a te békességeddel!« És Ő megtette!
Ő megtette! Ezt vallom itt!

Őnek is szüksége lesz majd rá, amikor senki sem tudja megvisszatalni. Csodálatos az, hogy amikor egyetlen ember sem tud segíteni, ismerhetjük az Úr Jézust, aki vérével megvásárolt bennünket a golgotai kereszten, aki feltámadott, és akihez így szólhatunk: Uram, add nekem a te békességedet! Úgy ömlik szívünkbe a béke, melyet Ő ad, mint egy hatalmas folyó! Ez érvényes életünk legnehezebb órájára is, a halálunk órájában. Milyen lesz az ön halála? Akkor senki nem tud őnek segíteni. A legkedvesebb kezét is el kell majd engednie. Milyen lesz az? Ön Isten színe elé megy! Az összes bűnével akar Isten elé állni? Ó, ha az ember a Megváltó nevében tud hálát adni Istennek, az Atyjának – akkor boldogan lehet meghalni is.

Mit jelent számunkra az Istennel való élet? Sorolhatom: békességet Istennel, örömet a szívemben, szeretetet Isten és az emberek iránt, hogy még az ellenségemet és mindazokat, akik idegesítenek is, szeretni tudom, vigasztalást a nyomorúságban, hogy mindennap ragyog számomra Isten Napja, teljes bizonyosságot kaptam az örök élet reménysége felől, a Szent Szellemet, a bűnök bocsánatát, a türelmet, és még sok mindent felsorolhatnék.

Egy verssel fejezem be, amelyet nagyon szeretek:

»Mily nagy öröm: Megváltómé lettem,

Ő az enyém, én meg az Ővé.

Valósággal elmondhatom,

Ő kezesem s parancsolóm.

Én meg öröksége és birtoka.

Ó milyen igaz minden szava.«

Csodálatos dolog, hogy a Megváltóé lehetek. Kívánom önöknek is ezt a gazdagságot, ezt a boldogságot!
